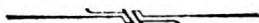

ΓΕΩΡΓ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ

ΤΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΔΡΑΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΡΙΠΡΑΚΤΟ

ΣΜΥΡΝΗ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΚΩΝΣΤ. Α. ΔΑΒΕΡΩΝΗ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΣΚΑΛΑ ΑΡ. 20.

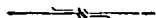
1920

ΤΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΔΡΑΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΡΙΠΡΑΚΤΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΤΡΕΣ

ΑΓΓΗΣ—Συγγραφέυς	35 χρονῶν
ΡΟΛΑΝΔΟΣ—μουσικός συνθέτης	30 »
ΓΙΑΤΡΟΣ	45 »
ΕΡΡΙΚΟΣ—πιερόττος	22 »
ΣΑΤΕΛ—Διευθυντής Χαρτοπαιγνίου	48 »
ΚΥΡΙΟΙ	
ΥΠΗΡΕΤΗΣ	
ΜΑΣΚΕΣ	

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΔΑΝΑΗ—Γυναίκα τοῦ Αγγη	32 χρονῶν
ΡΙΤΑ—μνηστή τοῦ Ρολάνδου ἀοιδός	25 »
ΓΙΟΧΑΝΑ—μεγάλη Παρισινή χορεύτρια	22 »
ΜΙΜΟΖΑ—κόρη τῆς Δανάης καὶ τοῦ Αγγη	14 »
ΣΥΛΒΑ—ἡ πεταλούδα	16 »
ΦΙΦΗ—ἀνθοπωλίδι	12 »
Κα ΜΒΟΥΑ	40 »
ΖΑΝΕΤΑ—κοκότα	25 »
ΑΡΤΙΣΤΕΣ	
ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ	

Ἡ πρώτη κ' ἡ τρίτη πράξις στὸ σπίτι τοῦ Αγγη στὸ Παρίσι. Ἡ δεύτερη δ' ἓνα μεγάλο Καφέ Κονσέρτο. Τὸ δράμα βαστᾷ ἐπὶ μερόνυχτα. Εποχὴ σύγχρονη.

ΠΡΑΞΗ Α'.

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Βράδυ στο σπίτι του Αγνή, στο Παρίσι. Σαλόνι πλούσιο ἐπιπλωμένο. Στο βάθος, στη μέση είσοδος με διαδρομο ἀπ' ἔξω φωτισμένο. Αριστερά μπροστά παράθυρο τζαμωτό. Πιο πάνω πόρτα. Δεξιά δυὸ πόρτες. Στους τοίχους κέντρα με τοπεῖα τῶν Αθηνῶν κ' ἓνας μεγάλος καθρέφτης. Στὴ μέση τραπεζάκι ἑλαφρὸ, μονόποδο, με βάζο λουλούδια ἐπ' αὐτῷ. Αριστερά, πολὺ κάτω, γραφεῖο με τηλέφωνο καὶ κουδούνι ἤλεκτρικόν. Αντίκρυ στὸ γραφεῖο καναπὲς ἀτλαζωτὸς με σούστες.

Με τὸ ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς ἡ Δανάη εἶναι ξαπλωμένη στὸν καναπέ καὶ διαβάζει κάποιον βιβλίον. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ σταματᾷ τὸ διάβασμα καὶ μιλεῖ στὴ Μιμόζα ποὺ στέκεται στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει μελαγχολικὰ ἔξω. Ἡ Δανάη φορεῖ σεμνὸ φόρεμα ὑποδοχῆς.

ΣΚΗΝΗ 1η.

ΔΑΝΑΗ—ΜΙΜΟΖΑ

Δανάν.— Εννοια σου Μιμιζα μου καὶ δὲ θὰ ξέχειμωνιάσομε ἐδῶ. Μόλις περάσουν τὰ καρναβάλια θὰ φύγομε.

Μιμόζα. (ποραπονιάρικα).— Ναί, κάθε μέρα ἔτσι μευ λές...

Δανάν.— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου. Μὴ στενοχωρεῖσαι... Ἐπειτα τὸ Παρίσι δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσο ἄσχημο τώρα.

Μιμόζα.— Ωραῖο! (Δείχνει). Κύττα ἑμορφιά! Ὅλο βροχὴ καὶ δαίγλη! Ὅλο σκοτιάδι! Κι' αὐτὰ τὰ μαυρα σπίτια!... Οὐρ! (Μελαγχολεῖ. Βρέχει ἀπ' ἔξω κ' ἡ βροχὴ κι' ὁ ἀέρας γίνονται ἐλσένα δυνατώτερα).

Δανάν. (παραιτώντας τὸ διάβασμα καὶ κυττάζοντάς τὴν ἀνήσυχτα).— Ἐλα κοντά μου Μιμιζα. Ἀφοῦ ξέρεις πῶς σὲ πειράζει αὐτὸς ὁ καιρὸς τί θὲς καὶ κυττάζεις ἔξω; (Ἀξαφνα ἔρρντᾷ. Ἡ Μιμόζα τρομάζει καὶ τραβιέται ἀπὸ τὸ παρτίθυρο).

Μιμόζα.— Μαμά! . . .

Δανάν (ἀνήσυχη, ἀφίνοντας τὸ βιβλίον).— Βλέπεις; Θαρρῶ πῶς ἀρχισες νά... Ἐλα σοῦ λέγω κοντά μου. (Ἡ Μιμόζα πλησιάζει τῇ Δανάν καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ Δανάν τῇ χαίδεύει καὶ τὴν κυττάζει ταραγμένη).

Δανάν.— Μὰ τί ἔπαθες πάλι;

Μιμόζα (πιάνοντας τὸ κεφάλι της).— Τὸ κεφάλι μου . . . Πῶς γτυπᾷ!

Δανάν (πὺδ ἀνήσυχτα).— Δὲν εἶναι τίποτα παιδί μου . . . θὰ σὲ περάσῃ . . . (Ἡ Μιμόζα

στριμώνεται όλοένα και κρύβεται στην άγκαλιά της Δανάης. Μεγάλη θροντή. Ο φόβος της Μιμόζας γίνεται μεγαλείτερος).

Μιμόζα.— Μαμά μου! . . . (Ξαναβροντᾷ).
Κι' άλλη! . . . φοβᾶμαι! Κρύψε με! . . .

Δανάη (Πολύ ανήσυχη).— Ησύχασε . . .
ησύχασε . . . Θές νά πάμε στο σαλόνι μέσα,
πού δὲν ἀκούγονται πολύ; (κευδούισμα).

Δανάη.— Τὸ κευδεῦνι . . . (μικρὴ σιωπή).
Ἡ Μιμόζα μένει στὴν ἀγκαλιά της Δανάης τῆς
ἐποίας τὸ πρόσωπο δείχνει ἀγασυχία καὶ φόβο.
Μπαίνει ἡ ὑπηρέτρια)

Υπηρέτρια (στὴ Δανάη).— Κυρία, ἡ Δε
σποινὶς Ρίτα.

Δανάη (στὴ Μιμόζα μὲ προσποιητὴ χαρά).
— Μιμόζα, ἡ Ρίτα! (Ἡ Μιμόζα πετιέται νευρι-
κά κι' ἀπότομα πάνω)

Μιμόζα.— Ἡ Ρίτα! ἡ Ρίτα! ποῦ εἶναι;

Δανάη (στὴν ὑπηρέτρια).— Πές της νά πε-
ράσῃ (ἡ ὑπηρέτρια κάνει νά φύγῃ). Μιὰ στιγμὴ
Ανθούλα . . . Ἡ γκουβερνάντα μας δὲν ἤρθε ἀ-
κόμα;

Υπηρέτρια.— Οχι κυρία!

Δανάη.— Καλὰ, πήγαινε, κι' ἔταν θὰ ἔλθῃ
νὰ με εἰδοποιήσῃς.

Υπηρέτρια.— Μάλιστα Κυρία. (Φεύγει).

Δανάη.— Γιατί νάμεινε ἔτσι ἀργά ἔξω ἡ
Ζουλιέτα;

Μιμόζα.— Τῆς εἶπα μαμά νά περάσῃ κι'
ἀπὸ τὸ κατὰστημα τῆς μουσικῆς γιὰ νά μ' ἀγο-
ράσῃ κάτι καινούργια κομμμάτια. Ἰσως γι' αὐτὸ

θ' ἄργησε. (Λίγο νευρικά). Μὰ ποῦ εἶναι ἡ Ρίτα;
(φωνάζει δυνατὰ) Ρίτααα!

Δανάν.— Ε! τί ξεφωνίζεις ἔτσι; ἔλα δῶ!
(στὸν ἐαυτὸ της) τί περίεργα νεῦρα!... (Μπαίνει
ἡ Ρίτα).

ΣΚΗΝΗ 2η

ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ— ΡΙΤΑ

Μιμόζα (καθὼς τρέχει κοντὰ της).— Ρίτααα!
(ἀγκαλιᾶζει καὶ φιλεῖ τὴ Ρίτα).

Δανάν (πλησιάζοντας τὴ Ρίτα).— Καλη-
σπέρα! (Φιλοῦνται). Τί καλὰ ποῦ ἔκαμες καὶ
ἤρθες!

Ρίτα.— Ἡρθα γιὰτί. . .

Μιμόζα (Στὴ Ρίτα παρακλητικὰ).— Ρίτα, θὰ
μᾶς παίξης καὶ λίγο πιάνο ἀπόψε;

Ρίτα (χαϊδεύοντας τὴ Μιμόζα).— Ολο μὲ
τὴ μουσικὴ τᾶχεις. Naί παιδί μου θὰ παίξω.

Δανάν (στὴ Ρίτα).— Μὰ κάτι μόνη σου; . .

Ρίτα (μελαγχολικὰ).— Θὰ σοῦ πῶ. . .

Δανάν (δείχνοντας τὸν καναπέ).— Κάθισε..
(Κάθονται κ' οἱ δύο στὸν καναπέ).

Μιμόζα (στὴ Ρίτα, πολὺ χαρούμενη, μὲ κά-
ποιο ἀλλοιώτικο ἐνθουσιασμό δικαιολογούμενο μό-
νο ἀπὸ τὴ νευρικότητά της).— Ρίτα, θάρθῃ ὁ Κύ-
ριος Ρολάνδος ἀπόψε; (Κάνει τρελλές κινήσεις).

Δανάν (στὴ Μιμόζα).— Ησυχα Μιμόζα!
(Μπαίνει ἡ Υπηρέτρια).

Υπηρέτρια (στὴ Δανάν).— Κυρία, ἡ Γκου-
βερνάντα ἤρθε.

Μιμόζα (μὲ χαρά).— Η Ζουλιέτα!

Δανάη (στήν ὑπηρετρία) — Πές της νά κα
θῇ μέσα. (Η ὑπηρετρία φεύγει).

Μιμόζα (φεύγοντας).— Μαμά πάω στή Ζου-
λιέτα. Θά μοῦ ἔφερε τή μουσική.

Δανάη.— Καλά, πήγαινε. (Η Μιμόζα φεύ-
γει περδώντας).

ΣΚΗΝΗ 3η

ΔΑΝΑΗ ΡΙΤΑ

Δανάη.— Δειπών;

Ρίτα.— Αχ! Δανάη μου.. (ἀναστενάζει)

Δανάη.— Μὰ γιὰ λέγε. . . σεῦ συμβαίνει
τίποτε; Σέ βλέπω κάπως ἀλλοιωτική.

Ρίτα.— Τά πράγματα γίνονται Δανάη μου
σοβαρότερα. . . (Αναστενάζει βαθειά).

Δανάη.— Καταλαβαίνω. . . γιὰ τὸ Ρο-
λάνδο θῆναι πάλι. Μοῦ φαίνεται ἔμως πῶς βα-
σανίζεσαι ἄδικα μέ τές ὑποψίες σου.

Ρίτα.— Οχι Δανάη. Η γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾷ,
τὸ καταλαβαίνει ἀμέσως ὅταν παύουν νά τήν ἀ-
γαποῦν. Καί πολλὰ μέ κάνουν νά πιστεύω, νά
ἔγω τῇ πεποιθήσῃ πιά, πῶς ὁ Ρολάνδος ἔπαυσε
νά μ' ἀγαπᾷ.

Δανάη.— Πρόσεξε μὴ τυχόν καί τὸν ἀδι-
καίς Ρίτα

Ρίτα.— Μὰ στάσου, ἄκουσε πρῶτα. . . Πρὸ
ἐλίγου ἤρθε ὁ Ρολάνδος μέ τὸν ἀντρα σου καί τῇ
Γιοχάνα νά μέ πάρουν νά πᾶμε στήν ἔκθεση καί
σάν τοὺς εἶπα πῶς εἶμαι λίγο ἀδιάθετη καί δέν

μπορῶ νάβγω ἔξω μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ, τοῦ, πῆρε τοὺς ἄλλους κ' ἔφυγε μὲ μιὰ τέτοια ἀδιαφορία καὶ ψυχρότητα ποῦ . . . (Κομπιτίζει καὶ πάει νὰ κλάψῃ).

Δανάη.— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο . . . Ο Ρολάνδος! . . . Ποτέ δὲν τὸ περίμενα αὐτὸ ἀπὸ τοῦ Ρολάνδο. Μὰ ποὶά νᾶναι τάχα αὐτὴ ποῦ τὸν τραβᾷ ἔτσι;

Ρίτα.— Μήπως ξέρω; Πῶς νὰ τὴν ἀνακαλύψω μέσα στὸ χάος τοῦ Παοισιοῦ; Καλὰ ποῦ ναι κί ὁ κύριος Ἀγνης ποῦ τὸν ἀγαπᾷ ἔτσι ὁ Ρολάνδος καὶ κατωρθώνω νὰ τὸν συναντῶ καὶ νὰ τὸν βλέπω κάποτε ἔδῳ. Τελευταίως μάλιστα παρετήρησα πῶς σᾶς ἐπισκέπτεται συχνότερα. Ἴσως τὸ κάνει αὐτὸ γιὰ νὰ μὲ παραπλανήσῃ γιὰ νὰ μὴ ψάξω γιὰ τὴν ἐρωμένη του.

Δανάη.— Ναί, τὸ παρετήρησα κ' ἐγὼ αὐτό! Ἀκριβῶς ἀπὸ τότε ποῦ χάνετε τοὺς ἀρραβῶνες σας. Ἀδικο, ἀκόμα δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου νὰ σέ ξεγελᾷ ἔτσι.

Ρίτα (βουρκωμένη).— Καὶ τί ὕστερα ἀπὸ τόση ἀγάπη, τόσα ὄνειρα Α! . . . (Ἀναστενάζει καὶ βγάζοντας τὸ μαντύλι σφειγγίζει τὰ μάτια τῆς).

Δανάη.— Κακόμοιρη Ρίτα! Μὰ μὴ λυπᾶσαι καὶ τόσο . . . ἴσως δὲν εἶναι τὰ πράγματα ἔτσι ἀπελπιστικά ὅπως τὰ νομίζεις. Ἐλκ' ἐγὼ ἔχω περισσότερα βάσανα ἀπὸ σένα καὶ δὲν χάνω ἔτσι. Νὰ, λίγο πρὶν ἔοθης πῆγε νὰ τῆς πιάσῃ πάλι τῆς Μιμόζας μιὰ, ὑποκριτικὴ χρυσὴ ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ κατατρύμαξα. Τί ὑστερικὸ κορίτσι! Κι' ὁ γιατρὴς ποῦ τὴν βλέπει μοῦ λέγει πῶς εἶναι ἀνάγκη ν' ἀλλάξῃ ἀμέσως κλῖμα καὶ νὰ φύγομε γιὰ τὴν

Ελλάδα. Καί πῶς δὲν κάνουμε καθόλου καλὰ νὰ τὴν φέρομε ἐδῶ νὰ τὴν ἐξετάσουν οἱ γιατροί. Σ' αὐτὸ ὅμως φταίει κι' ὁ Ἀγνης ποῦ ἐπέμενε τόσο. Εἶχε μιὰ φοβερὴ νοσταλγία νὰ ξανοδῇ τὸ Παρίσι.

Ρίτα.— Επικίνδυνη νοσταλγία..

Δανάη.— Ναί, καί δὲν ξέρω τί νὰ κάνω ποῦ τὸν βλέπω νὰ τὸν τραβᾷ ἔτσι ἡ ζωὴ ἐδῶ.....

Ρίτα.— Πρόσεξε καλὰ. Τὸ Παρίσι δὲν χορατεύει. Βλέπεις τί παθαίνω ἐγὼ μὲ τὸ Ρολάνδο, καὶ καλὸ θάταν νᾶχης κ' ἐσὺ λίγο τὸ νοῦ σου στὴ Γιοχάνα. Βλέπω τώρα τελευταία, πῶς δὲ θέθει νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ κοντά του. (Ακουεταὶ θόρυβος καὶ μπαίνει πεταχτὴ καὶ χαρούμενη ἡ Μιμόζα κρατῶντας τὴ μουσικὴ).

ΣΚΗΝΗ 4η

ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ—ΜΙΜΟΖΑ

Μιμόζα (στὴ Ρίτα)— Ρίτα, ἐδῶ νὰ δῆς κάτι ὠραῖα καινούργια τραγούδια ποῦ ἀγόρασα. Θά μᾶς τραγουδήσῃς κανένα ;

Ρίτα.— Θά τραγουδήσω Μιμόζα, σὲ λίγο ποῦ θάλθουν ὁ μπικμπᾶς σου μὲ τὸ Ρολάνδο. (Ακουεταὶ ἀπ' ἔξω σφυρίχτρα ὁτομομπίλ).

Μιμόζα.— Εἶνα ὁτομπίλ !

Δανάη (στὴ Μιμόζα).— Κύτταξε Μιμόζα στὴν πόρτα μας . . . Θαρρῶ πῶς φωνάζει σάν τὸ δικό μας.

Μιμόζα (τρέχοντας στὸ παράθυρο καὶ κυττάζοντας)— Ναί τὸ δικό μας εἶνα ! . . . Ἐρχεται ! Ὁ πατέρας, ὁ κύριος Ρολάνδος κ' ἡ κυρία

Γιοχάνα! Τί χαρά! (Χτυπᾷ τὰ χέρια της καὶ ξαναγουρίζει κατόπιν κοντὰ στὴ Ρίτα καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά της κίνοντας τρελλές κινήσεις). Θὰ μᾶς τραγουδήσης Ρίτα καὶ τὸ καινούργιο τραγουδι τοῦ πατέρα ποῦ ἐτόνισε ὁ κύριος Ρολάνδος;

Ρίτα.— Ναί, ναι Μιμόζα μου, ἂν τῶχει θυμηθῇ καὶ τῶπρε μαζί του.

(Μπαίνουν ἀπὸ τὴν εἴσοδο ἡ Γιοχάνα καὶ πίσω της ὁ Ἀγνης καὶ ὁ Ρολάνδος. Ἡ Γιοχάνα κρατεῖ μικρὴ εἰκόνα τυλιγμένη σὲ χαρτί ποῦ τὴν ἀποθέτει πάνω σὲ τραπέζι. Φορεῖ πολυτελές τρανσπαράν φόρεμα).

ΣΚΗΝΗ 3η

ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ—ΓΙΟΧΑΝΑ—ΑΓΝΗΣ

ΡΟΛΑΝΔΟΣ

Γιοχάνα (προχωρώντας καὶ συνεχιζοντας κάποια ἐμιλία μὲ τὸν Ἀγνη).— Εἶναι ἐμπνευσμένος. Θὰ γίνῃ μεγάλος καλλιτέχνης ἡ εἰκόνα ποῦ ἀγόρασα εἶναι ἓνα ἀριστούργημα.

Δανάη (προχωρώντας πρὸς ὑποδοχὴν. Πλησίον της ἡ Ρίτα ἡ Μιμόζα τρέχει καὶ φιλεῖ τὸν πατέρα της).— Τί καιρός!

Γιοχάνα (στὴ Δανάη).— Καλησπέρα σας κυρία Ἀγνη, Δεσποινίς Ρίτα καλησπέρα σας (Χειραφίες. Ὁ Ρολάνδος χαιρετᾷ τὴν Δανάη καὶ μὲ κάποια ἀδιαφορία τὴ Ρίτα). Χάσατε, χάσατε!... ποῦ δὲν ἤρθατε στὴν ἐκθεση. Καὶ σεῖς Δεσποινίς. Τί κόσμος! Τί πολυτέλεια! Εμεῖθυστα σήμερα ἀπὸ Παρίσι! Τί ὁμορφίες!

Δανάη (σὲ ἑλους).— Καθήσατε νὰ μᾶς τὰ

πήτε. (Κάθονται ἡ Γιοχάνα καὶ ὁ Ρολάνδος ἀπὸ ὑποκλιθεῖν. Ὁ Ρολάνδος δείχνει τῇ γωνιά τοῦ καναπέ στὴν ἐποία κάθεται ἡ Δανάη. Ἡ Ρίτα καθίζει σὲ κάθισμα καὶ ὁ Ἀγνης βηματίζει καπνίζοντας. Ἡ Μιμόζα τρέχει χαρούμενη στὸ Ρολάνδο).

Ρολάνδος (στὴ Δανάη).— Ἀλθιεια Κυρία Ἀγνη, χάτατε πολὺ ποὺ δὲν ἤρθατε. Μὰ κ' οἱ Πριζιάνοι μας ἔχασαν ποῦ θὰ βλέπανε μιὰ ἀπὸ τὶς ωραιότερες Ἑλληνικὲς σιλουέτες. . .

Δανάη (εὐχαριστώντας).— ὦ κύριε Ρολάνδε ἔπειτα ξέρετε κ' ἡ Μιμόζα. . . . ὁ καιρός . . .

Ρολάνδος.— Βέβαια, ἔχετε δίκιο. (Χαίρεῖται τῇ Μιμόζα).

Μιμόζα.— Ἡ Ρίτα μοῦ εἶπε κύριε Ρολάνδε, θὰ τραγουδήσῃ. Φέратε μαζί σας καὶ τὸ τραγούδι τοῦ Πατέρα; (Ἡ Ρίτα κυττάζει ὀλιβερά τὸ Ρολάνδο. Ὁ Ρολάνδος οὔτε γυρίζει νὰ τὴν κυττάξῃ.)

Ρολάνδος.— Ναὶ Μιμόζα, σὲ λίγο θὰ κάνομε τὴ μπρόβα.

Μιμόζα (χαρούμενη).— Παρόλ; Τότε δώστε μου τὴ μουσικὴ νὰ πάγω μέσα νὰ ἐτοιμάσω τὸ πιάνο. (Ὁ Ρολάνδος τὴ δίνει καὶ ἡ Μιμόζα φεύγει τρέχοντας καὶ διαβάζοντας στὸ δρόμο) «Νοσταλγία! . . » τρέλλα! τρέλλα!

Δανάη (στοὺς ἄλλους).— οἱ ἐντυπώσεις σας ἀπὸ τὴν ἔκθεση;

Γιοχάνα.— Εἰσοχές! Τὰ περισσότερα ἦταν πολὺ δυνατὰ καὶ ἐμπνευσμένα ἔργα. Ὅσο νὰ λένε ἡ καινούργια Τέχνη παίρνει ἓνα δρόμο ποῦ δὲν τὸν εἶχε πάρῃ ὡς τώρα.

Δινάη.— Οχι δά . . . ἐνθουσιάζεσθε πολὺ εὐκολὰ Δεσποινίς. Ἡ Τέχνη εἶναι μία καὶ ἴδια πάντοτε.

Ἄλγνης (σταματώντας).— Τί νὰ τὴν κάνεις κ' αὐτὴ . . . Εγὼ ἔπαυσα πιά νὰ πιστεύω πῶς χάνει κ' ἡ Τέχνη κατὶ. Γιατὶ κι' ὁ μεγαλειότερος καλλιτέχνης ποτέ δὲν κατορθώνει νὰ πῇ ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνεται καὶ βλέπει γύρω του. Καί' ἡ Τέχνη εἶναι μιὰ περιττὴ πολυτέλεια ποῦ ὁ πολὺς κόσμος πολὺ ὀλίγο κατάλαβε καὶ θά τὴν καταλαβῇ.

Γιοχάν.— Α, μὲ συγχωρῆτε. ἔχομε τώρα μιὰ καινούργια Τέχνη, ποῦ δὲν εἶναι καθολοῦ περιττὴ πολυτέλεια. Γιατὶ στὴ Τέχνη αὐτῇ, ὅλα προλέγουν, ὅλα ζωγραφίζουν καὶ δείχνουν τὴν πρόοδον, τὴ νικη, τὸ θρίαμβον, ποῦ ρίχνει κάτω τὴν πρόληψιν καὶ τὴν ψευτιά κι' ἀφίνει τὴν καρδιά νὰ χτυπήσῃ ἐλεύθερα γιὰ ὅ,τι αἰσθάνεται, καὶ τὴ σκέψιν νὰ θυσιῇ σέ ὅ,τι ἀνειροπολεῖ Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν (Πηγαίνει στὴ τραπέζα καὶ παίρνει τὴν εἰκόνα, Ξανακάθεται στὴ θέσιν της καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ἀνοίξῃ). Πλησιάσατε νὰ δῆτε! (Ἀφαιρεῖ τὸ κάλυμμά της. Τὴν περιτριγυρίζουν ὅλοι καὶ γέρνουν ἀπὸ πάνω κυττάζοντας προσεκτικὰ). Λοιπὸν; Δὲν εἶναι θαυμάσιον αὐτὸ τὸ ταμπλώ; Κυττάξτε τί τρέλλα ξεχύνεται μεσ' ἀπ' αὐτὸ τὸ Παριζιάνικον χαμπαρέ; Καὶ με πόση δύναμιν καὶ ρεαλισμὸ τὸ πινέλον τοῦ ζωγράφου μᾶς φέρνει τὴν εἰκόνα καὶ τὴν Ποίησιν τῆς ζωῆς, παρμένη ἀπὸ τὴν Πραγματικότητα κι' ὄχι ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὰ σύνεφα ποῦ τὴν εἶχαν ἀνεβᾶσῃ οἱ ἐμπνεύσεις τῶν περασμένων ἐποχῶν.

Ρολάνδος.— Ἀρτίστα μου, δὲν μποροῦμε

γι' αὐτὸ νὰ τίς καταδικάσκει. Μᾶς ἄρῃσαν τόσα ἀριστουργήματα.

Γιοχάννα.— Τί τὰ θέλετε, μ' ἀρέσει περισσότερο αὐτός ὁ μισομιθυσμένος Κύριος μὲ τὸ φράκκο καὶ λίγο στραβὰ τὸ καπέλλο του καὶ μὲ τὴ κοχάτα αὐτὴ ποῦ τοῦ εἶνῃ νὰ πιῇ τὴ σαμπάνια καθισμένη στὰ γονατὰ του, ἀπὸ μιά Μαντόνα τοῦ Ραφαήλ.

Δανιάν.— Ω! Εἴταστε ὑπερβολικὴ καὶ λίγο τολμηρὴ στὰς παρομοιώσεις σας.

Γιοχάννα.— Καθόλου! Κυττάχτε καὶ τίς ἄλλες γυναῖκες καὶ τοὺς Κυρίους! Τί μεθύσι ἔρωτικό! τί γλέντι καὶ τί σπατάλη τῆς ὡραίας ζωῆς ποῦ περνᾷ! Μονάχα αὐτὴ ἡ μελαγχολικὴ ποῦ κάλεται παράμερα, θὰ μπορούσε καὶ νὰ λείψῃ. Θᾶναι καμμιὰ ἐγκαταλειμένη ψυχὴ ποῦ πιστεύει ἀκόμη στοὺς Πλατωνικοὺς ἔρωτες.

Δανιάν.— Κι ὅμως ἐμένα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα μ' ἀρέσει, ὅπως τὴν ἤπες, αὐτὴ ἡ ἐγκαταλειμένη.

Ρίτα.— Καὶ μένα ἡ μελαγχολία της μὲ συγκινεῖ περισσότερο.

Γιοχάννα.— Ὡραία συγκίνηση! (Αποθέτει τὴν εἰκόνα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ξανακαθίζουν στὴ θέση τους). Καὶ τί βγάζει στὸ τέλος ἀπὸ τὴ μελαγχολία της αὐτὴ; Δὲ θᾶταν πιδ ὁμορφὸ ἂν ὁ ζωγράφος τὴν ἐτοποθετοῦσε σὲ μιὰ στάση ζηλοτυπίας γιὰ κάποιον ἐραστὴ της μέσα στὸ καμπαρέ; Ὁ ἔρωτος εἶναι πῦρος καὶ ἡδονή. τιποτε παρὰπάνω.

Δανιάν (ξανακυττάζοντας τὴν εἰκόνα).— Ἀπ' ἐναντίας, ἡ μελαγχολία τῆς γυναικὸς αὐτῆς λέ-

γει πολλά! Δείχνει πῶς ἡ ἀγάπη, καὶ ἡ ἔνωσις τῶν ψυχῶν ἐδῶ κάτω, εἶναι κάτι ἀπραγματοποιήτο καὶ ὑψηλότερο, ποῦ ἴσως ἱκανοποιεῖται καὶ ἀπαθανατίζεται σὲ κάποιον ἄλλο κόσμον.

Ἄγνης.—Τὸ περίμενα! ἡ γυναῖκα μου ποῦ ζῇ μὲ τὸν ἰδεαλισμὸ καὶ τὰ ὄνειρα, μοῦ φαίνεται ὅε θὰ μπορούσε νὰ χῇ ἀλλοιότικη σκέψη. (Ἐρωτικότερα) Συμφωνεῖ βλέπετε μαζί της κ' ἡ ρωμαντική Δεσποινὶς Ρίτα.

Γιοχάνα.— Τὰ ὄνειρα! τὰ ὄνειρα Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ὄνειρο. Πρέπει ν' ἀπολαμβάνει κανεὶς τὴ στιγμή. «Ὅσοι ἀπ' ἀγάπης πέθαναν, στὸν οὐρανό δὲν πᾶνε» ἔτσι ἀρχίζει ἓνα ὥραϊο ποίημα τοῦ Πрунτώμ. Καὶ στὸ τέλος λέει πῶς ὅσοι γνώρισαν στόμα μὲ στόμα καὶ κορμὶ μὲ κορμὶ τὸ μεθύσι καὶ τὴ γλύκα τοῦ μεγάλου φιλιεῦ, τὰ γνώρισαν ὅλα, καὶ παρίδωσαν καὶ κόλαση, καὶ καίεται, γίνονται στάχτη, πεθαίνει κι' ἡ ψυχὴ τους ἀκόμα! Ἀπ' αὐτοὺς τίποτε πιά δὲ μένει.

Ἄγνης (κυττάζοντας λοξὰ τὸ Ρολάνδο).— Τί λὲς ἐσύ Ρολάνδε;

Ρολάνδος.— Εγὼ τί νὰ πῶ . . . Πολλοὶ ζοῦν μέσα σὲ μιὰ τέτοια πραγματικότητα, ποῦ εἶναι προτιμώτερο νὰ μὴν τὴ γνωρίσουν ποτέ οἱ ρωμαντικοὶ καὶ οἱ διειροπόλοι (Ἡ μορφὴ τῆς Ρίτας φαιδρύνεται ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Ρολάνδου. Πέρι βαθεῖα ἀναπνοή).

Δινὰν (στὸ Ρολάνδο).— Κύριε Ρολάνδε μοῦ φαίνεται πῶς συμφωνοῦμε πολὺ στὶς ἰδέες.

Ρολάνδος.— Κολλαέομαι Κυρία.. (στὴν Ἄγνη). Δὲ μᾶς εἶπες ὅμως Ἄγνη καὶ σὺ τὴ γνώμη σου γιὰ τὴν ἔρωτα;

Ἄγνης.— Εγὼ δὲ ξέρω πᾶ τι γυρεύω. Ἰδεαλισμός, ρεαλισμός, καλὰ καὶ τὰ δύο. Μὰ ἡ ζωὴ εἶναι κάτι ποῖο μεγάλο. Μπορεῖ νὰ τὰ ζήσῃ κανεὶς ὅλα; ἔζησε κάπως....

Γιοχάνα.— Οὐχὶ βέβαια. ὄνειρευόμενος καὶ μάλιστα στὸ Παρίσι! (μὲ χιμώγελο, στὸν Ἀγνη)
Ε, τί λέτε Κύριε Ἀγνη;

Ἄγνης.— Μὰ βέβαια. Καὶ γι' αὐτὸ στὸ Παρίσι ἀπολαμβάνει κανεὶς πλατύτερα τὴ ζωὴ. Ἡ γυναῖκα μου ὅμως δὲν ἔχει τὴν ἰδίαν ἰδέαν

Δανάη (κάπως λυπημένη).— Οὐχί, δὲν τὴν ἔχω. Τὸ Παρίσι δὲ μὲ συγκινεῖ πολὺ. Ἴσως καὶ γιὰτὶ διώχνει τὸ ὄνειρο.

Γιοχάνα.— Τί λέτε Κυρία!

Ἀγνης.— Ναι, τ' ἀκούσατε Κύριοι; Τὸ Παρίσι! αὐτὸ τὸ Παρίσι! Μ' ἄς τὴν ἀρίστωμε αὐτὴ τὴν ἐμιλία. Ἡ Δανάη πειράζεται. Ἀς πιοῦμε ἂν θέλετε ἓνα κονιάκ. (Σκοτεινιάζει καὶ βροντᾷ. Φαίνεται ἡ Μιμέζα στὴν πόρτα, δεξιὰ).

Μιμόζα (χωρὶς νὰ μπῇ μέσα).— Εἰλάτε λοιπὸν μέσα! Τα ἑτοίμαστα ὅλα. Τί μ' ἀφήκατε μο νάχῃ;...

Δανάη (καθὼς σηκώνεται).— Ερχόμαστε Μιμόζα, ἀμέσως. (στοὺς ἄλλους ποῦ σηκώνονται. Πᾶμε καλλίτερα μέσα νὰ κάνομε τὴ μπρόδα. Ἀπὸ ὧ ἀκούονται πλιότερο οἱ βροντές κ' ἡ Μιμέζα (Φεύγει πρώτη καὶ πίσω της ὁ Ρολάνδος καὶ ἡ Ρίτα).

Ρολάνδος (Στὸν Ἀγνη καὶ στὴ Γιοχάνα ποῦ μένουσιν).— Πᾶμε λοιπόν! Δὲ θάρτετε ν' ἀκούσετε τὸ τραγοῦδι;

Ἄγνης.— Πηγαίνετε σεις. Ἐμεῖς ἂν τὸ ἐ.

Ἄγνης.— Πηγαίνετε σείς. Ἐμεῖς ἂν τὸ ἐπιθυμῇ κ' ἡ μεγάλη μας χορεύτρια. (Δείχνει τὴν Γιοχάνα) θὰ πάρομε τὸ κονιάκ κ' ἐρχόμαστε ἀμέσως.

Γιοχάνα.— Ναὶ εὐχαρίστως... ἓνα μόνο. (Φεύγουν καὶ μένει ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Ἄγνης καὶ ἡ Γιοχάνα).

ΣΚΗΝΗ 6η

ΑΓΝΗΣ—ΓΙΟΧΑΝΑ

(Μικρὴ σιωπὴ. Ἡ Γιοχάνα πολὺ φιλάρισκα πέρνει ἓνα πετηράκι κονιάκ ποῦ τῆς προσφέρει ὁ Ἄγνης καὶ πίνει κυττάζοντας στὸν καθρέφτη. Ὁ Ἄγνης τὴν θαυμάζει κρατώντας τὸ ποτηράκι τοῦ χωρὶς νὰ πῇ Ἡ Γιοχάνα τὸν πλησιάζει καὶ τὸν κυττάζει κατάματα).

Γιοχάνα.— Γιατὶ μὲ κυττάζεις ἔτσι;

Ἄγνης.— Τί ὁμορφὴ ποῦ εἶσαι ἀπόψε Γιοχάνα! Τὰ χεῖλη σου

Γιοχάνα.— Θές ἀντὶ νὰ σοῦ προσφέρω τὰ χεῖλη μου, νὰ σοῦ προσφέρω τὸ ὑπόλοιπο; (Κά-νει νὰ φέρῃ στὰ χεῖλη τοῦ Ἄγνη τὸ ποτηράκι ποῦ κρατεῖ).

Ἄγνης. (ἀποτραβιούμενος). — Ἄ, ὅχι μανάχο! Ἄπ' αὐτὸ μὲ μέθυσεσς πολλὰς φορές! Ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ὁμως

Γιοχάνα (ἀποθέτοντας τὸ ποτηράκι ἐνῶ ὁ Ἄγνης πίνει καὶ ἀποθέτει καὶ κείνος τὸ δικό του). — Καλὰ, θὰ μεθύσῃς κι' ἀπ' αὐτὰ ἔσο θὲς ἀπόψε. Μὲ μιὰ ὑπόσχεση ὁμως. Ἐρχεσαι νὰ φύγομε σὲ λίγο καὶ νὰ πᾶμε νὰ παίξομε;

"Αγνης.—Γιὰ νὰ χάσω πάλι; δὲ φτάνει δ-
σα ἔχασα χθὲς;

Γιοχάνα.— Τί κουτός! (τοῦ πιάνει καὶ τὰ
δυὸ τὰ χέρια καὶ γέρνει πίσω σὲ στάση προκλη-
τική) Θὰ κερδίσης ὅσα ἔχασες χθὲς! Ἔχω προ-
τίθημα πῶς θάτῃ τυχερός ἀπόψε.

"Αγνης (στρέφοντας τὸ κεφάλι καὶ κυττά-
ζοντας πίσω ἀνήσυχα).— Δὲν πιστεύω σὲ προαι-
σθήματα. Ἐπειτα δὲν ταιριάζει ν' ἀρίτω κι' ἀ-
πόψε τῇ Δανάῃ μονάχη. Θὰ θυμώσῃ.

Γιοχάνα. (Κυτταζοντας προφυλακτικὰ γύρω
της).— Θὰ θυμώσῃ; Κακέ! . . . (Ρίχνεται κα-
θὼς τὸν κρατεῖ μὲ τὰ δυὸ της χέρια καὶ τὸν φι-
λεῖ πολὺ ὥρα στὰ χεῖλη) Νά! (Τὸν
ἀφίνει καὶ πέρνει τὸ πατηράκι της ποῦ γεμίζει).
Πιὲς τώρα κι' αὐτὸ ἀπὸ πάνω! (Τὸ φέρνει στὰ
χεῖλη του). Λοιπὸν; . . . (Ὁ Ἄγνης πίνει καὶ ἡ
Γιοχάνα τὸν κυττάζει γλυκὰ, γυρμένη ἀπὸ πάνω
του).

"Αγνης. (Αροῦ πιῇ).— Μὰ πρέπει νὰ βροῦ-
με τουλάχιστον μιὰ πρόφραση

Γιοχάνα (παίρνοντας τὸν Ἄγνη ἀπ' τὸ χέρι
καὶ τραβώντας τον στὸν καναπέ).— Πᾶμε νὰ κα-
θήτομ' ἐκεῖ. (Τὸν καθίζει κοντὰ της), Ἔτσι! . . .
(ὕστερ' ἀπὸ λίγο). Λοιπὸν, (συλλογίζεται κυπών-
τας σιγὰ τὸ ποδι της στὸ πάτωμα) μιὰ πρόφρα-
ση, μιὰ πρόφραση!

"Αγνης (τραγουδιστὰ).— Μιὰ πρόφραση. . .
Γιὰ νὰ δοῦμε, θὰ τὴν ἐρῇ;

Γιοχάνα.— Καὶ πρέπει νὰ εἶναι πιστευτή..

"Αγνης.— Μὰ βέβαια, ἀροῦ θάναι γιὰ τῇ
Δανάῃ.

Γιοχάνα (καθὼς συλλογίζεται). — Νά σοῦ πῶ ; . . .

"Αγνης. — Λέγε . . . (Μικρὴ σιωπὴ). Α. κόμχ ;

Γιοχάνα. — Οὐρ ! . . . Δέ θά σπάσω τὸ κεφάλι μου. Σάν θάλλῃ ἡ ὥρα ποῦ θά φύγομε κάτι θά βρῶ. Θά τὰ μπαλώσωμε, φτάνει μόνο νά μὲ βοηθήσῃς κ' ἐσύ.

"Αγνης. — Βλέπεις ποῦ δέν εἶναι εὐκόλο ;

Γιοχάνα. — Θά σκεφθῶ κατόπιν. Δῶσε μου τὸ λόγο σου πῶς θήρθῃς καὶ νά δῇς ποῦ θά τὰ καταφέρω.

"Αγνης. -- Μὰ εἴπαμε, ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα. "Αν ἐρῇς τὴν πρόφασιν θά φύγομε, ἂν ἔχῃ... Πρόσεξε μονάχα νά μὴν κἀνῇς καμμιά γκάφα..

Γιοχάνα. — Οσο γι' αὐτὸ μέννε ἵσυχος (χαρούμενα). Καὶ ξέρεις ; ἔχομε τὸ ἀνοιγμά τῶν καρναβαλιῶν ἀπόψε. Θά πᾶμε πρῶτα στοὺ Κλοῦμπ τῶν Καλλιτεχνῶν νά παίξομε, καὶ κατόπιν θά πᾶμε στοὺ Φολί—Μπερζέρ νά γλεντήσωμε. Θά εἶναι ἐκεῖ ὅλο τὸ μπαλλέτο ἡμᾶς μασκαρεμένο. Θά χορέψουν ὅλες οἱ ἀρτίστεις. Θά χορέψῃ κ' ἡ περιζήτημὴ Σόνια ποῦ σ' ἀρέσῃ. τὸ χορὸ τοῦ θανάτου καὶ θά χορέψω κ' ἐγὼ τὸ χορὸ τῆς Σαλώμης. (Καθὼς σηκώνεται) Σύμφωνοι ; τὸ χέρι σου...

"Αγνης (συλλογισμένα). — Ὁχι χέρι...

Γιοχάνα (χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά του). — Τί ; κατεργάρη ! Ξέρω, θά θέλεις προκαταβολικῶς κανένα ἐρεκτικὸ πιδ δυνατό. . . (Τὸν κυττάζει ἐαθεῖα στὰ μάτια καὶ ρίχνεται κατόπιν καὶ τὸν φιλεῖ ἱδονικά).

"Αγνης. — Μάγισσα. . . πῶς μὲ σέρνεις !

Γιοχάνα (κουνώντας τὸ δάχτυλό της).— Λοιπόν; θάρρης; Τὸ θέλω!..

Ἄγνης (δισταζόντας).— Σιρρήνα...

Γιοχάνα (χτυπώντας ἀνυπόμονα τὸ πόδι της στὸ πάτωμα).— Λοιπόν; λέγε!

Ἄγνης.— Ἀροῦ τὸ θές τόσο, ναί..

Γιοχάνα (φεύγοντας χαρούμενη).— Μπράβο, πάω τώρα νὰ ἐτοιμάσω τὰ τῆς ἀπαγωγῆς σου. Ἔχω μιὰ χαρὰ μιὰ διάθεση ἀπόψε. Πάω μέτα νὰ χορέψω! (Ἀκούεται εἰσαγωγή στὸ πιάνο καὶ ἡ Γιοχάνα φεύγει τραγουδώντας στὰ δόντια της) Ζῆς μιὰ ζωὴ ἐντίμ' ἐκεῖ μὲς τοῦ Μαξίμ.

Ἄγνης (μόνος πέφτοντας σὲ συλλογῇ).— Καὶ ὅμως μὲ σέρνει χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπῶ Κακέμοιρη Δανάη. . . Ἄν καὶ τὴν ἀγαπῶ ἔτσι. . . ὦ! εἶναι φοβερό! . . . Τὸ κορμὶ ἢ τὴν ψυχὴ! . . . Φοβερό!!.. Ἀπὸ τίποτε δὲ χορταίνει κανεὶς! Κι' ὅλα θαρρῶ πῶς μᾶς βασανίζουν μάταια... (Μπαίνει ἡ Δανάη καὶ βλέποντας τὸν Ἄγνη συλλογισμένον, τὸν πλησιάζει σιγὰ καὶ τοῦ χτυπᾷ ἑλαφρὰ τὸν ὦμο)

ΣΚΗΝΗ 7η

ΑΓΝΗΣ—ΔΑΝΑΗ

Δανάη.— Ἄγνη! . . . (Ὁ Ἄγνης ξαφνίζεται καὶ πετιέται ἀπότομα πάνω βλέποντας τὴ Δανάη) —
Γιατὶ δὲν ἔρχεσαι μέτα; Τί ἔχεις;

Ἄγνης (συνερχόμενος).— Τίποτε ἤμουν βυθισμένος σὲ κάποια σκέψη καὶ μὲ ἄνευ καὶ ξαφνίστηκα. (Φαίνεται στὴ πόρτα δεξιὰ ὁ Ρολάνδος).

Ρολάνδος.— Δὲ θάρθετε λοιπὸν μέτα; θ' ἀρχίσουμε . . .

Ἄγνης (στὸ Ρολάνδο).— Θὰ προτιμοῦσα ν' ἀκούσω τὴν ἐντύπωση τῆς μουσικῆς ἀπὸ μακρυὰ.

Δανάη.— Ναι, ναι, ἀρχίσετε, κι' ἐγὼ ἀπὸ δῶ προτιμῶ ν' ἀκούσω.

Ρολάνδος.— Ὅπως ἀγαπᾶτε... (ξαναρεύγει. Ὁ Ἄγνης ξιπλῶνει στὸ καναπέ καὶ ἡ Δανάη κάθεται οἰπλά του. Ἡ Ρίτα ἀρχίζει ἀπὸ μέσα νὰ τραγουδῇ καὶ ὅτο προχωρεῖ ὁ Ἄγνης καὶ ἡ Δανάη φαίνονται πῶς πέφτουν σὲ βαθὺ ρεμβασμό).

Ρίτα.— (τραγουδώντας ἀπὸ μέσα).

ὦ πῶς τὸ γαλάζιο
Διψοῦσεν αἰθέρα,
Τῇ λιόχρυσή μέρα
Καὶ πάλι νὰ δῇ.

Μὰ ἡ ἀσπλαχνη Μοίρα
Ποῦ τῷθελε 'κείνη,
Τὸ δάκρυ νὰ χύνη
Στὰ ξένα ἡ ψυχὴ;

(Ἐπαναλαμβάνει τὸ σκοπὸ τῆς στροφῆς μόνο τὸ πιάνο).

Δανόνι (κατὰ τὴν ἐπανάληψη).— Τί γλυκὸ τραγουδοῖ! Καὶ δὲν ξέρω, ἡ μουσικὴ του ἔχει μιὰν ἀλλοιώτικη μελαγχολία. Σὰν κείνη τοῦ ἀκοῦμε στὶς κηδεῖες. Δὲ σοῦ θυμίζει Ἄγνη. ὅλη τὴν εὐτυχισμένη, τὴν παληὰ μας ζωὴ καὶ τὴν ἀγάπη μας στὴν Ἀθήνα;

(Ὁ Ἄγνης δὲν ἀπαντᾷ καὶ φαίνεται πὸ θυσιμένος στὸ ρεμβασμό του, ἐνῶ ἡ Ρίτα ἀρχίζει τὴ δεύτερη στροφή.)

Ρίτα. (τραγουδώντας).

Καὶ λυώνει ὅλη μέρα
Ποῦ ἔρμη ἀπρμένει,
Καὶ τέλος πεθαίνει
Πικρή, μοναχή,

Χωρὶς τῆς πατρίδος
Νά δῇ τὴν αὐγούλα...
Καυμένη, ψυχούλα
Ψυχούλα ὀρφανή!

(Τὸ τραγοῦδι παύει καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ σκοπὸ τοῦ τῷ πιάνο. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος μετὰ τὸ φινάλε τοῦ).

Δανάη (κατὰ τὴν ἐπανάληψιν). — "Ἄγνη! . . .
(Ὁ "Ἄγνης σωπαίνει θυμισμένος). "Ε, τί συλλογίζεσαι;

"Ἄγνης (χωρὶς νὰ μετακινήθῃ) — Τί; . . .
Πῶς εἶναι πολὺ γλυκιὰ καὶ πολὺ πικρὴ ἡ ζωὴ!
Πῶς σὲ κάθε ἄνθρωπο εὐτυχία εἶναι κείνο ποῦ
τὸν σέρνει μικρὰ καὶ κυνηγᾷ νὰ τὸ φτάσῃ. Καὶ
ποῦ μόλις τὸ φτάσῃ — ἀλλοίμονο! — γίνεται καὶ
πάλι δυστυχία. Οἱ γὰρ, τὰ πάθη, οἱ ἐλπίδες,
τὰ ὄνειρα, ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται τώρα σὰν σα-
πουνόφρυσκες, ποῦ λαμποκοποῦν γιὰ μιὰ στιγμή
καὶ σβύνουν ἀμέσως. Ὅλοι κάνομε σαπουνόφρυ-
σκες καὶ τίποτε παραπάνω.

Δανάη (πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ) — "Ὡστε
καὶ ἡ βαθιὰ μας ἀγάπη. . . ἡ ζωὴ μας. . .
Μὴν τὰ λές "Ἄγνη αὐτά! . . . Μὲ κάνεις καὶ
λυποῦμαι. Μὲ κάνεις νὰ πιστεύω πῶς ἔχεις ἀλ-
λάξῃ, πῶς δὲν εἶσαι πιά ὁ ἴδιος. Μὰ δὲν εἶναι

δυνατό. Δέ θέλω, δέν μπορῶ νά τὸ πιστέψω αὐτό....

"Αγνης (καθὼς σηκώνεται μελαγχολικός).—
Ναί, ναι Δανάη μου, πίστεψέ το ! . . . Δέ θέλω
κ' ἐγώ, μὰ τὸ καταλαβαίνω, ἔχω ἀλλάξη. Δέν
εἶμαι πιά ὁ ἴδιος. Ἀλλάζουμε, ὅλοι ἀλλάζουμε ! (Τὸ
πιάνο παίζει: ὄλο καὶ πιὸ σιγά). Σὰν τοὺς ἄλλους
αὐτοὺς ποῦ ἀκοῦς τώρα, πολλὰ γλυκὰ καὶ ὠραῖα
πράγματα ξεψυχοῦν καὶ σβύνουν κάθε μέρα μέσα
μας . . .

Δανάη (λυπημένα).— "Αγνη, πῶς μιλεῖς
εἴτσι ! . .

"Αγνης (ἐξακολουθώντας).— Ναί, ναί ! Καὶ
μήπως εἶν' αὐτὸ μόνο ; Αὐριο θ' ἀρχίσουν νά πέ-
φτουν τὰ δόντια μας, τὰ μαλλιά μας . . . Καὶ ὁ-
μως νομίζουμε πῶς μένομε εἰ ἴδιοι πάντα, καὶ πῶς
εἴμαστε αἰώνιοι μέσα στὴν ἀθλιὴν αὐτὸ κόσμον !

Δανάη.— "Αγνη ! (Τὸ πιάνο πόβει. Ἀκού-
ονται χειροκροτήματα ἀπὸ μέσα κ' ἓνα δυνατό
γέλιο τῆς Γιοχάνας κί' ἀμέσως ἔπειτα ἀρχίζει τὸ
πιάνο νά παίζει τὸ θᾶλς τῆς Εὐθυμης χήρας).

"Αγνης (ποῦ στὸ ἀκουσμα τοῦ θᾶλς φαι-
δρύνεται).— Ἄς πᾶν στὸ διὰβολο ὅλα ! Νά ἡ
ζωή ! Νά ! Ἐλα δῶ ! (Πηγαίνει στὸ παράθυρο
καὶ τὸ ἀνοίγει). Ἐλα νά ἰδῇς τὸ Παρίσι ! (Δείχ-
νει). Κύτταξε πῶς λάμπει ! Πῶς ἀστραποβολᾷ μέ-
σα στὰ φῶτα του ! Ἄκου ! ἄκου πῶς βουίζει !
Πῶς ξετρελλαίνει μετὶς μουσικῆς, τὸν ἀλαλαγμό
του, τίς χαρὲς, τίς ἡδονές, τοὺς στεναγμούς του !
Γιατὶ λοιπὸν αὐτοὶ ὅλοι ἐδῶ κάτω ἀλαλάζουν,
χαίρονται, πιστεύουν, ἀγαποῦν, ἐλπίζουν, ὑποφέ-
ρουν ; Μήπως ξέρουν κί' αὐτοί ; Τὸ μόνο
ποῦ δέν κάνουν, εἶναι νά συνέρθουν καὶ νά γνω-

ρίσουν τὸν ἑαυτὸ του; γιὰ νὰ γίνουσι καλλίτεροι καὶ εὐτυχέστεροι κίπως. (Ὑστερ' ἀπὸ λίγο). Μὰ ἴσως νάσαι σοφώτεροι ποῦ δὲν τὸ κάνουν. Εἰς τί θὰ χρησίμευε κί' αὐτό; εἰς τί; ἴσως θὰ πεθάνομε μιὰ μέρα; Κί' ἂν ὁ θάνατος μᾶς φέρνει στὴν ἐκμηδένιση καὶ δὲν μᾶς κρύβει τὴν εὐτυχία μιᾶς ἀγάπης παντοτεινῆς ποῦ τόσο λαχταρεῖ ἡ ψυχὴ μας, ὁρισμένως δὲν ἔχει κανένα σιωπὸ καὶ κανένα νόημα ἢ ζωὴ! (Κλίνει τὸ παράθυρο καὶ ξαναγυρίζει κοντὰ στὴ Δανάη).

Δανάη.— Πόσο εἶν' ἀνέσυχη ἡ σκέψη σου καὶ ἡ ψυχὴ σου Ἀγνή! Πάντα τὸ ἀπόλυτο κυνηγᾷς χωρὶς νὰ λογαριάζῃς καθόλου τὴν εὐτυχία τῆς ἀγάπης ποῦ νοιώθομε ὅσο ζοῦμε.

Ἀγνής.— Τὴ δυστυχία θές; νὰ πῆς! Ὡς μὲ τὸ τίποτε εὐχαριστεῖσαι Δανάη μου. Τί εὐκολὴ ποῦ εἶσαι! (Ὑστερ' ἀπὸ λίγο). Μὰ τί νὰ τὰ ξεψαχνίζει κανεὶς. Πᾶμε, πᾶμε μέσα! (Μπαίνει ὁ Ρολάνδος δεξιὰ).

ΣΚΗΝΗ 8η

ΟΙ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ—ΡΟΛΑΝΔΟΣ

καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ ΓΙΟΧΑΝΑ

Ρολάνδος.— Λοιπὸν τὰς ἐντυπώσεις σας..

Ἀγνής.— Θαυμάσιο! Ἐξοχο! Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ μουσικὴ κολακέει πολὺ τὸ τραγούδι μου.

Δανάη.— Βέβαια βέβαια, αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ γνώμη μου.

Ρολάνδος.— Εὐχαριστῶ. Ἡ χορεύτρια μας ὅπως δὲ συμφωνεῖ κί' ἄρχισε νὰ χορεύῃ μέσα μὲ

τὴν Μιμόζι. Προτιμᾷ λέγει τὸ βάλε τῆς Εὐθυμης χήρας. (Μπαίνει ἡ Γιοχάνα βαλσιζοντας μόνη καὶ σφυρίζοντας τὸ βάλε).

Γιοχάνα.— Δὲ ξέρω γιατί με ξετρελλαίνει ἡ ἐλαφρὰ μουτικὴ!

Δανάη.— Ἴσως γιατί ἔχετε διάθεση.

Γιοχάνα (ρίχνοντας βλέμμα λοξὸ στὸν Ἀγνη).— Ὑπερβολικὴ!! . . . (σταματᾷ μπροστὰ του). Καὶ ἐπειδὴ σκέπτομαι νὰ τὴν συνεχίσω, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ἐγκαταλείψω. Πηγαίνω στὸ Φόλι Μπερζερ ποῦ ἔχουν τὸ μεγάλο ἀνοιγμα τῶν καρναβαλιῶν ἀπόψε. Ὅπως γράφουν οἱ ἐφημερίδες, θὰ αἰ κάτι ἐξαιρετικὸ τὸ ἐφετινόν. Δὲν ἔρχεστε μαζί μου; (Ξαναρίχνει κρυφὸ βλέμμα στὸν Ἀγνη).

Ἀγνης (καθὼ: σηκώνεται). — Ἀκοῦς ἐκεῖ; Βεβχα καὶ θιρθοῖ με. Ἐ Δανάη; . . . Κύριε Ρολάνδε; . . .

Ρολάνδος.— Ὅπως ἀγαπᾶτε. Ἐγὼ εἶμι στὴ διάθεσή σας.

Δανάη.— Γιὰ μένα δὲ μοῦ φαίνεται εὐκόλο (στὴ Γιοχάνα).— Θᾶναι ματσὲ ὑπογρεωτικό;

Γιοχάνα.— Γιὰ τίς ντάμες ναί. Οἱ Κύρις ὅμως μποροῦν νὰ συνοδεύσουν καὶ με φράκο μονάχα.

Δανάη (στὸν Ἀγνη).— Καὶ τὴ Μιμόζα; θὰ τὴν ἀτήσουμε μονάχη;

Ἀγνης.— Ἄν θέλεις τὴν παίρνουμε μαζί, νὰ ξεσκάση καὶ λίγο ποῦ στενοχωριέται ἔτσι, τώρα τελευταῖα. Εἰ δ' ἄλλως τὴν ἀτίνουμε με τὴ Ζουλιέτα.

Δανάη.— Μὰ ἔχομε καιρό; Πότε θὰ φᾶμε, πότε θὰ ἐτοιμασθοῦμε;

Ἄγνη.— Θὰ φᾶμε ἔξω.

Γιοχάννα (κυττάζοντας τὸ ρολογάκι της).— Ἐχετε πολὺν καιρὸ ἀκόμα. Εἶναι ἔκτῳ καὶ θ' ἀρχίσουν στίς ἐνιάμισυ. Ἐγὼ ὅμως πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως (κυττάζει κρυφὰ τὸν Ἄγνη). Γιατὶ πρέπει νὰ πάω στὸ σπίτι νὰ φορέσω τὴ φλόγα.

Δανάη.— Τὴ φλόγα;

Γιοχάννα.— Ναι ἔτσι τὸ βάζτισε ὁ ράφτης μου τὸ καινούργιο φόρεμα τοῦ χορεύ τοῦ θὰ φορέσω ἀπόψε. Εἶναι κατακόκκινο.

Ρολάνδος.— Ἐπικίνδυνο φόρεμα μὲ καὶ θὰ τὸ φορέσετε σεις.

Γιοχάννα.— Μερσι ποῦρ λὲ κομπλιμάν...

Ἄγνη. (Στὴ Γιοχάννα).— Λοιπὸν γιὰ νὰ μὴ γυρεῖστε τώρα ὁτομομπὶλ θὰ σᾶς πάγω μὲ τὸ δικό μας γιὰ νὰ διαλέξω ἀπ' τὸ κατάστημα καὶ τρία καλὰ ντόμινα γιὰ τὴ Δανάη, τὴ δεσποινίδα Ρίτα καὶ τὸν Κύριο Ρολάνδο.

Δανάη.— Καὶ εἰπιτήρια; τὰ ξεχάσατε; Θὰ εἶναι πολὺ δύσκολονὰ προμηθευθοῦμε τέτοιαν ὥρα.

Ἄγνη.— Ἀ! ὅσο γι' αὐτὸ μένεται ἥσυχοι. Θὰ σᾶς στείλω τὰ ντόμινα κ' ἐγὼ θὰ τραβῶ κατ' εὐθεῖαν στὸ Φολί Μπερζιέρ γιὰ νὰ τὰ ἐξασφαλίσω καὶ θ' ἀγκαζάρω κ' ἓνα τραπέζι γιὰ νὰ φᾶμε ἐκεῖ. Ὁ κύριος Ρολάνδος θὰ λάβῃ τὴν κίλωςύννη νὰ σᾶς συνοδεύσῃ. (Ὁ Ρολάνδος; ὑποκλίνεται). Θὰ σᾶς περιμένουμε ὅλους ἐκεῖ.

Δανάη.— Πολὺ δυσκατόρθωτα τὰ βλέπω ὅλα αὐτά. Ἐπειτα νὰ δοῦμε τί λέγει κ' ἡ Ρίτα;

Γιοχάννα.— ὦ! ἡ Ρίτα θὰ τὸ θέλει κ' ἔ-

κείνη, ἀρὸς θᾶναι μαζί της ὁ Κύριος Ρολάνδος.
 "Ὅπως κι' ἂν ἔχει κι' ἂν φέρνει χαμμιὰ ἀντίρρηση
 πάω νὰ τὴν πείσω. (Κάνει νὰ φύγῃ).

"Αγνης.— "Ερχομκι κ' ἐγὼ εἰς ἐπικουρίαν
 σας.

Γιοχάνα (δίνοντας τὸ χέρι στὴ Δανάη). —
 Σύμφωνοι λοιπόν;

"Αγνης. (Προτρέποντας). — Μὰ δέβαια . . .
 "Ελα Δανάη.

Δανάη (διτακτικὰ). — Ξέρω κ' ἐγὼ . . .

"Αγνης (ἐλιγώτερο προτρεπτικὰ) — Νὰ ἐλ-
 θῇς Δανάη θὰ περάσομε ἄμωρφα. Δὲν τὰ ἐλέπει
 κανεὶς αὐτὰ κάθε μέρα.

Δανάη. — Δὲ σᾶς δίνω λόγο. Θὰ σκεφθῶ
 καὶ ἂν τὸ ἀποφασίσω ἔρχομαι μὲ τὴ Ρίτα καὶ
 μὲ τὸν Κύριο Ρολάνδο. Ἔσεῖς εἰστε ἐλεύτεροι νὰ
 φύγετε.

"Αγνης. — Καλὴ, πάω λοιπὸν νὰ φερέσω τὸ
 φράκς μου. Ἀρτίστα μου, σέ δέκα λεπτά ἔρχο-
 μαι μέσα γιὰ τὴ Ρίτα . . .

Γιοχάνα. (Στὴ Δανάη καὶ στὸ Ρολάνδο). —
 Au revoir λοιπόν (Ὁ Ρολάνδος κ' ἡ Δα-
 νάη χαιρετοῦν)

"Αγνης. (Στὴ Δανάη καὶ τὸ Ρολάνδο) — Au
 revoir στὸ Φωλί—Μπερζέρ (φεύγουν ἡ Γιοχά-
 να κι' ὁ "Αγνης).

ΣΚΗΝΗ 9η

ΔΑΝΑΗ—ΡΟΛΑΝΔΟΣ

Δανάη (ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀρὸς καθίση καὶ
 δεῖξῃ καὶ στὸ Ρολάνδο γιὰ νὰ καθίσῃ κοντά της

στὸν καναπέ). — Μοῦ φαίνεται πῶς δὲ θὰ πᾶμε.
Νὰ μὲ συγχωρήσετε. (Τὸ πιάνο πάβει).

Ρολάνδος. — Παρακαλῶ . . .

Δανάη. — Δὲν ἔχω καθόλου διάθεση ἀ-
πόψε.

Ρολάνδος. — Ναί . . . φαίνεσθε κάπως με-
λαγχολική . . . Μὰ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο . . . Δὲν ξέ-
ρω . . . αἰσθάνομαι κάποια . . . Ἴσως ἡ μουσική
καὶ τὰ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ νὰ σᾶς μελαγχόλησαν.
Θὰ σᾶς ἔφεραν στὸ νοῦ σας περασμένες ἀναμνήσεις
καὶ πράγματα ποῦ ὅ-αν τὰ χάνει κανεὶς λυπᾶται.

Δανάη. — Ἴσως. Μελαγχολεῖ ὅμως καὶ κα-
νεὶς κάποτε, χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί.

Ρολάνδος (μὲ κάποια τρυφερότητα). — Οἱ
εὐαίσθητες ψυχές ὅπως ἡ δική σας

Δανάη. — Εὐχαριστῶ Ἄς τ' ἀρῇσω
με λοιπὸν κι' ἄς μιλήσομε γιὰ πιδ εὐχάριστα
πράγματα. Μοῦ λέγατε τίς προάλλες πῶς σκέ-
πτεσθε νὰ κάνετε τὸ γάμο σας πολὺ σύντομα μὲ τὴν
Ρίτα. Πιστεύω νὰ τὸν ἀποφασίσате γι' αὐτὸν τὸν
μῆνα. Δὲν ξέρετε μὲ πόση χαρὰ μοῦ ἔλεγε πρὶν
ἡ Ρίτα, πῶς περιμένει αὐτὴ τὴ στιγμή τῆς εὐτυ-
χίας σας!

Ρολάνδος (στενοχωρημένος). — Ναί . . .
σᾶς εἶχα πῆ . . . μὰ . . .

Δανάη (χαμογελώντας). — Μπᾶ; τὸν ἀνα-
βίλλετε; γιατί; τίτι θὰ μεσολάβησε

Ρολάνδος. — Ναί εἶμαι ἀναγκασμέ-
νος νὰ τὸν ἀναβίλλω . . . Μὰ μὴ μὲ ρωτᾶτε...
δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ Ἄς μὲ ρωτήσῃ
καλλίτερα ἡ Ρίτα . . . δὲν κάνει σεῖς

Δανάη. — Γιατί δὲν κάνει ἐγώ; Ὡστε τόσο λίγο

φίλη σας με λογαριάζετε έμένα ; Αυτό με προσβάλλει Κύριε Ρολάνδε. Έγώ τη Ρίτα και σ'ας, σ'ας έχω ως τούς καλλιτέρους φίλους μου και ένδιαφέρομαι περισσότερο από κάθε άλλον για την εύτυχία σας.

Ρολάνδος.— Γι' αυτό είμαι πεπεισμένος και σ'ας εύγνωμονῶ, Μόνο ποῦ με παρεξηγήτε. Και είμαι πολύ στενοχωρημένος τώρα, ποῦ δέν μπορῶ νά σ'ας πῶ τί με κάνει νά ἀναβίλλω αὐτό γάμο και νά σ'ας έκμυστηρευθῶ ἕνα μυστικό, ποῦ ὅζ με δικαιολογούσατε και ἂν ἀκόμη ἀπεφάσιζα νά μὴ τὸν κάμω ποτέ.

Δανάν (χαμογελώντας).— Μά εἶναι περιττό νά τὸ χρῦδετε. Ἀρχισα νά μαντεύω πειρᾶ εἶν' αὐτὸ τὸ μυστικό σας.

Ρολάνδος (με ταραχὴ και συγκρατημένη χαρὰ πλησιάζοντας την ὀλίγο) — Τί εἶπατε ; Ξέρετε ; μαντεύετε ; Δέν τὸ πιστέβω ! Πῶς τὸ λέτε αὐτό ! (Τὴν κυττάζει περιμένοντας με συγκίνηση).

Δανάν (χαμογελώντας).— Μὴν ταραξέσθε ἔτσι, ταραχθήκατε πολύ. Ναί δέν λέγω, ὁ ἔρωτος ἢ μᾶλλον ἡ ένθύμηση τοῦ προσώπου ποῦ ἀγαποῦμε ἀναστατώνει τὸν ἄνθρωπο. Μά ἐσεῖς

Ρολάνδος.— Ὡστε Μά εἶν' ἀλήθεια ; Ποῦ ; πῶς τὸ καταλάβετε ; μήπως ; . . .

Δανάν.— Όταν εἶναι κανεῖς ἔτσι ἔρωτευμένος, δέν μπορεῖ πιά νά κρυφτῇ

Ρολάνδος.— Ἐχετε δίκαιο. Ἐστω λοιπὸν ἀφοῦ τὸ ξέρετε, τότε (Τὴν κυττάζει ἔρωσιματικά).

Δανάν (σοβαρὰ και κάπως ὑποπτα).— Τότε

τί; . . Περίεργο! Γιατὶ μὲ κυττάζετε ἔτσι; (ἀλλ' ἄχζοντας τόνο). Ἔχετε ἀμφιβολίες ἀκόμη;

Ρολάνδος (στενοχωρημένος).— Ὅχι καμμιὰ, μὰ

Δανάν.— Κ' ἡ Ρίτα; Δὲν τὴ συλλογίζεσθε καθόλου τὴ Ρίτα;

Ρολάνδος (μὲ ἀπαγορευση).— Μὰ σὰς παρακαλῶ, πῶς μοῦ ἀναφέρετε, πῶς θέλετε νὰ σκεφθῶ πιδ τὴ Ρίτα, ἀφοῦ ὅλη μου ἡ ὑπαρξὶς ἐξαρτᾶται αὐτὴ τὴ στιγμὴ

Δανάν.— Ἀπὸ τὴ γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾶτε; Αὐτὸ θέλετε νὰ πῆτε; (Ὁ Ρολάνδος λέγει ναι μὲ κίνησιν τῆς κεφαλῆς). Ἄ κύριε Ρολάνδε, πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τὴ δῶ καὶ νὰ τὴ γνωρίσω τὴ γυναῖκα αὐτὴ . . .

Ρολάνδος.— Νὰ τὴ δῆτε; νὰ τὴ γνωρίσετε; . . . (Κάνει κίνηση ἀπελπιστικὴ).

Δανάν.— Νομίζετε πῶς τὴν γνωρίζω; . . Ὁχι. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὴ γινώριζα, κι' ἂν ἐβλεπα ἀκόμα πῶς εἶναι ἡ τελειωτέρα καὶ ὠραιότερα γυναῖκα τοῦ κόσμου πάλι θὰ ἔβρισκα πῶς θᾶταν μιὰ σκληρότης ἐκ μέρους σας, τὴ στιγμὴ ποῦ ἔχετε δώσῃ τὸ λόγο σας, νὰ διαλύσετε τὸν ἀρραβῶνα καὶ νὰ κάνετε διστυχὴ μιὰ γυναῖκα ποῦ σὰς ἀγαπᾷ τόσο!

Ρολάνδος.— Μὰ δὲ θὰ ἦταν μεγαλειότερη σκληρότης καὶ δὲ θὰ γινόταν περισσότερο διστυχής, ἂν τὴν ἐπαιρνα χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπῶ; Τώρα ποῦ ἐξετάζω τὸν ἑαυτό μου, νοιώθω πῶς τὴ Ρίτα δὲν τὴν ἐρωτεύτηκα ποτὲ, καὶ πῶς τὴν συμπαινεῖς μόνο σὰ μιὰ καλὴ φίλη. Καὶ εἶμαι βέβαιος πῶς ὅσο καὶ νὰ μ' ἀγαπᾷ, θὰ ὑποφέρῃ

λιγίχι καὶ θὰ μὲ ξεχάσῃ κατόπιν. Ἡ Ρίτα εἶναι μία ψυχὴ τρυφερή, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ παραδοθῇ στὸν ἔρωτα ὁλότελα. Ἐπειτα ὁ ἔρως δὲν ἐπιβάλλεται διὰ τῆς βίης. Πρέπει κ' οἱ δυὸ ν' ἀγαποῦν τὸ ἴδιο. Ἀλλοιωτικά, ἀντὶ νὰ εἶναι ἐλευθερία καὶ χαρὰ, εἶναι μιὰ τυραννία καὶ θλίψη.

Δυνάν.— Καὶ εἴσατε βέβαιος πῶς θὰ γίνετε εὐτυχέστερος μὲ τὴν νέον αὐτὸν ἔρωτά σας ;

Ρολάνδος.— Μπορεῖ νὰ γίνω καὶ πολὺ δυστυχής. (Ὑστερα ἀπὸ λίγο, θλιμένα). Μιὰ φορὰ κανεὶς ἀγαπᾷ. . . . Ἐσεῖς ἀγαπήσατε ; δὲν εἶν' ἔτσι ; καὶ ἀγαπᾷτε τὸν ἄντρα σας πολὺ. . .

Δυνάν.— Περίεργη ἐρώτηση . . . Τί σχέσῃ ἔχει.

Ρολάνδος.— Ἀπαντήτατέ μου εὐλικρινὰ καὶ θὰ ὀῆτε πῶς ἔχει.

Δυνάν.— Λοιπὸν ναί, τὸν ἀγάπησα καὶ τὴν ἀγαπῶ πολὺ ! (Ὁ Ρολάνδος ἀνασπενάζει ἐλαφρᾷ). Γιατὶ ἀνασπενάζετε ;

Ρολάνδος (κἀπως ἀρηρημένα).— Ἀνασπενάζω ; Δὲν ἀνασπενάζω. . .

Δυνάν.— Ἴσως νὰ μὴ τὸ καταλάβετε . . . Λοιπὸν ; . . στὴν ἐρώτησιν. . .

Ρολάνδος.— Ποιὴν ἐρώτησιν ; . .

Δυνάν.— Μπᾶ. . . ξεχάσατε κι' ὅλας ; (Τὸν κυττᾷ ὑποπτα) φαίνεσθε σὴν ἀφηρημένους. . .

Ρολάνδος (συνερχόμενος).— Ὅχι. ὅχι. . .

Δυνάν.— Μὰ κάτι δὲ μ' ἐρωτήσατε τώρα ;

Ρολάνδος.— Ἀ, ναί, ἂν ἀγαπᾷτε τὸν Κύριο Ἄγγη καὶ μοῦ εἶπατε πῶς τὴν ἀγαπᾷτε πολὺ. . .

Δανάη.— Ναι. . .

Ρολάνδος.— Λοιπόν, σὰς ρωτῶ, τί θὰ κάνατε ἂν γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Κύριος Ἄγνης ἐρωτεύεταν τρελλὰ κάποιαν ἄλλην γυναῖκα;

Δανάη.— Ὁ Ἄγνης μ' ἀγαπᾷ καὶ 'κεῖνος ἔτσι, ποῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐρωτευτῇ ἄλλη. Ἀλλὰ καὶ ἂν συνέβαινε αὐτό, ἐγὼ θὰ τοῦ ἔμενα πιστή. Θὰ ὑπέφερα μόνη καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὸν ἀγαπῶ ὅπως καὶ πρὶν, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, ἀπελπισμένα. . .

Ρολάνδος (αἰπῶς ταρχγμένος).— Ἐ, λοιπόν, σ' αὐτὴ τῇ θέτῃ βρίσκομαι τώρα κ' ἐγώ. Γιατί εἶναι καιρὸς, πολὺς καιρὸς ποῦ ἀγαπῶ, ἀγαπῶ σὰν τρελλός, χωρὶς ἐκείνη ποῦ ἀγαπῶ νὰ τὸ ξέρῃ. . . (Κυττάζει τὴ Δανιὴ θλιβερά).

Δανάη. Χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ; . . .

Ρολάνδος.— Ναι, τὴν ἀγαπῶ, ὅπως εἶπατε, κρυφὰ καὶ ἀπελπισμένα . . . γιατί ξέρω καὶ ἐπέσθηκα περὶ πῶς ἀγαπᾷ ἄλλον . . . (Σηκώνεται πᾶνω καὶ καθὼς ἐξηματίζει νευρικά). Μὰ αἰσθάνομαι πῶς δὲ θὰ μπερέσω νὰ ἔχω εὖτε τὴν δύσμη, εὖτε τὴν αὐταπάρνηση ποῦ θὰ εἶχατε σεῖς, ὡς τὸ τέλος. (Σταματᾷ καὶ τὴν κυττάζει).

Δανάη.— Τότε νὰ προσπαθήσετε νὰ τὴν ξεχάσετε.

Ρολάνδος.— Πῶς; Μὲ τί τρόπο; Ἐψυχολόγησα πολὺ τὸν ἐαυτό μου. Ἐσκέφτηκα νὰ ριχτῶ σιτὴ μελέτη, στὴν ἐργασία, στὶς διασκέδασεις τῆς ζωῆς. Τίποτε! τίποτε!

Δανάη.— Ἄν ἐκάνατε μιὰ τελευταία προσπάθεια, νὰ μὴν τὴ βλέπετε καὶ νὰ περιμένετε.

Ἡ ζωή, ὁ καιρὸς παρουσιάζουν ἀπροσδόκητες εὐ-
τυχίες. Ἴσως..

Ρολάνδος.— Καμμιά ἄλλη γυναῖκα. Αὐτὸ
δὲ θέλετε νὰ πῆτε; Ἀλλοίμονο! Ἔσβυσαν καὶ
σβύνουν ὅλες καὶ ὅλα ἀπὸ μπροστά μου. Νὰ μὴν
τὴ βλέπω! ναί! Μὰ καὶ σὰν δὲν τὴν βλέπω, ἡ
ἐνθούμησὴ τῆς δὲ μ' ἀφίνει πούθενά ἤσυχο. Μαζὺ
τῆς, κοντά τῆς, μὲ τὴν ἀγάπη τῆς, χαρὰ καὶ ρῶς
ἡ ζωή! Χωρὶς αὐτή, σκοτάδι καὶ θάνατος!

Δινάν.— Κύριε Ρολάνδε! Μὰ αὐτὸ δὲν εἶ-
ναι πιὰ αἰσθημα. Εἶναι μεθύσι, πικραλύρημα ἔρω-
τος. Καὶ εἶναι ἐπικίνδυνον, πολὺ ἐπικίνδυνον αὐτό!

Ρολάνδος.— Τώρα πιὰ ἐπικίνδυνον!

Δινάν.— Τὶ θέλετε νὰ πῆτε;

Ρολάνδος.— Μὰ δὲν τὸ βλέπετε, δὲν τὸ
καταλαβάνετε πῶς εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναπνεύσω,
νὰ ζήσω χωρὶς τὸν ἔρωτά τῆς; Καὶ θὰ ἔρθῃ μιὰ
στιγμὴ ποῦ δὲ θὰ μπορέσω πιὰ νὰ κρατηθῶ. Θὰ
τῆς τὸ πῶ καὶ. . .

Δινάν (κάπως παραγμένη).— Ὅχι, ὅχι! νὰ
μὴ τῆς τὸ πῆτε! Τί θὰ κερδίζετε; . . . Θὰ ἦταν
ὕψηλότερο, χριστιανικώτερο νὰ μὴ τῆς τὸ πῆτε...
Δεν ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ ταραζομε τὴ ζωὴ καὶ
τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου.

Ρολάνδος.— Ναί, ναί, τὸ ξέρω . . . Μὰ σὰς
εἶπα ὅτι θὰ τῆς πῶ καὶ . . .

Δινάν.— Καί; . . .

Ρολάνδος.— Δὲν ξέρω τὶ μπορῶ νὰ κάνω.
Θὰ φύγω, θὰ . . .

Δινάν.— Θὰ; . . .

Ρολάνδος.— Δὲν ξέρω . . . δὲν ξέρω . . .

Δαν.ιν.— Δηλαδή θὰ τολμούσατε καὶ ν' αὐ-
τοκτονήσετε; . .

Ρολάνδος.— Τὸ βρίσκετε πολὺ νὰ πεθάνη
κανεὶς γιὰ κιῖνο ποῦ ἀγαπᾷ;

Δαν.άν (κρίπως φοβισμένα).— Μιλήτε σο-
διρά;

Ρολάνδος.— Δὲν σᾶς φαίνεται;

Δαν.άν (πρὸ φοβισμένα).— Μὲ χάνετε καὶ τρο-
μάζω . . . (ὕστερα ἀπὸ λίγο). Μὰ κι' ἂν ἀπο-
φασίζατε ποτὲ νὰ χάνετε αὐτὸ ποῦ λέτε, θὰ ἔ-
πρεπε νὰ φανῇτε γενναῖος ἕως τὴν ἄκρην. Δὲ θᾶ-
πρεπε νὰ μάθῃ τίποτε, τίποτε ἐκείνη.

Ρολάνδος.— Σκέπτεσθε πολὺ σκληρὰ καὶ
γιὰ κείνη τὴν ἴδια καὶ γιὰ μένα! (μὲ πένθυμη ζω-
νῇ). Καμμιὰ ἐλπίδα λοιπόν; Καμμιὰ; Οὔτε καὶ
στὸν τάφο ἀκόμα;

Δαν.άν.— Ἐλπίδα; δὲ σᾶς καταλαβαίνω. . .

Ρολάνδος.— Μὰ σεῖς δὲν εἶπατε σὲ ὅλους
πρὸ ἐλπίου καὶ ξέρετε τὸ πιστεύω καὶ ἐγὼ αὐτό,
δὲν εἶπατε πῶς ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἔνωσις τῶν ψυχῶν
ἐδῶ κάτω, εἶναι κατὰ ἀπραγματοποίητο, ποῦ ἴ-
σως πραγματοποιεῖται σὲ κάποιον ἄλλο κόσμον;

Δαν.άν (βιαστικά).— Ἴσως, εἶπα, ἴσως . . .

Ρολάνδος.— Ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ἴσως ποῦ εἶ-
πατε εἶναι ἡ ἐλπίδα! Ἡ ἐλπίδα ποῦ παίρνουν
στὸν τάφο κεῖναι ποῦ πεθαίνουν ἀπελπιτισμένα, χω-
ρὶς ν' ἀγαπηθῶν! Καὶ εἶναι καὶ ἡ ἐλπίδα ποῦ
μένει καὶ σὲ κείνους ποῦ ἀγάπησαν μ' ὅλη τους
τὴν καρδιά, καὶ δὲν ἔχουν τὴ δύναμη νὰ πεθά-
νουν, ὅταν ποῖς ξέρεῖ δοῦν μιὰ μέρα καὶ νοιώ-
σουν πῶς ἀγάπησαν ἀνώφελα. (Φαίνονται στὸ θά-

θος τοῦ διαδρόμου ἢ Γιοχάνα καὶ πίσω της ὁ Ἄγνης μὲ τὸ καπέλο στὸ χέρι ποῦ φεύγουν. Στέκουν γιὰ μιὰ στιγμή στὴν εἴσοδο, χαμογελοῦν καὶ φέρνουν τὸ δάχτυλο στὸ στόμα γιὰ νὰ δείξουν πῶς πρέπει νὰ φύγουν κρυφά. Οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς δὲν τοὺς παρατηροῦν. Κατόπιν χάνονται δεξιά).

Δανάη.— Θεέ μου! πῶς ἀγαπάτε! Πρώτη φορά, μὰ δὲ θάξιζε κύριε Ρολάνδε, ὅχι, γιὰ καμμιὰ δὲ θάξιζε νὰ σκοτωθῇτε. Γιατὶ καμμιὰ γυναῖκα δὲ φαντάζομαι πῶς μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ μὲ τὴ θερμὴ καὶ τὴν ἀγνότητα ποῦ ἀγαπάτε σεῖς. Καμμιὰ δὲ θὰ μπορεῖ νὰ σᾶς νοιώσῃ ἔτσι ἐλθεῖν.

Ρολάνδος (μὲ συγκίνηση).— Καὶ ὅμως νὰ ποῦ ὑπάρχει μιὰ; Νὰ ποῦ μὲ καταλαβαίνετε σεῖς!

Δανάη (πολὺ ταραγμένη). — Ἐγώ; . . . ἐγώ; μὰ ἐγώ . . .

Ρολάνδος (μὲ μεγάλη ταραχὴ καὶ συγκίνηση καθὼς στέκεται ἀπότομα μπροστά της).— Ναί! ἐσεῖς! . . . Καὶ μάθετέ το, γιατί πρέπει . . . ἦρθε πιά ἡ στιγμή αὐτὴ νὰ τὸ μάθετε . . . (Κυτταίνει γύρω του καὶ σιγανὰ μὲ κομμένη φωνή) πῶς εἶστε σεῖς, μονάχα σεῖς ἐκείνη ποῦ ἀγαπῶ! . . . (φεύγει ἀπότομα σὺν τρελλός).

Δανάη (ὕστερα ἀπὸ λίγο, σὺν κεραυνόπληκτῃ).-- Τρελλάθηκε; (Ἀκούονται ἀπ' ἐξω γέλοια δυνατὰ κ' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ σφυρίγτρα τοῦ δολομουλίου). Ἄ! (πετιέται πάνω). Τὸ γέλοιο τῆς Γιοχάνας! Κι' ὁ Ἄγνης; (χάνει νὰ τρέξῃ) Θεέ μου! τρέχει ξοπίσω της! Ὡ τὸ Παρίσι! Τὸ καταραμένο αὐτὸ Παρίσι! (Πέφτει ἀπελπιτικὰ στὸν καναπέ καὶ σκεπάζει τὰ μάτια κλαίοντας).

Α Γ Λ Α Ι Α

ΠΡΑΞΗ Β'.

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Εξωριστό πολυτελές διαμέρισμα του Φολί-Μπερζέρ. Δεξιά και αριστερά τέσσερες πόρτες. Στο βάθος μεγάλη εισόδος και πίσω διάδρομος μεγάλος, και πλούσια φωτισμένος. Αριστερά στη σκηνή, είναι στρωμένο κάθισμα, μεγάλο τραπέζι γεμάτο αβγὸ, φρούτα, μπουκάλια σαμπάνιες, ποτήρια κ.τ.λ.

Είναι νύχτα και καρναβάλια. Γύρω στο τραπέζι ὁ "Αγγινς, ἡ Γιοχάνα, τέσσερες-πέντε Κύριοι μὲ φράκα καὶ πέντε-ἑξὶ ἀρτίστες χορευτρίες διασκεδάζουν. Ἡ Γιοχάνα φορεῖ κόκκινο φόρεμα μπαλαρίνας πολὺ ντεκολτέ! Οἱ ἄλλες γυναῖκες φοροῦν ἀποκρηχτικά φορέματα ἰδιότροπα καὶ ἄμορφα. Ἕνα δυὸ Κυρίες καὶ Κύριοι φοροῦν Ἰσπανιόλικά μοντέρνα φορέματα καὶ κρατοῦν κιθάρες στὸ χέρι. Ὅλοι, ἄντρες-γυναῖκες, στέκονται ἄλλοι ὀρθιοὶ καὶ ἄλλοι κάθονται παρὰξενὰ στὶς καρέκλες. Ἡ Γιοχάνα ἔχει ἔπολὺ ψηλὰ σηκωμένο τὸ γυμνὸ μπράτσο της καὶ κυττάζει ἡδονικὰ μὲ πεσμένο πίσω τὸ κεφάλι, τὸν Ἀγγιν πού τῆς χύνει σαμπάνια στὸ ποτήρι της. Τὸ σύνολο πού σχηματίζουν ὅλοι γύρω στὸ τραπέζι εἶναι ζωγραφικό. Μπροστὰ στὴ σκηνή, ἕνας ὥρατος πιερρότος καὶ μιὰ ὥραία χορεύτρια ντυμένη σὰν πεταλούδα μὲ γαλαζόχρυσον φτερά, χορεύουν κρατώντας ἀπὸ μιὰ μάσκα στὸ χέρι. Μόλις ἀνοίξῃ ἡ σκηνή, ὁ Πιερρότος μὲ τὴν πεταλούδα στέκονται καὶ φαίνονται ὅτι ἔχουν σταματήσει τὸ χορὸ γιὰ νὰ πάρουν ἀναπνοή! Ἕνας Κύριος μὲ τὴ ντάμα του κρατοῦν ἀπὸ ἕνα ποτήρι σαμπάνια καὶ καπνίζουν ξαπλωμένοι στὸ καναπέδακι πῶναι μπροστὰ στὴ σκηνή. Ἡ μουσικὴ παίζει ἀπὸ μέσθα καὶ υποτίθεται ὅτι εἶναι τοῦ Φολί Μπερζέρ.

ΣΚΗΝΗ 4η.

ΑΓΝΗΣ—ΓΙΟΧΑΝΑ ΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ

Ὅλοι (σηκώνοντας ψηλὰ τὰ ποτήρια).— Ζήτω τὸ Καρναβάλι! (στὸν Ἑρρίκο καὶ στὴ Σύλβα)
Μπίς, μπίς, τὸ τραγοῦδι, τὸ τραγοῦδι τῆς Μάσκας!

Σύλβα.— Μὰ κουραστήκαμε!

Ὅλοι.— Ὁχι, ὅχι, μπίς! . . .

Μερικοὶ (στοὺς ἄλλους ποῦ βαπτοῦν τὶς κιθάρες).— Ἄν ἄβάν . . . Ἄν ἄβάν! . .

(Ἀρχίζει ἡ μουσικὴ τοῦ τραγουδιοῦ καὶ ὁ Ἑρρίκος μετὰ τῇ Σύλβα χορεύουν τραγουδώντας μαζὺ καὶ κανοντὰς δικαστοὺς φυγούρας ποῦ εἶναι σύμφωνες μετὰ τὸ νόημα τῶν στίγων. Οἱ ἄλλοι ὅλοι τοὺς συνοδεύουν χτυπώντας τὰ ποτήρια τους).

Σύλβα. Τρελλὴ μασκαράτα
Τρελλαίνεις τὰ νειάτα

Ἑρρίκος. Τσιμπῶ χηρεμένες
Φιλῶ παντρεμένες

Σύλβα.

Κ' ἡ μάσκα γελᾷ (Δείχνει τὴ μάσκα).

Ἑρρίκος.

Χωρὶς νὰ μιλᾷ. (Δείχνει τὴ μάσκα).

Ὅλοι (ἐπαναλαμβάνοντας)

Κ' ἡ μάσκα γελᾷ!

Χωρὶς νὰ μιλᾷ!

Ὅλοι.— Μπράβο!

Σύλβα. Γιατί δλα ἀνθοῦνε

Ἐρρῖκος. Μεθοῦνε μιὰν ὥρα

Σύλβα. Κ' εὐτὺς πῶς σκορποῦνε

Ἐρρῖκος. Σὰν φύλλα στὴν μπόρα!

(Ὁ Ἐρρῖκος καὶ ἡ Σύλβα σταματοῦν καὶ κἀ-
νουν ρεθεράνς μεταξὺ τους, ἐνῶ εἰ ἄλλοι ἐπῆνα
λαμβάνουν)

Κ' εὐτὺς πῶς σκορποῦνε

Σὰν φύλλα στὴν μπόρα!

Ὅλοι. — Ζήτω ἡ μασκαρίτα!

Μερικοὶ (στὴ Σύλβα). — Στὴν ὑγείᾳ σου ψυ-
χή! (στὸν Ἐρρῖκο). Στὴν ὑγείᾳ σου Πιερότε!
μπράβο!

Ἡ Ἀρτίστα (ποῦ καπνίζει στὸ καναπέ, στὸ
Πιερότο. — Στὴν ὑγείᾳ σου ψυχὴ τῆς ψυχῆς!
Εἶσαι τρέλλα ἀπόψε! (Ἡ Σύλβα γυρίζει καὶ κυτ-
τάζει τὴν ἀρτίστα κάπως ζηλότυπα, ἐνῶ ὁ Ἐρρῖ-
κος γαμογελᾷ στὴν ἀρτίστα καὶ ὑποκλίνεται).

Ὅλοι. — Ἐμπρός, ἐμπρός! Παρακάτω!

Σύλβα. Χοροὶ καὶ τραγούδια

Ἐρρῖκος. Σαμπόνιες, λουλούδια,

Σύλβα. Τὸ φίλημα τρέλλα

Ἐρρῖκος. Σὰν σφίγγω κοπέλα (Ἀγκα-
λιάζονται καὶ φιλεῦνται).

Σύλβα.

Κ' ἡ μάσκα γελᾷ (Δείχνει τὴ μάσκα).

Ἐρρῖκος.

Χωρὶς νὰ μιλᾷ. (Δείχνει τὴ μάσκα).

Ὅλοι (ἐπαναλαμβάνοντας)

Κ' ἡ μάσκα γελᾷ

Χωρὶς νὰ μιλᾷ!

"Οἶλοι.— Ζήτω ὁ χορὸς τῆς μάσκας! Ζήτω ὁ χορὸς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἔρωτος!

Ἡ Ἀρτίστα (τοῦ καναπέ, στὸν Ἑρρῖκο).— Ζήτω ὁ Πιερρότος. Σὲ σένα θὰ ταίριαζαν περισσότερο τὰ φτερά. Θὰ ἦσουν εἰς τὸν Ἑρωτα! Θὰ μ' ἔφερνες στὸ παλάτι τῆς Ἀφροδίτης μὲ τὸ φιλι σου. (Ὁ Ἑρρῖκος τῆς χαμογελαῖ πάλι καὶ τῆς στέλνει ἓνα φιλί. Ἡ Σύλβα ξανακυττάζει τὴν ἀρτίστα πρὸς ζηλότυπα καὶ κάπως ἀγρία καὶ τραεῖα τὸν Ἑρρῖκο πρὸς τὸ μέρος της).

"Οἶλες οἱ γυναῖκες.— Στὸ παλάτι, στὸ παλάτι τῆς Ἀφροδίτης! Ἐκίτ' νὰ τὴν πᾶς ἀπόψε!

Σύλβα (θυμωμένη).

Γιατὶ ὅλα ἀνθοῦνε

Ἑρρῖκος.

Μεθοῦνε μίαν ὥρα.

Πολλοί.— Ὅχι, ὅχι τὸ ρεφρέν! Τῇ δευτέρῃ στρεφῇ! Ξαναφιληθῇτε!

Ἡ Ἀρτίστα (τεῦ καναπέ στὸν καθυλιέρο της).— Θὰ πῶ νὰ φιλήσω καὶ ἐγὼ τώρα τὸν Πιερρότο. Ἡ Σύλβα μ' ἀγριοκυττάζει κ' ἤθελα νὰ δῶ τί θ' ἄκανε ἂν τὸν φιλοῦσα. (Κάνει νὰ σηκωθῇ. Ἡ μουσικὴ ἐπαναλαμβάνει τὴν δευτέρην στρόφην).

Ὁ Καθαλιέρος της (ἐμποδιζοντάς την).— Στάσου, μὴ! τί θὰ κάνης! θὰ χυθῇ καὶ θὰ σοῦ βγάλῃ τὰ μάτια. Καθὼς μόλιστα ἔμαθε πῶς θὲς νὰ τῆς τὸν πάρης. Εἶναι Ἰσπανιόλα ἡ Σύλβα. Κ' εἶναι κι' ἄρρωστη. Εἶναι κρῖμα. Κάθῃς' ἐδῶ.

Ἡ Ἀρτίστα.— Ἀφισέ με! δὲν τὴ φοβᾶμαι, εἶναι μεθυσμένη.

Ὁ καβαλιέρος της. — Ἕνας λόγος νὰ
κάνῃ ἢ νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἡ Ἀρτίστα (πεισματάρικα). — Ἐγὼ θὰ
πάω!

Ὁ Καβαλιέρος της (συγκρατώντας την). —
Δὲ σ' ἀρίνω. . . .

Ἡ Ἀρτίστα (ξεφεύγοντας). — Οὐρ!
(Τρέχει μὲ ἔρμη καὶ πηγαίνει καὶ φιλεῖ τὸν Ἑρ-
ρίκο. τῇ στιγμῇ ποῦ ἐκεῖνος φιλεῖ τὴ Σύλβα τρα-
γουδώντας τοὺς στίχους)

Τὸ φίλημα τρέλλα
Σὰν σρίγγω κοπέλλα.

(Ἡ Σύλβα ἀρτίζει δυνατὴ κραυγὴ καὶ πέφτει
λιγοθυμισμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἑρρίκου. Ἡ
μουσικὴ παύει ἀπότομα).

Ἑρρίκος (ροδισμένα) Ἐ! Ἐ! Σύλβα! τί
κάνεις; τί ἔχεις; (στοὺς ἄλλους πηγαίνοντας τὴ
Σύλβα στὸ καναπέ). Τρεχάτε! βοήθεια!

Ὅλοι (τρέχοντας) — Τί ἐπαθε; Τί τρέχει;
(Ὁ Ἀγνὴς μένει στὴ θέσι του).

Ἕνας Κύριος. — Λιγοθύμησε! Θὰ λιγοθύ-
μησε!

Μερικοὶ (σαστισμένοι). — Νερό! νερό! αὐ-
θέρα!.. (Τῆς πᾶνε νερό).

Ὁ Καβαλιέρος (τοῦ καναπέ στὴν Ἀρτί-
στα). — Δὲ σοῦπα πῶς κάτι θὰ γίνη; Βλέπεις
τώρα;

Ἑρρίκος (ἀγκαλιάζοντας τὸ κεφάλι τῆς Σύλ-
βας ποῦ γέρνει γλωυδὸ στὸν καναπέ). — Σύλβα!
ἀγαπημένη μου Σύλβα!

Μιὰ Ἀρτίστα.— Μὰ πῶς τῷπαθε αὐτό;
Διγοθύμησε ἄσχημα.

"Ἀλλη ἀρτίστα.— Καί γιὰ ἓνα φίλ! Κυ-
τᾶξε πῶς χλώμιασε!

Ἑρρῖκος (χαϊδεύοντας τὸ κεφάλι τῆς Σύλ-
βας).— Σύλβα! δὲν ἀκούς; Ὁ Ἑρρῖκος ὁ φίλος
σου σὲ φωνάζει. Σήκω νὰ σὲ φιλήσω! Σύλβα
μου!

"Ἐνας Κύριος (σὲ μιὰ ἀρτίστα τῇ στιγμῇ
ποῦ ἀποτροβιεύονται καὶ πέρνουν δυὸ ποτήρια γιὰ
νὰ πιεῖν)

Γιατὶ εἶλα ἀποθεῖνε

Μεθεῖνε μίαν ὥρα.

"Ἡ ἀρτίστα (σηκώνοντας τὸ ποτήρι καὶ συ-
νεχίζοντας)

Κ' εὐτύς πῶς σκορποῦνε

Σὰν φύλλα στὴν μπόρξ!

Ἑρρῖκος (Σπαρχητικά).— Σύλβα! "Ἀνοιξε
λοιπὸν τὰ μάτια σου! Μίλησέ μου! (Βλέποντας
τοὺς ἄλλους μὲ ἀπελπισία). Δὲ μιλεῖ! δὲ ξυπνᾷ!

"Ἐνας Κύριος (ἀπὸ τῇ θέσῃ του μιτομεθυ-
σμένα, φέροντας τὸ ποτήρι στὰ χεῖλη του καὶ
τραγουδώντας μέσῃ στὰ δόντια του)

Ξύπνα. Ξύπνα τῇ ζωῇ νὰ χαροῦμε!

Μὲ φιλιὰ μὲς τὴν τρέλλα ἀν' ριχτοῦμε...

Μιὰ ἀρτίστα.— Ποῦ νὰ ξυπνήσῃ! Τὸν
πῆρε γιὰ κλά!

"Ἐνας Κύριος.— Μὰ θὰ σκάτῃ ἔτσι! Ἀ-
νοῖξτε, νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα, ξεκουμπώστε την!

Γιοχάνα (κυττάζοντας τὸ ρολόγι της).— Οχι,
καλλίτερα νὰ τῇ εἴλωμε σ' ἓνα ὀτομομπὶλ καὶ

νὰ τὴν πᾶμε στὸ Νοσοκομεῖο. Εἶναι λιγοθυμισμένη βραιά.

Πολλοὶ (καθὼς κάνουν νὰ τὴ σηκώσουν).—
Ναί, ναί, ἐλάτε νὰ τὴ σηκώσουμε.

Ὅλοι.— Ἐμπρός! μὲ προσοχή! (Τὴ σηκώνουν στὰ χέρια. Ὁ Ἑρρίκος κρατεῖ τὸ κεφάλι τῆς ποῦ γέρνει χλωμὸ καὶ οἱ ἄλλοι βοηθοῦν καὶ τὴν πᾶνε κατὰ τὸ διαδρόμο. Ὅσοι δὲ βοηθοῦν, ἀκολουθοῦν ἀπὸ πίσω. Τελευταῖοι ἔρχονται ἡ Γιοχάνα καὶ ὁ Ἄγνης ποῦ ἔχει σηκωθῇ καὶ περπατώντας τρικλίζει λίγο).

Γιοχάνα (στὸν Ἄγνη, δείχνοντας).— Θᾶ τσακισθεῖν τὰ φτερά της καθὼς τὴ σηκώνουν!

Ἕνας Κύριος (μισομεθυσμένος)

Τὰ φτερά σου κλεισμένα

Καὶ τὰ μάτια σου κλεισμένα!

Μιά ἀρτίστα.— Κακόμοιρη Σύλβα! . .

(Χάνονται ὅλοι στὸ διάδρομο καὶ μένει στὴν εἴσοδο μόνο ἡ Γιοχάνα. Τοὺς παρακολουθεῖ λίγο μὲ τὸ βλέμμα καὶ ξαναγυρίζει στὴ σκηνή. Στέκεται μιὰ στιγμή σκεπτική, κυττάζει τὸ ρολόγι τῆς καὶ ἄξαφνα σὰ νᾶκουσε κάτι, σηκώνεται ἀνησυχῇ καὶ ξαναπηγαίνει στὸ διάδρομο, κυττάζοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Κατόπιν ξαναγυρίζει καὶ ἀφοῦ ἀνοίξῃ μιὰ πόρτα δεξιὰ σὰ νὰ γυρεύει ἢ νὰ περιμένει καποιον, πηγαίνει καὶ ξανακαθίξῃ στὴ θέσι τῆς. Πάνω σ' αὐτὸ μπαίνει μὲ προφυλάξεις ὁ Σατέλ).

ΣΚΗΝΗ 2η

ΓΙΟΧΑΝΑ—ΣΑΤΕΛ

Γιοχάνα (ξαφνιζομένη).— Ἄ ἐσύ! Καὶ σὲ περίμενα τόσο!

Σάτελ. (κυττάζοντας τὸ ρολόγι του).— Μὰ ἦρθα στὴν ὥρα. (Κυττάζοντας γύρω) Εἶσαι μονάχη;

Γιοχάννα.— Ναί, κάθησε καὶ λέγε μου, γρήγορα, γιατί μπορεί νά ξαναγουρίτη. Μόλις ἐγῆκε καὶ θά μέ γυρεύῃ ποῦ δὲν πῆγα μέ τοὺς ἄλλους μαζί του.

Σάτελ.— Ποῦ;

Γιοχάννα.— Κάτι συνέβη, λιγοθύμησε ἡ Σύλβα καὶ τὴν πῆγαν στοὺς Νοσοκομεῖς. Μὰ λέγε μου πρῶτα, σέ βλέπω χαρούμενο. Πῶς πῆγε; Ἐγὼ ἐπίτηδες ἔφυγα νωρίτερα, μὴν ὑποθέσῃ τίποτε.

Σάτελ.— Θαυμάσια! Τοῦ τὴν καταφέραμε στὰ γεμάτα στοὺς τέλους. Πενήντα χιλιάδες!

Γιοχάννα (μέ κάποια ἐκπληξή). Τί λές! Καὶ δὲν ἤθελα καὶ νὰ τὸν ρωτήσω. Ἀπ' τίς σαμπάνιες ὅμως ποῦ ἤπιε σάν ἦρθε, κατάλαβα πῶς πῆγε καλὰ ἡ δουλειά.

Σάτελ. (τρίβοντας τὰ χέρια του).— Φίνα! Εἶναι ἀπὸ τὰ ψάρια ποῦ ψαρεύονται χωρὶς νὰ ρίξῃ κανεὶς τὰ μεταξωτὰ δίχτυα.

Γιοχάννα.— Κ' ἔχασε κι' ἄλλες εἰκοσιεφτά χθές...

Σάτελ.— Ναί, καὶ τώρα ποῦ μπῆκε στοὺς χοροὺς, θά τὸν χορέψουμε γιὰ καλὰ! Πῆρε, ὅπως ἔμαθα, μεγάλη προτίκα ἀπὸ τὴ γυναῖκα του.

Γιοχάννα.— Δὲν πιστεύω.. Ἐγὼ ποῦ πηγαίνω σπίτι τους, δὲ βλέπω μεγάλη πολυτέλεια.

Σάτελ.— Ὅπως κι' ἂν ἔχει, μοῦπε πῶς θάρθῃ κι' αὐριο στοὺς Κλούμπ. Κάτι θά τσιμπολο-

γήσουμε ακόμα. Τοῦβαλα σάν ἐφυγες στὸ πάγκο, τὸν πιδ ταχυδακτυλουργό μας, τὸν Λαπρέν, γιατί καθὼς παρετήρησα, εἶναι ἐξυπνος καὶ πιᾶζει τὸ μάτι του.

Γιοχάνα.— Θὰ περάσω κι' ἐγὼ αὔριο μετὰ τὸ παιγνῆδι, μασκέ, γιὰ νὰ τὸν πάρω νὰ πάμε στὸ μεγάλο χορὸ τῶν καλλιτεχνῶν. Ἔτσι μείναμε συμφωνοί.

Σατέλ.— Ναί, πέρασε ἐκεῖ κατὰ τίς δέκα, γιὰ νὰ μάθης καὶ τὸ ἀποτέλεσμά. Ἐν τῷ μεταξύ, διατλέδασέ τον ὅπως μπορῆς. Ἀπόψε δείχτηκες πολὺ καπῆτσα. Ὅστερα ἀπὸ κείνα ποῦ ἔχασε χθές, δὲν ἤλπιζα πῶς θὰ μάς τὸν ξανάφερνες.

Γιοχάνα.— Μὴ ρωτᾷς πῶς τὸ πέτυχα! Βάλε δυὸ σχμπάνιες.

Σατέλ (δίνοντας τὸ ποτῆρι της).— Ἐβίβα!

Γιοχάνα.— Ἐβίβα! (Πίνουν. Ὅστερα ἀπὸ λίγο) Δὲ μοῦ λές, ἔχεις ἀπάνω σου χρήματα; Ἦθελα καμμιά δεκακοσариά φράγκα, γιατί ἔχω νὰ πληρώσω αὔριο πρῶτὴ μιὰ καινούργια τουαλέτα ποῦ περήγγειλα στὸ Πρεντάμ γιὰ τὸ χορό.

Σατέλ.— Δὲν ἔχω τόσα πᾶνω μου, γιατί τ' ἄφησα στὸν πάγκο. Ἐχω ὅμως ἓνα τσέκ πέντε χιλιάδες. Πάρε το ἀπέναντι τῶν μεριδιῶν σου καὶ τὴν ἐξαργυρώνεις τὸ πρῶτὴ στὴν Τραπεζα. (Τῆς τὸ δίνει. Ἡ Γιοχάνα τὸ πέρνει καὶ τὸ δάζει μέσῃ στὸ ντεκολτέ της).

Γιοχάνα.— Μερτί... καὶ τώρα... (Σηκώνεται πᾶνω καὶ στέκεται ἀξερῶν ἀνήσυχη) Γιὰ στάσου! (Προχωρεῖ πρὸς τὴν ἐξοδὸ).

Σατέλ.— Ποῦ πᾶς;

Γιοχάνα.— Πάω νά κυττάξω μὴ τυγόν κ' ἔρῃ ἄξιφον. Δέν πρέπει νά σέ ἔρῃ ἐδῶ. Θὰ τὰ κατὰλάβῃ ὅλα. (Στρέφοντας μὲ κάποια ταραχή). Σατέλ! γρήγορα κάποιος ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ! Ναι, θαρρῶ πῶς εἶναι κείνος! φύγε γρήγορα ἀπὸ ἐκείνη ἐκεῖ τὴν πόρτα!

Σατέλ (φεύγοντας).— Μὴ ξελάσῃς νά τὸν διασκεδάσῃς καλὰ!

Γιοχάνα (γυρίζοντας διασπικῇ).— Καλὰ! φύγε! (Ξανακαθίζει στὴ θέσιν της. Σὲ λίγο μπαίνει ὁ Ἄγνης).

ΣΚΗΝΗ 3η

ΓΙΟΧΑΝΑ—ΑΓΝΗΣ

Ἄγνης (πλησιάζοντας τὴ Γιοχάνα καὶ τρικλίζοντας λίγο).— Γιατί μᾶς ἀφητές;

Γιοχάνα.— Δέν βαστοῦσαν τὰ πόδια μου, κ' ἔμεινα ἐδῶ. Συγκινήθηκα πολύ.

Ἄγνης (εἰρωνικῇ).— Τὰ πόδια σου ποῦ εἶναι ἔτσι γυμνασμένα ἀπὸ τοὺς χορούς; Περίεργο! ἂς εἶναι. . . Ἐγὼ σέχασα καὶ γύρισω πίσω. Οἱ ἄλλοι πῆγαν μαζὺ της στὸ Νοσοκομεῖο.

Γιοχάνα.— Δέν ξελιγοθύμησε στὸ δρόμο;

Ἄγνης.— Ὁχι.

Γιοχάνα.— Περίεργο! Καὶ τὶ ξαφνικὸ, σπαρχινικὸ ποῦ ἦταν τὸ πέσιμό της!

Ἄγνης (χοροῖδευτικῇ, γεμίζοντας τὸ ποτῆρι του).— Σπαρχι κώτατον! (Σηκώνοντας εὐθυμα τὸ ποτῆρι). Ἐξίβα! (Πίνει λίγο).

Γιοχάνα.— Είσαι σκληρός άνθρωπος.

Ἄγνης.— Γιοχάνα, έβίβα! είσαι πολύ εϋ-
σπλαγνη γυναίκα. (Πίνει ὡς τὸν πύτο).

Γιοχάνα.— Ἄκόμα θά πίνεις;

Ἄγνης (τρικλίζοντας καὶ ἀγκαλιάζοντας τὸ
λαιμό της ἐνῶ τὴν κυττάζει βαθείᾳ σὰ μάτια).—
Γιοχάνα, μέθυσέ με! Ἦμουν πρὶν μεθυσμένος καὶ
ξεμέθυσα. Γιὰτί δὲν μπορῶ νὰ μεθύσω ἀπόψε;
Θέλω νὰ μεθύσω πολύ. Νὰ μεθύσω ἔτσι ποῦ νὰ
μὴ ξεχωρίζω τίποτε! Οὔτε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ σκο-
τάδι! Γιοχάνα! μάγισσα! μέθυσέ με!

Γιοχάνα.— Ἐλα! κάθησ' ἐδῶ στὰ γόνατά
μου! Θὰ σὲ μεθύσω ἐγώ. Θὰ σὲ χαϊδέψω σὰν
ἀρνάκι καὶ θὰ σὲ κοιμήσω σὰν παιδάκι στὴν ἀγ-
καλιά μου.

Ἄγνης (γελώντας καὶ καθίζοντας στὰ γό-
νατά της).— Σὰν κουρεμένο ἀρνάκι, ἔ; Δὲν εἶνε
ἔτσι; Θέλω ὁμως! Θὰ μ' ἄρεσκε πολὺ νὰ βλέπω
μιὰ πίνθηρα νὰ παίζει μ' ἓνα κουρεμένο ἀρνάκι!
Τί ὠραίο! τί γλυστερό κ' ἔλαστικό κορμί ποῦ ἔ-
χουν οἱ πίνθηρες! Κ' ἓνα λαιμό! σὰν τὸ δικό
σου Γιοχάνα! (χαϊδεύει τὸ λαιμό της καὶ κυττά-
ζει μέσα στὸ ντεκολτέ της).

Γιοχάνα.— Ἀδιάκριτε! Μὴν κυττάξεις αὐ-
τοῦ! Ὑπάρχουν ἀπόκρυφα πράγματα! Εἶδες τί-
ποτε!

Ἄγνης (μυτομεθυμένα). Ναί... κρίνα καὶ
τριανταφυλλα...

Γιοχάνα.— Τίποτες ἄλλο; χρυσάρι δὲν εἶ-
δες;

Ἄγνης.— Καὶ χρυσάρι! τὰ μῆλα τῶν ἐspe-
ρίδων δὲν εἶναι χρυσά;

Γιοχάνα.— Ἔτσι θαρρῶ.

Ἄγνης (γέρνοντας τὸ κεφάλι του στὸ στήθος της).— Κ' εὐωδιάζουν τόσο πολὺ Γιοχάνα! (σηκώνοντας τὸ κεφάλι του) ὦρ! θέλω νὰ μεθύσω! Βάλε μου μιὰ σαμπάνια καὶ φέρε μου τὴν στὰ χεῖλῃ μου... Ἡθελα νὰ μεθύσω νὰ κοιμηθῶ μέσα στὴν ἀγκαλιά σου! ὦρ!...

Γιοχάνα (φέρνοντας τὸ ποτῆρι στὰ χεῖλῃ τοῦ).— Πιέ! (Ὁ Ἄγνης τὸ πίνει ὅλο). Θές καὶ τὴν ὑπότχηση τώρα; (Ἀποθέτει τὸ ποτῆρι καὶ πιάνει τὸ κεφάλι τοῦ Ἄγνη ποῦ τὸ κάνει νὰ γείρη πίσω). Νά!... (τὸν φιλεῖ πολὺ ὥρ στὸ στόμα κι' ἀφίνει ἔπειτα βαθὺ στεναγμό).

Ἄγνης.— Ἀ!... Κίρκη!... Σειρήνα... (Τῆς πιάνει τὸ λαιμὸ σα νάθελε νὰ τὴν πνίξῃ).

Γιοχάνα.— Φτάνει! ἔλα! (Τὸν τραβᾷ στὴν ἀγκαλιά της) Γύρε τώρα μὰ πρόσεχε τὴν ἀγκαλιά τῆς Σειρήνας...

Ἄγνης.— Τί; νὰ μὴν τσακίσω τὸ κεφάλι μου;... Ἄς τὸ τσακίσω! (Ξανακυττάζει στὸ ντεκολτέ της) Γιοχάνα! τὰ βλέπω τώρα σὰν σφαῖρες μαρμαρένιες... Σὰν σφαῖρες ποῦ κάνουν θρύφαλα τὰ κεφάλια ποῦ πέφτουν πάνω τους, ὅσο γερά καὶ νᾶναι!... ὦρ! Γιοχάνα! θέλω νὰ μεθύσω! Σαμπάνια! σαμπάνια! (Πιετιέται ἀπάνω πέρνει ἓνα ποτῆρι καὶ πίνει τριχλίζοντας. Πάνω σ' αὐτὸ μπαίνει μιὰ ὁμορρὴ ἀνθοπώλιδα μὲ ἓνα πανεράκι λουλούδια)

ΣΚΗΝΗ 4η

Αἴγνης—ΓΙΟΧΑΝΑ—ΑΝΘΟΠΩΛΙΔΑ

Ἄγνης (εὐθυμα βλέποντας τὴν ἀνθοπώλιδα).

— Ὑἄ ἡ Φιρή! ἡ Φιφοῦλα. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω Φιφοῦλα!

Φιφὴ (ντροπαλὰ πλησιάζοντας).— Ὑἄ! ὁ κύριος Ἀγνης! (χαμογελώντας) Θάχετε διάθεση ἀπόψε κύριε Ἀγνη.

Ἀγνης (καθίζοντας).— Ἐλα λοιπὸν νὰ σὲ φιλήσω, κάθησ' ἐδῶ στὰ γόνατά μου. . .

Φιφὴ.— ὦ κύριε Ἀγνη! Τί λέτε. . .

Γιοχάνα.— Τί; κ' ἐσύ κάνεις νάζικ Φιρή; ἢ μήπως δὲ θέλεις νὰ προδώσῃς τὸν Κοκό σου;

Φιφὴ (λυπημένα).— ὦ ἐλεῖνος μ' ἄφησε Κυρία Γιοχάνα. Εἶναι καιρὸς τῶρα ποῦ μ' ἄφητε...

Ἀγνης.— Καὶ γιὰτὶ σ' ἄφησε Φιρή;

Φιφὴ.— Δὲ ξέρω. . . ἴτως ἐρῆκε καμμιὰν ἄλλη (Ὑστερ' ἀπὸ λίγο) Μὰ δὲ θὰ πάρετε λουλούδια; (Στὴ Γιοχάνα) Κυρία Γιοχάνα, δὲ θέλετε λουλούδια;

Ἀγνης.— Βάλτα ὅλα στὸ τραπέζι Φιρή. (Βγάζει καὶ τῆς δίνει εἴκοσι φράγκα).

Φιφὴ (πέρνοντας).— Εἴκοσι φράγκα. Μὰ δὲν ἔχω νὰ τὸ χαλάσω.

Ἀγνης.— Πάρτα ὅλα Φιρή!

Φιφὴ.— Σὰς εὐχαριστῶ. . . Τί εὐγενικὸς ποῦ εἶστε!

Γιοχάνα.— Τί γίνεται ἡ ἀδελφὴ σου Φιρή; Δὲν τὴ βλέπω πιά!

Φιφὴ.— Ἡ Νινέτα; εἶναι ἄρρωστη. . . τὴν ἔχουν στὸ Νοσοκομεῖο.

Ἀγνης (κυττάζοντας εἰρωνικὰ τὴ Γιοχάνα). Κ' ἐγὼ νόμιζα πὼς θάλεγες σὲ κανένα μέγαρο! Πές της χαιρετίσματα. Αἰντε, πήγαινε τώρα!

Φιῶν (Διστάζοντας καὶ ντροπαλά).— Μὰ ἂν
μοῦ ἐπιτρέπατε . . . ἂν μὲ ἀφήνατε . . . ἤθε-
λα . . . νά . . .

Ἄγνης.— Τί θέλεις ;

Φιῶν.— Νά!.. θέλω νὰ φιλήσω τὸ χέρι ποῦ
μουῖδωσε τὰ εἴκοσι φράγκα . . .

Ἄγνης (χαμογελώντας).— Ὅχι ἐγὼ θέλω
νὰ μὲ φιλήσης στὰ χεῖλη. Θίς ;

Φιῶν.— Ὅχι.

Ἄγνης.— Ἐ τότε, πήγαινε ! δίνε το !

Φιῶν (ρεύγοντας).— Εἴσαστε κακός ! Καλὴ
νύχτα σας. (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 3η

ΑΓΝΗΣ—ΓΙΟΧΑΝΑ— καὶ μετὰ ἡ ΖΑΝΕΤΑ

Γιοχάνα.— Ἄγνη, ἔχεις μιὰ σκληρότητα
ἀπέψε !

Ἄγνης.— Κ' ἐσὺ μιὰν εὐαισθησίαν !

(Μπαίνει ἀπὸ μιὰ πόρτα ἀριστερὰ τρέχοντας
κατὰ τὸ διάδρομο ἡ Ζανέτα).

Ζανέτα (φωνάζοντας τρομαγμένη).— Κάρολε !
Κάρολε ! Συγχώρησέ με ! στάσου ! (Κυττάζοντας
γύρω της) Θεέ μου, ἔφυγε ! Ἀπὸ ποῦ ἔφυγε ;
(Βλέποντας ἄξαφνα τὸν Ἄγνη καὶ τὴ Γιοχάνα)
Ἄ ἡ Γιοχάνα ! κι' ὁ κύριος Ἄγνης ! Παρντόν
ποῦ σὰς ἐνόχλησα ! Μὴ παρντόν . . .

Γιοχάνα.— Τὶ τρέχει Ζανέτα ;

Ζανέτα (πλησιάζοντας).— Ἀχ, τὸν Κάρολο,
τὸν Κάρολο ! Μήπως ἐγῆκε ἀπὸ δῶ ;

Γιοχάνα.— Όχι.

Ζανέτα.— Άχ, δέν ξέρετε, δέν ξέρετε! Έπαθα μιὰ γκάφα ποῦ θά τήν πληρώσω πολὺ ἀσχημα. (Ξανακυττάζει γύρω) Μὰ ποῦ πῆγε; Θεέ μου! αὐτὴ τῇ φορὰ... ὀρισμένως...

Γιοχάνα.— Τί συμβαίνει; Κάθισε νὰ πῆς μιὰ σαμπάνια. Σὲ βλέπω πολὺ ταραγμένη.

Ζανέτα.— Φρίκη! Κατεστράφηκα. Καὶ ποῦ νὰ τὸν ψάξω τώρα. Μὲ τὸ θυμὸ ποῦχε, θάφυγε ἀπ' τὸ κονσέρτο... Καὶ εἶναι ὀκτὼ χρόνια ποῦ ἀγαπιούμαστε... (Πίνει) ὀκτὼ!

Άγνης.— Μὲ ποιόν;

Ζανέτα.— Ποιὸν ἄλλο; τὸν Κάρολο Μπούλ, τὸν ξακουσμένο χοροδιδάσκαλο!

Άγνης.— Ά!...

Γιοχάνα.— Ἦρθε κ' ἤπιε μαζί μας ἓνα· δυὸ σαμπάνιες σὰν ἤρθαμ' ἐδῶ μὲ τίς ἀρτίστες μὰ ἔφυγε ἀμέσως.

Ζανέτα.— Γιὰ νὰ ψάξῃ νὰ μὲ βρῇ. Τί ἀτυχία! Ὁκτὼ χρόνια!... Καὶ νὰ πάρῃ ὁ Σατανᾶς, γιὰ πρώτη φορὰ, ναί, σᾶς τὸ ἐρκίζομαι, γιὰ πρώτη φορὰ, ἔτυχε νὰ μὲ συναντήσῃ ἐδῶ δίπλα στὸ καμαρίνι, μὲ τὸ βαρῶνο Ρελά, κ' εἶναι μιὰ χρυσοκανάγια αὐτὸς ὁ βαρῶνος! ποῦ δέν τὸν χωνεύει καθόλου ὁ ἀγαπημένος μου Μπούλ. Μὰ τί νὰ κάνω; εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ πιῶ μιὰ σαμπάνια μ' αὐτὸν τὸν γερο-ξεκουτιάρη Ρελά... ὅταν ἄξαφνα βλέπω τὸ πουλάκι μου τὸν Κάρολο, νὰ μὲ κυττάξῃ, ἀπ' τὴν πόρτα σὰν τίγρις... Καὶ πρὶν ἀκόμα προφτάσω νὰ τοῦ ἐξηγηθῶ, μοῦ λέει, εἶσαι μιὰ πρόστυχη!.. μιὰ!... καὶ τὸν ἔχασα ἀπὸ μπροστὰ μου. Ω!

αὐτὴ τὴ φορὰ χωρὶς ἄλλο θὰ μ' ἐγκαταλείψῃ . . .
(Κάνοντας νὰ κλάψῃ) τί θὰ γίνω . . .

Ἄγνης (εἰρωνικά). Θὰ κλάψετε ; Δὲν πίνετε
ἄλλη μιὰ σαμπάνια ;

Ζανέτα (Παίρνοντας νὰ πιῇ).— Τί δυστυχι-
σμένη ποῦ εἶμαι !

Γιοχάνα.— Καὶ τὸ βαρῶνο τί τὸν ἔκανες ;

Ζανέτα.— Τοῦ ἔδωσα ἓνα καλὸ λούσιμο
τοῦ γεροπίθηκου ποῦ θὰ τὸ θυμᾶται γιὰ πάντα....

Ἄγνης.— Δὲν ἔκανες καλὰ ! Ἔπρεπε νὰ τὸν
εὐχαριστήσῃς τὸν ἄνθρωπο ποῦ σοῦ ἀνοίγει τὸ
βαλάντιό του.

Γιοχάνα.— Ἄγνη ! τί εἶναι αὐτὰ ποῦ λές ;

Ζανέτα (Καθὼς σηκώνεται).— Ἀφῆσέ τον,
ἔτσι στ' ἀστεῖα τὸ λέγει. Μὲ συγχωρεῖτε . . .
πᾶν νὰ ψάξω γιὰ τὸ πουλάχι μου καὶ μὲ συγ-
χωρεῖτε ποῦ . . . Ἰλρεβουάρ . . . (Φεύγει. Μπαί-
νουν ξαφνικά ἀπὸ τὸ διάδρομο οἱ Ἀρτίστες καὶ
οἱ Κύριοι τῆς πρώτης σκηνῆς ξεκαρδισμένοι στὰ
γέλοια. Λεῖπουν μόνον τρεῖς. Ἡ Ἀρτίστα τοῦ κα-
ναπέ μὲ τὸν Καβαλλιερο τῆς καὶ ὁ Πιερρότος).

ΣΚΗΝΗ 7η.

ΑἴΓΝΗΣ—ΓΙΟΧΑΝΑ—ΑΡΤΙΣΤΕΣ—καὶ ΛΟΙΠΟΙ

Α'. Ἀρτίστα.— Ἄ τὴν κακομοῖρα τὴ Ζανέτα !

Β'. Ἀρτίστα.— Τί γέλοια ! τί γέλοια !

Γ'. Ἀρτίστα.— Πῶς ἔκανε ! πῶς ἔκανε !

Δ'. Ἀρτίστα.— Ἄ θὰ σκάσω ! φοῦ . . .
φοῦ . . . σὰν φάλαινα ξεφυσοῦσε ἀπ' τὸ θυμὸ
του. (μπαίνει μιὰ ἄλλη ἀρτίστα).

Ε'. Ἀρτίστα.— Ἀ ! θὰ πέσω . . . Πιάστε με ! (Πέφτει στὸν καναπέ ξεκαρδισμένη καὶ μιμεῖται τὸν Μπούλ) Θηρρρίον ! Τέρρρας ! Τίγρρρις ! ...
Θά . . . θά . . . σε . . .

Α'. Κύριος.— Σώστὸ Καρναβάλι τοῦ Μπούλ.

Γιοχάνα.— (Στὴ Ε'. Ἀρτίστα).— Μὰ τί συμβαίνει καὶ γελάτε ἔτσι μὲ τὸν Κύριο Μπούλ;

Ε'. Ἀρτίστα.— Μὰ εἶναι γιὰ νὰ μὴ γελᾷ κανένας ; Τώρα ποῦ ἐρχόμασταν ἐδῶ—ἡ καυμένη ἢ Σύλδα, ὡς ποῦ νὰ τὴν πᾶμε στὸ Νοσοκομεῖο, ξεψύχισε.

Γιοχάνα.— Τί λές ;

Ε'. Ἀρτίστα.— Νκί, ὅπως εἶπε ὁ Γιατρὸς τῆς ἤρθε συγχοπή.

Γιοχάνα.— Τί τραγωδία !

Ε'. Ἀρτίστα.— Λοιπόν, ἀκου τώρα καὶ τὴν κωμωδία ! Τὴν ὥρα ποῦ ἀνεβαίναμε τὶς σκάλες, βλέπομε ἀξαφνα τὸν κύριο Μπούλ στὸν διάδρομο νὰ κυνηγᾷ τὴ Ζανέτα τὴν κοκότα καὶ νὰ φωνάζη πῶς θὰ τὴν σφάζη. Μὰ ἔπρεπε νὰ τὸν δῆς τί κωμικὸ ὅρος ποῦ εἶχε σὰν ξεφουσοῦσε φουσκωμένος καὶ κατακόκκινος σὰν διάνος !

(Ἀκούεται ἀξαφνα ἀπὸ μέσα μουσικῇ, φωνές καὶ χειροκροτήματα. Τρέχουν ὅλοι στὸ διάδρομο, ἐκτός τοῦ Ἀγνη καὶ τῆς Γιοχάνας).

^ Ὅλοι (τρέχοντας).— Ἡ Σόνια ! ἡ Σόνια ! Ὁ χορὸς τῆς Σαλώμης ἀρχίζει !

ΣΚΗΝΗ 8η

ΓΙΟΧΑΝΑ—ΑΓΝΗΣ

(Ὁ Ἀγνης ἀκούοντας τὴ μουσικὴ σηκώνεται

εὐθυμα ἐπάνω, γεμίζει δυὸ ποτήρια σαμπάνια καὶ παίρνει τὸ δικό του στὸ χέρι).

Ἄγνης (Μισομεθυσμένα).— Δὲ θά χορέψης κ' ἐσὺ Γιοχάνα;

Γιοχάνα.— Ἄν θέλεις θά χορέψω, μὰ ἔπειτα, τὸ γορὸ τοῦ θανάτου. Μὴν πίνεις ἔμωσ πιά! . . . ἢ καλλίτερα δῶσε μου καὶ μένα νὰ πιῶ . . . Μιά ποῦ μέ μεθύσεις . . .

Ἄγνης (δίνοντάς της ἓνα ποτήρι γεμάτο).— Πιέ, πιέ Γιοχάνα! Μ' ἀρέσεις μεθυσμένη! (Ἡ Γιοχάνα τὸ πίνει ὅλο καὶ σηκώνεται ἀπότομα πάλιν ξαναμένη καὶ τρικλίζοντας λίγο).

Γιοχάνα.— Ὠχ! ἄναψα! Καίω ὅλη!

Ἄγνης (κυττάζοντάς την μὲ ἐπιθυμία).— Γιὰ γύρισε ἀπὸ παντοῦ νὰ σὲ δῶ . . .

Γιοχάνα (κάνοντας μιὰ στροφή ἀργή καὶ προκλητική).— Σ' ἀρέσω;

Ἄγνης. (Μὲ παράξενη εὐθυμία).— Εἶσαι . . . Εἶσαι . . . εἶθις! . . . (Πίνει καὶ τὴν πλησιάζει κρατώντας τὸ ποτήρι) Εἶσαι πολὺ ξαναμένη . . . πολὺ ἔμορφη ἀπὸψε Γιοχάνα! . . . (Στέκεται λίγο καὶ ἔπειτα ἐξακολουθεῖ μεθυσμένα καὶ παράξενα) Τὰ μάτια σου . . . λάμπουν σὰν τῆς γάτας . . . στὸ σκοτάδι . . . Καὶ τὰ χεῖλη σου . . . εἶναι ὑγρά! . . . σὰν ματωμένα . . . Μοῦ φαίνεται . . . ξέρεις . . . εἶναι σὰν νὰ φίλησες . . . καμμιὰ ματωμένη καρδιά! . . . Καὶ τὰ γυμνά σου μπράτσα . . . (Πιάνει τὰ μπράτσα τῆς Γιοχάνας καὶ τὰ σηκώνει ψηλά) Γιὰ κάνε τα νὰ κινηθοῦν! . .

Γιοχάνα (γελώντας).— Νά! . . . (Τὰ στριφογυρίζει σὰν φεῖδια) Ἔτσι;

Ἄγνης (κυττάζοντας τὰ μπράτσα της σὰν

ηλεκτρισμένος). — Τὰ γυμνά σου μπράτσα Γιο-
χάνα . . . σηκώνονται σὰν φεΐδια στραπτερά ! . .
γιὰ νὰ χορέψουν . . . νὰ πνίζουν . . .

Γιοχάνα. — Ν' ἀγκιλιάσουν . . . (Τοῦ ἀγ-
καλιάζει τὸ λαιμό).

*Αἰγνης (χαϊδεύοντας τὰ μπράτσα της καὶ
συνεχίζοντας). — Εἶναι ξέρεις . . . σὰν φεΐδια . . .
σὰν κάτι φαρμακερά φεΐδια . . . ποῦ ἔχω ἐδῶ . . .
ἐδῶ . . . (Δείχνει τὴν καρδιά του καὶ πιάνει τὰ
δάχτυλά της κυττάζοντας τὰ νύχια της) Στάσου !
Ξέρεις . . . Καὶ τὰ δάχτυλά σου μὲ τὰ τριαν-
ταφυλλένια αὐτὰ νυχάκια . . . εἶναι σὰν κάτι πη-
ρούνια τοῦ Σατανᾶ, Γιοχάνα ! . . . Ξέρεις σὰν
κάτι πυροφλογισμένα πηρούνια τοῦ Σατανᾶ . . .
ποῦ μ' ἀνακατεύουν τὸ μυαλό, τὸ μυαλό Γιοχάνα !

Γιοχάνα (δείχνοντας τὰ δόντια της). — Καὶ
τὰ δόντια μου ;

*Αἰγνης (παράξενα μὲ κάποιον φόβο). — Πον-
τικοῦ, ποντικοῦ Γιοχάνα ! . . .

Γιοχάνα (γελώντας) — Μικρά καὶ κροτε-
ρά ἔ ;

*Αἰγνης. — Γιοχάνα ! μὴ γελᾷς ! μὴ γελᾷς
ἐτσι !

Γιοχάνα. — Γιατί ;

*Αἰγνης (ὕποκωφα μὲ ἀγωνία). — Γιατί . . .
γιατὶ θαρρῶ πῶς τὰ δόντια σου . . . μοῦ . . .
μοῦ ροκανίζουν τὰ κόκαλα . . . σὰν τοῦ ποντι-
κοῦ . . . τοῦ ποντικοῦ Γιοχάνα . . . Ὡρ . . .
μέθυσσα ! . . . (Κάνει κίνηση καὶ ἡ Γιοχάνα τὸν
ἀφίνει).

Γιοχάνα. — Στάσου θὰ σοῦ δείξω καὶ κάτι

ἄλλο ἀκόμα . . . Μὰ ἀπὸ μακρὰ! . . . Στάσου αὐτοῦ. (Τὸν βάζει νὰ σταθῇ. Ὁ Ἄγνης ἀφίनेται καὶ τρικλίζει) Ἰστία λοιπὸν; (Ξανατρικλίζει) Ἰστία λέγω! Θὰ μὲ ρίξης μαζί σου κάτω! (Ὁ Ἄγνης κάνει μιὰ προσπάθεια καὶ στέκεται) Ἄ μπράβο! ἔτσι! (Ἡ Γιοχάνα ἀποτραβιέται σιγὰ σιγὰ κυττάζοντάς τον νὰ μὴ πέσῃ καὶ σὰν νὰ τὸν ἠλεκτρίζει μὲ τὰ μάτια καὶ τὸ ἀπλωμένο χέρι της) Μπράβο μὴν κουνίσῃς! (Βάζει τὸ πόδι της πάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ σηκώνει τὸ φουστάνι της, δείχνοντας τὴ γάμπα της ὡς τὸ γόνατο) Ἔτσι! . . . Μιὰ στιγμή νὰ ἀνεβάσω καὶ τὴ καλ-τεοδέτα μου γιατί θαρρῶ πῶς κατέδωχε . . .

Ἄγνης (παράξενα καὶ εἰρωνικά κίνωνται πίσω καὶ ἀφίνοντας νὰ πέσῃ τὸ ποτήρι ἀπ' τὸ χέρι του καθὼς κάθεται σ' ἓνα κάθισμα) Χαχαχά! . . . ὅχι, δὲν εἶναι τελεία! Δὲν εἶναι . . . χαχαχα . . . ὅχι! δὲ μ' ἀρέσει, δὲ μὲ . . . ὅχι . . . δὲ θιλω νὰ . . . ὅχι! χαχαχά! . . .

(Μπαίνει ἄξαφνα ἄριστερὰ λαχανιασμένος καὶ φουρκισμένος ὁ κύριος Μποῦλ καὶ πηγαίνει κατ' εὐθείαν στὸ τραπέζι καὶ πίνει δυὸ ποτήρια σαμπάνια κατὰ σειρά. Ἡ Γιοχάνα πηγαίνει καὶ ξαπλώνει στὸν καναπέ κάπως χλωμὴ καὶ μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο στὸ στόμα).

ΣΚΗΝΗ 9η

ΑΓΝΗΣ—ΓΙΟΧΑΝΑ—ΚΟΣ ΜΠΟΥΛ

Ἄγνης (στὸν Κύριο Μποῦλ, μεθυσμένα).— Ἄς πᾶει κάτω κι' αὐτό, Κύριε Μποῦλ!

Κος Μποῦλ (παίρνοντας ἓνα τριαντάφυλλο καὶ κυττάζοντάς το).— Τὴν ἀτιμῇ!

Ἄγνης.— Για ποιὰν λέτε Κύριε Μπούλ ;

Κος Μπούλ. (δείχνοντας κάπου) — Νὰ γιὰ κείνη ἐκεῖ τὴ μῦγα ποῦ θῆκε μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ ὠραῖο τριαντάφυλλο. (Τὸ μυρίζει) Πρ! . . (Τὸ πετᾷ) Κρῖμα, τὸ βρώμησε! (Ξαναπίνει)

Γιοχάνα (χαμογελώντας).— Ἔ, τί ἔπαθες κύριε Μπούλ ;

Κος Μπούλ.— Τίποτε Πρώτη φορὰ μὲ βλέπεις νὰ πίνω ;

Γιοχάνα.— Φέρε μου καὶ μένα μιὰ σαμπάνια.

Κος Μπούλ (περιβαίνοντας τὴ σαμπάνια καὶ πρὶν τὴ δώσῃ, δείχνοντας κρυφὰ κρυφὰ τὸν Ἄγνη).— Γιοχάνα, πρόσεξε μὴν πάθῃς καὶ συ, ὅτι ἔπαθε μιὰ . . . μιὰ στρίγγλα ἀπὸ μένα.

Γιοχάνα.— Δὸς μου σοῦ λέγω τὴ σαμπάνια! (Τὴν παίρνει ἀπτόμα ἀπ' τὸ χέρι του καὶ τὴν πίνει μοιροῦφι).

Κος Μπούλ.— Περίεργο! λὲς ἐμένα πῶς πίνω! Μὰ σὺ τί ἔπαθες καὶ πίνεις ἔτσι ἀπέψι ;

Γιοχάνα.— (κρατώντας τὸ ἀδειανὸ ποτήρι ψηλά).— Ἐγώ ; ἔχω χέρι!

Κος Μπούλ — Ἦχεις χέρι ; Ὁχι δά, ὅταν μπῆκα σὲ εἶδα κάπως μελαγχολικῇ. (Γυρίζει καὶ κυττάζει πονηρὰ τὸν Ἄγνη ποῦ ἔχει πέσει στὸ κάθισμα πάνω μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὸ στήθος καὶ φαίνεται σὰν ἀποκοιμισμένος).

Γιοχάνα (καθὼς πετιέται πάνω κατακόκκινη μὲ μιὰ παράξενη εὐθυμία).— Ἐμένα ; (Τραβώντας τὸν Κύριο Μπούλ ἀπὸ τὸ μπράτσο κοντὰ στὸ τραπέζι) Χαχαχά! (Δυνατὰ) Βάλε μου λοι-

πέν σαμπάνια ! Χύστε μου σάμπάνια ! Τώρα θά
 δῆς ! (Παίρνει μιὰ μποτίλλια μισογεμισμένη κι'
 ἀρχίζει νὰ γτυπᾷ δυνατὰ τὸ τραπέζι φωνάζοντας)
 Γκαρσόν ! Γκαρσόν ! σαμπάνια ! (Μπαίνει ἓνα γκαρ-
 σόν σαστισμένο. Ὁ Ἄγνης ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ
 ξετρομάζει καὶ σηκώνει μεθυσμένα τὸ κεφάλι ἀ-
 φίνοντάς το νὰ ξαναπέση πάλι).

Γιοχάνα (στοὺς Γκαρσόν).— Φέρε σαμπάνιες !
 Πολλές σαμπάνιες !

Γκαρσόν (φεύγοντας γρήγορα).— Ἀμέσως !
 ἀμέσως Κυρία !

Γιοχάνα (δυνατὰ) — Γρήγορα ! (Σηκώνοντας
 ψηλὰ τὴ μποτίλλια ποῦ κρατεῖ καὶ πίνοντας) Ζή-
 τω ! ἔχω κέφι ! Μεγάλο κέφι ἀπόψε ! (Στὸν Κύριο
 Μπούλ) Θέλεις νὰ χορέψω ; Ἐχω τέτοιο κέφι ἀ-
 πόψε ποῦ θέλω νὰ χορέψω μόνη μου ! νὰ γλεν-
 τήσω ἄγρια, νὰ μεθύσω ! νὰ σπάσω ἀπόψε ! (Πε-
 τᾶ κάτω τὴ μποτίλλια μὲ δύναμη) Χαχαχά ! νὰ
 σπάσω, νὰ τὰ τσακίσω Κάρολε ὅλα ! Ἐχω νὰ
 πληρώσω ! Νά ! (Βγάζει τὸ τσέκ ἀπὸ τὸ ντεκολτέ
 καὶ τὸ δείχνει ψηλὰ. Ἐπειτα τὸ ξανακρύβει)
 Ὅλα ! Χαχαχά ! ὅλα !

Κος Μπούλ. -- Μπράβο ! καὶ πρῶτα ἀπ'
 ὅλα τὸ κεφάλι μου !

(Ἀκούονται ἀπ' ἔξω στοὺς διάδρομο οἱ ἀρτίστες
 ποῦ χειροκροτοῦν καὶ φωνάζουν δυνατὰ. Ζήτη-
 τω ἡ Σόνια ! Ἐν τῷ μεταξύ μπαίνει τὸ γκαρσόν μὲ
 τρεῖς-τέσσερες μποτίλλιες, τίς ἀνοίγει καὶ φεύγει.
 Μόλις φύγει μπαίνουν μὲ θόρυβο οἱ ἀρτίστες καὶ
 οἱ λοιποί. Τὴ στιγμή ποῦ μπαίνουν, ὁ Ἄγνης ση-
 κώνεται πάνω τρικλίζοντας καὶ πηγαίνει καὶ ξα-
 πλώνει στὸν καναπέ χωρὶς νὰ κινηθῇ καθόλου ἔως

στὸ τέλος τῆς πράξεως. Ἡ μουσικὴ ἀφοῦ παίξῃ
λίγο ἀκόμα, παύει σιγὰ-σιγά).

ΣΚΗΝΗ 10η

ΑΓΝΗΣ—ΓΙΟΧΑΝΑ—ΚΟΣ ΜΠΟΥΛΑ κ. λ.

καὶ στὸ τέλος ἡ ΔΑΝΑΗ κ' ἡ ΡΙΤΑ

Πολλοὶ (μπαίνοντας).— Ἔξοχη! θεία!

Μερικοὶ (βλέποντας τὸν Κύριο Μπούλ).—
ὦ κι' ὁ Κύριος Μπούλ ἐδῶ! (Γελοῦν ὅλοι).

Α'. ἀρτίστω.— Τί χορὸς! Δὲν μπορεῖτε
νὰ πῆτε.

Γιοχάνά (σ' ὅλους μὲ τὴν ἴδια πρᾶξιν.
εὐθυμία καὶ κρατώντας ψηλά ἓνα γεμάτο ποτήρι).
— Ἐλάτε! ἐλάτε θὰ χορέψω κι' ἐγώ! (Καθὼς
τὴν περιτριγυρίζουν).

Ὅλοι.— Ἀλήθεια Γιοχάνα;

Γιοχάνα.— Ναί, ἐλάτε! πάρτε ποτήρια!

Ὅλοι.— Ποτήρια! ποτήρια! (Παίρνουν ὅ-
λοι ποτήρια καὶ τὰ σηκώνουν ψηλά).

Γιοχάνα.— Ζήτω τὸ καρναβάλι! Ζήτω τὸ με-
θύσι!

Ὅλοι.— Ζήτω ἡ Γιοχάνα! Ζήτω ὁ χορὸς
τῆς Γιοχάνας! (Ἀκούεται ἀπ' ἐξω ἡ μουσικὴ
ποῦ ἀρχίζει τὸ χορὸ τοῦ θανάτου).

Μερικοί.— Νά! ἀρχίζει κ' ἡ μουσικὴ! Ὁ
χορὸς τοῦ θανάτου ποῦ θὰ χορέψῃ κάτω ἡ Σό-
νια!

Ὅλοι.— Τὴ Γιοχάνα! τὴ Γιοχάνα θέλουμε
νὰ δοῦμε!

Γιοχάνα.— Ναί, ναί, ἀμέσως! θὰ μὲ δῇτε!
ἔχει κανεὶς σας ἓνα σιλιέτο;

Ἕνας Κύριος.— Νὰ ἓνα! Εἶναι καὶ Ἰ-
σπανικό! τῆς φορεσιᾶς! Πρόσεχε μονάχα γιὰ τὴ
τροπᾶ. Εἶναι πολὺ μυτερό!

Γιοχάνα.— Τόπο! τόπο τώρα!

Πολλοί.— Κάνετε τόπο!

Μιὰ ἀρτίστα.— Δώστε τὰ χέρια νὰ κάνομε
στεφάνι.

Μιὰ ἀρτίστα (στὸν Ἄγνη).— Ἐ Κύριε Ἄ-
γνη! Κοιμηθήκατε; Ἡ Γιοχάνα θὰ χορέψῃ! Ση-
κωθήτε νὰ δῆτε τὴ Γιοχάνα στὸ χορὸ τοῦ θανά-
του! (Ὁ Ἄγνης χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἀναφρηκώνε-
ται στὸν καναπέ).

Μιὰ ἀρτίστα (σὲ μιὰ ἄλλη κρυφά).— Ὡς
φαίνεται θὰ τὴν πείραζαν τὰ χειροκροτήματα τῆς
Σόνιας.

Ἡ ἀρτίστα.— Τί λές; Ἡ Γιοχάνα θὰ δώ-
σῃ τώρα σημασία στὴ Σόνια.

(Δίνουν ὅλοι τὰ χέρια καὶ σχηματίζουν μπρο-
στὰ στὴ σκηνὴ ἡμικύκλιο. Ἡ Γιοχάνα στέκεται
στὴ μέση ἑτοιμὴ νὰ χορέψῃ καὶ πρὶν ἀρχί-
σῃ, δοκιμάζει ἓνα δυὸ φορές μὲ τὸ δάχτυλο τὴ
μύτη τοῦ στιλέτου. Τῇ στιγμῇ αὕτῃ ἀκούονται
ἀπὸ μέσα χειροκροτήματα καὶ φωνές: Ζήτω ἡ
Σόνια! Οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπαντοῦν φωνάζοντας:
Ζήτω ἡ Γιοχάνα! Κατόπιν γίνεται μικρὰ σιωπὴ
καὶ ἀμέσως ἀρχίζει ἡ Γιοχάνα νὰ χορεύῃ τὸ χορὸ
τοῦ θανάτου. Ἡ μορφή της καὶ τὰ λυγίσματα
τοῦ κορμιοῦ της εἶναι λάγνα καὶ δείχνουν στὴν
ἀρχὴ κάποια ἐσωτερικὴ ταραχὴ! Κατόπιν, ὅσο
προχωρεῖ, ὁ χορὸς της γίνεται πρὸς τρελλὸς καὶ
στὸ τέλος εἶτε ἀπὸ τὸ μεθύσι εἶτε ἀπ' τὴν ταρα-
χὴ της ρίχνεται σ' ἓνα τρομαχτικὸ στριφογύρισμα

ποῦ τὸ παρακολουθοῦν ὅλοι μὲ ἐπιφωνήματα καὶ ἀγωνία. Πάνω σ' αὐτὸ τελειώνοντας, λύνουν τὰ μαλλιά της καὶ πέφτει κατακόκκινη καὶ ζαλισμένη πάνω στὸν Ἄγνη. Πέφτοντας πετᾷ κάτω τὸ στιλέτο καὶ κολλᾷ ἡδονικὰ τὰ χεῖλη της στὰ χεῖλη του. Ὅλοι τότε ἀρχίζουν νὰ χειροκροτοῦν, νὰ τῇ ραίνουν μὲ λουλούδια καὶ νὰ φωνάζουν: Ζήτω ἡ Γιοχάνα! Φιλιούνται. Ζήτω τὰ Καρναβάλια! Ζήτω ὁ Ἔρως! Ζήτω τὸ Παρίδι! Πάνω σ' αὐτὸ φαίνεται στὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου ἡ Δανάη καὶ πίσω της ἡ Ρίτα. Βλέποντας τὴ σκηνὴ τοῦ φιλήματος γλωμιάζει καὶ μόλις ἀκούεται ποῦ ψιθυρίζει: Ἄγνη! . . . Ὅλοι στρέφουν τὰ κεφάλια τους λέγοντας σιγὰ: Ἡ Γυναῖκά του! Ἡ Μουσικὴ παύει σιγὰ-σιγὰ).

Α Ύ Λ Α Ι Α

ΠΡΑΞΗ Γ'.

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Ἡ σκηνοθεσία ἔπως καὶ στὴν πρώτη πράξι. Μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας ἡ Δανάη ἀνήτυχη καὶ μὲ τὰ δάχτυλο στὸ στόμα, ἀφιγχεῖται στὴν πρώτη πόρτα δεξιὰ ἔπου εἶναι ἡ κρεβατοκάμαρα τῆς Μιμόζας ποῦ εἶναι ἄρρωστη.

Ὁ Ἄγνης πάνω στὴ σκηνή, ἐηματίζει σκεπτικὸς μὲ τὰ χέρια πίσω, βαστώντας ἓνα μάτσο μετοχές τῆς ὁποῖας πηγαίνει μιὰ στιγμή καὶ τὶς ἀποθέτει πάνω στὸ γραφεῖο. Εἶναι νύχτα.

ΣΚΗΝΗ 4η

ΑΓΝΗΣ—ΔΑΝΑΗ

Δανάη (σιγά). — Δὲν ἀκούεται τίποτε

Ἄγνης (σταματώντας). — Βλέπεις ποῦ ἤσυχασε ὁλότελα ;

Δανάη. — Μὰ ἐμένα μοῦ φάνηκε πῶς φώναξε μιὰ φορά . . .

Ἄγνης.— Ἡ φαντασία σου . . . Ἄν φώναζε θ' ἀρχόταν ἡ Ζουλιέτα ἢ ἡ ὑπηρετρία νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ.

Δανάη (ἀφοῦ ἀφιγκρασθῇ λίγο ἀκόμα).— Ἄς εἶναι . . . (Φεύγει ἀπὸ τὴν πόρτα σιγοπερπατώντας καὶ καθίζει μελαγχολικὴ στὸν καναπέ. Μικρὴ σιωπὴ. Ὁ Ἄγνης ἀφοῦ βηματίσῃ ἕνα-δυὸ φορές, σταματᾷ).

Ἄγνης.— Λοιπόν; . . .

Δανάη.— Ὅχι Ἄγνη . . . Ἦλθες χθὲς τὰ ξημερώματα στὸ σπίτι καὶ σὲ τέτοια κατάσταση πού ντρέπομαι νὰ σοῦ πῶ. Καὶ εἶδες ποῦ σοῦ τὰ ἐσυγχώρησα ὅλα, μὰ νὰ μ' ἀφίσσης κι' ἀπόψε μονάχη ὕστερα ἀπὸ τίς δυὸ κρίσεις τῆς Μιμόζας ποῦ εἶδες . . .

Ἄγνης.— Μὰ τὸ βλέπεις Δανάη μου, δὲν εἶναι τίποτε . . . Ἡ πρωῒνῃ δὲν ἦταν τίποτε, ἡ ἀποψινὴ μόνο ἦταν κάπως σοβαρὴ. (Ξαναρχίζει τὸ σουλάτσο σχεφτικός).

Δανάη.— Σοβαρὴ; τέτοια κρίσεις ποτὲ δὲν τῆς ἦρθε ὡς τώρα . . . Δὲν εἶδες ὁ Γιατρός πῶς τὰ κατεσύφιασε τὸ πρωῒ σὰν τὴν εἶδε; Καὶ σὰν μᾶς ρώτησεν γιὰ κληρονομικὰ καὶ τοῦ εἶπαμε πῶς ὁ θεῖός σου πέθανε στὸ Φρενοκομεῖο, βουδάρθηκε ὀλότελα. Ἄν εἶναι καὶ κληρονομικό; . . .

Ἄγνης (σταματώντας).— Τ' εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; Δὲν εἶναι δυνατὰ αὐτά . . . Δὲ βαρύνεσαι . . .

Δανάη.— Ναί, δὲ βαρύνεσαι . . . Ἐμένα τρέμουν ἀκόμα τὰ γόνατά μου . . . Κι' ἂν τῆς ξανάρθῃ καὶ βρεθῶ ἐδῶ μονάχη, ὀρισμένως θὰ τρελλαθῶ.

Ἄγνης.— Μὰ σοῦ λέω Δανάη μου πῶς δὲ

θ' ἀργήσω (Βγάζει τὸ ρολόϊ του) Νά, εἶναι ἡ ὥρα ἐννιά. Θὰ περάσω πρῶτα ν' ἀφίσω τ' ὀτομομπίλ μας στοῦ Γιατροῦ γιὰ ν' ἀρθῇ ἀμέσως ἂν δὲν ἔφυγε ἀκόμα, καὶ θὰ πεταχτῶ μὲ σιγμοῦλα νὰ δῶ τὸν Κύριον Ντυπὸν στὸν Κλοῦμπ τῶν Καλλιτεχνῶν ποῦ τοῦ ἔχω δώσῃ τὸ ραντε-βοῦ. Στὶς δέκα τὸ πολὺ θὰ εἶμαι ἐδῶ.

Δανάν.— Ὡς τὶς δέκα; Μὲ ὥρα! Κι' ἂν ἐν τῷ μεταξύ . . Ὅχι, ὄχι!

Ἄγνης.— Δὲ συμβαίνει τίποτε, θὰ χάσουμε τὴν περίστασι. Αὐτὸς ὁ Τραπεζίτης εἶναι πολὺ φίλος μου καὶ μέλος τοῦ χρηματιστηρίου. Καὶ τὸ ἀπόγευμα—δὲν ἤθελα μὰ ὀφείλω νὰ σοῦ τὸ πῶ κι' αὐτὸ—μὲ ξανατηλεφώνησε ἐμπιστευτικὰ στὸ Καφέ Γίς, πῶς ἔνεκα κάποιας μεγάλης πυρκαϊᾶς τῶν Πετρελαίων, αὐτὲς οἱ μετοχὲς μας (δείχνει) ἀσφαλῶς θὰ ξεπέσουν αὔριο κατὰ τὸ ἐν τρίτον καὶ ποιὸς ξέρει πόσο, μεθαὔριο. Τὸ τηλεγράφημα τῆς πυρκαϊᾶς δὲν ἔγινε γνωστὸν ἀκόμα. Μόλις πρόφτασα καὶ τὶς πῆρα ἀπ' τὴν Τράπεζα ποῦ τὶς εἶχαμε. Δὲν ἔχομε καιρὸ. Πρέπει νὰ τοῦ τὶς δώσωμε ἀπόψε γιὰ νὰ τὶς πουλήσῃ τὸ πρωτὶ μὲ τὸ ἀνοιγμα τοῦ χρηματιστηρίου.

Δανάν.— Τί ἄσχημα ποῦ κάναμε νὰ ντύσομε τόσα χρήματα μ' αὐτὲς τὶς μετοχὲς!

Ἄγνης.— Καὶ καλὰ ποῦ δὲ τὰ ντύσαμε ὅλα καὶ τοποθετήσαμε τὰ ἐπίλοιπα εἰς μετρητὰ στὴν Τράπεζα. Πάλι ὅμως θὰ προφτάσομε. Ἄν θελήσῃς νὰ πάω ἀπόψε στὸ ραντεβοῦ καὶ τὶς δώσω στὸν Κύριο Ντυπὸν ὅπως τοῦ ὑποσχέθηκα θὰ χάσομε πολὺ μικρὰ πράγματα.

Δανάν.— Ἄγνη μιλεῖς ἔτσι ποῦ δὲ μπορῶ

νά μὴ σὲ πιστέψω. Σὲ ἀγαπῶ τόσα χρόνια τώρα καὶ ξέρεις πῶς ἡ ἀγάπη μου καὶ ἡ ἀφοσίωσή μου γιὰ σένα δὲν ἔχει ὅρια . . . Ἀπόψε ὅμως εἶναι ἄρρωστο τὸ παιδί μας, ἡ Μιμόζα μας . . . Καὶ τὸ Παρίσι, τὸ καταραμένο αὐτὸ Παρίσι, τὸ φοβᾶμαι πολὺ . . .

Ἄγνης (πλησιάζοντας καὶ καθίζοντας κοντὰ τῆς στὸν καναπέ. Μὲ τρυφερότητα).— Δανάη μου, ἀκουσε, ἂν πρόκειται καὶ γιὰ μιὰ μόνη παραμικρὴ ὑπόψια σου, δὲ βγαίνω. Προτιμῶ νὰ τὰ χάσουμε ὅλα. νὰ καταστραφεῖμε. Τὴν ἀγάπη σου τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μὲν τὴν ἀντικαταστήσῃ. Εἶναι σὰν τὸν ἀέρα ποῦ ἀναπνέω, σὰν τὸν ἥλιο στὸν ὁποῖον προσεύχονται ὅσοι τὸν θεοποιοῦν. Καὶ σοῦ ἐξηγήθηκα. Παραδέχτηκα πῶς ὅτι ἔλανα ἐχθὲς βράδυ, ἦταν πρόστυχον, ἐλεῖνό, ἦταν ἂν τὸ θεὸς ἀκόμα ἀτιμὸ! Μὰ παρασύρθηκα. Εἶμαι τόσο ἀδύνατος κάποτε! τόσο χωρὶς θέληση! Σοῦ ὑποσχέθηκα πῶς δὲ θὰ τὸ ἐπαναλάβω πιά. Ὅπως μοῦ φανέρωσες τὴν ἀγάπη σου ὕστερα ἀπὸ τὴν χθεσινὴ διαγωγὴ μου . . . ὅπως μὲ συγχώρησες . . . δὲ βλέπω πιά τίποτε ἄλλο ὠραιότερον ἀπὸ σένα καὶ ἀγγελικώτερον. (Τῆς πιάνει τὸ χέρι) Ἐσύ, ἐσύ πιά μονάχα Δανάη μου, εἶσαι τὸ πᾶν γιὰ μένα στὸν κόσμον. Ξέρεις πῶς ἀμφιβάλλω γιὰ ὅλα . . . Στὴν ἀγάπη σου, μόνο σ' αὐτὴ πίστευα καὶ θὰ πιστεύω.

Δανάη.— Δὲν ἀμφέβαλα γι' αὐτό, εὔτε καί θ' ἀμφιβάλλω ποτέ!

Ἄγνης.— Εὐχαριστῶ . . . Ἀφοῦ λοιπὸν εἶναι ἔτσι, ἀφισέ με. Μόνο γιὰ τὴν ἀγάπη μας θέλω νὰ ἔβγω καὶ μόνο γι' αὐτὴ δὲ θέλω νὰ καταστραφεῖμε.

Δανάη.— Ἀφοῦ εἶναι τόση ἀνάγκη, θὰ κά-
νω τὸ θέλημά σου. Θὰ μοῦ δώσης ὅμως τὸ λό-
γο σου πῶς εἰς δέκα τὸ πολὺ θὰ εἶσαι ἐδῶ.

Ἄγνης (χαϊδεύοντας μὲ συγκίνησιν τὸ χέρι
της).— Τὸν ἔχεις Δανάη μου, τὸν ἔχεις...

Δανάη.— Σοῦ ξαναλέω πῶς πρόκειται γιὰ
τὸ παιδί μας, τίποτε ἄλλο δὲ σοῦ λέω.

Ἄγνης.— Ἐννοια σου . . . μὰ γιὰ σένα
καὶ γιὰ τὸ παιδί μας . . . (Φαίνεται ἀξαρνα στὴν
πόρτα τῆς ἀρρωστης ἢ ὑπηρέτρια).

Ὑπηρέτρια (σιγανά).— Κυρία, σὰς ζητεῖ ἡ
Μιμόζα . . .

Δανάη (καθὼς σηκώνεται).— Τί τρέχει;
Ἔχει τίποτε;

Ὑπηρέτρια.— Ὅχι Κυρία, σὰς θέλει μο-
νάχα καὶ μ' ἔστειλε ἡ Γκυβερνάντα νὰ σὰς φω-
νάξω.

Δανάη.— Καλά, ἔρχομαι ἀμέσως. (Ἡ ὑπη-
ρέτρια φεύγει. Στὸν Ἄγνη) Τί νάχη ἄραγε; Τὸ
πιστεύεις πῶς φοβᾶμαι νὰ πάω μέσα . . .

Ἄγνης.— Πήγαινε . . . δὲ θᾶναι τίπο-
τε . . . μὴ φοβᾶσαι . . . (Ἡ Δανάη φεύγει διστα-
κτικῇ καὶ ἐλαφροπατώντας. Μόλις φύγει, ὁ Ἄγνης
σηκώνεται πάνω, ἀφιγκράζεται κι' ἀφοῦ βηματί-
σῃ λίγο σκεπτικὸς πηγαίνει καὶ καθίζει κατόπιν
στο γράφεϊο. Μικρὴ σιωπὴ. Πιάνει τὸ μάτσο τῶν
μετοχῶν, τὸ κυττάζει, τ' ἀποθέτει πάλι κάτω καὶ
γέρνει πολὺ συλλογισμένος τὸ κεφάλι στὸ χέρι
του, σὰ νὰ αἰσθάνεται βαθεῖές τύψεις).

ΣΚΗΝΗ 2η.

ΑΓΝΗΣ μόνος

Ἄγνης (ὕστερα ἀπὸ λίγο, μὲ ἀγωνία, ξανακυττάζοντας τὶς μετοχές).— Θεέ μου! . . . τί χακούργημα! . . . τὰ τελευταῖα! . . . ὦ! φοβερό! (Ἕστερα ἀπὸ λίγο) Ἀγάπη καὶ παιδι ὅλα παίζονται ἀπόψε . . . (Ξαναφίνει τὶς μετοχὲς ταραγμένος πολὺ) Τί ἀλλοιώτικος φόβος! . . . Φοβάμαι σὰν νὰ πρόκειται νὰ μὴν τοὺς ξαναἰδῶ πιά . . . (Κυττάζει μὲ φόβο στὴν πόρτα τῆς ἄρρωστης) Καὶ ὅμως πρέπει νὰ πάω . . . Πῶς νὰ τῆς τὸ πῶ πῶς ἔχασα τὰ χρήματα τῆς Τράπεζας χθὲς; Πῶς! . . . Ναί, πρέπει νὰ πάγω . . . (Ἕστερα ἀπὸ λίγο) Θάρρος! (Σηκώνεται πάνω δίνοντας στὸν ἑαυτό του θάρρος) Δὲν εἶναι δυνατό! Θὰ τὰ πᾶρω πίσω . . . (Ξαναπαίνει ἢ Δανάη).

ΣΚΗΝΗ 3η

ΑΓΝΗΣ—ΔΑΝΑΗ

Ἄγνης.— Τί ἦταν;

Δανάη.— Τίποτε, μὲ ρώτησε πότε θάρρη ἢ Ρίτα. Θέλει νὰ τῆς τραγουδήσῃ. Φαίνεται ἀρκετὰ ἥσυχη τώρα . . .

Ἄγνης.— Δέ σοῦλεγα; Βλέπεις; (Μὲ χαρὰ) Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ χάνομε καιρό! . . . Ὁρεβουάρ Δανάη μου . . . (Κάνει νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃ) Πιστεύω πῶς ὅπου κι' ἂν εἶναι: θάρρη κ' ἢ Ρίτα νὰ σοῦ κἀνὴ συντροφιά . . . Εἶναι ἀρκετὴ ὥρα ποῦ τὴν τηλεφώνησες.

Δανάν. (σταματώντας τον).— Ἄγνη, στάσου. Μὴ βασισθῆς στὴ Ρίτα. Δὲν ξέρω τί μοῦτρα θὰ μοῦ κάνει ἀπόψε. Μπορεῖ μάλιστα νὰ μὴ θελήσῃ νὰ μείνῃ.

Ἄγνης.— Γιατί;

Δανάν.— Νὰ γιατί δὲν ξέρω ἂν μὲ πολυ-πίστεψε προχθὲς τὸ βράδυ ποῦ τὶς ἀπόκρυψα τὴν σκηνὴ ποῦ μοῦκανε ὁ Ρολάνδος. Καὶ ὅπως μὲ τηλεφώνησε τὸ πρωὶ, δὲν τὸν συνήντησε ἀκόμα καὶ ψάχνει σὰν τρελλὴ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὸν εὕρῃ. Εἶναι φοβερὰ ἀνήσυχη. Καὶ νὰ σοῦ πῶ, ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι κ' ἐγὼ μὲ τὴν ἐξαφάνισή του αὐτὴ! Καὶ αἰσθάνομαι τύψεις ποῦ σὲ ἄκουσα καὶ δὲν τῆς εἶπα τί συνέβηκε. Ἐπρεπε νὰ τὰ μάθῃ ὅλα. Ἄν κάνει ὁ Ρολάνδος καμμιὰ τρέλλα καὶ φύγει ἀπὸ τὸ Παρίσι; Πῶς θὰ δικαιολογηθοῦμε κατόπιν στὴ Ρίτα ποῦ τῆς τὰ κρύψαμε; Ὁὐ ρίψῃ σὲ μᾶς ὅλη τὴν εὐθύνη ποῦ δὲν τὴν εἰδοποιήσα-με γιὰ νὰ προλάβῃ . . .

Ἄγνης.— Ἀστεῖα πράγματα! Ἐσὺ δὲ φταῖς καθόλου. Δὲν τοῦ ἔδωσες καμμιὰ ἀφορμὴ νὰ ἐκτεθῇ. Καὶ σὲ συμβουλεύω καὶ πάλι νὰ μὴν πῆς τίποτε στὴ Ρίτα. Θὰ τὴν ρίξης σὲ μιὰ φοβερὴ ἀγωνία χωρὶς κανένα λόγο. Ἐπειτα ἂν εἶναι ἀνόητος καὶ κάνει ὅπως εἶπες αὐτὴ τὴν τρέλλα, ἡ Ρίτα ἀντὶ νὰ προλάβῃ, θὰ τὸν ἐξερέθιζε περισσό-τερο γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ.

Δανάν.— Τέλος, ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χερί του. Ἐν πάσῃ περιπτώσει μὴν ἐπαναπαυθῆς στὴ Ρίτα. Εἶναι νύχτα καὶ κακὸς καιρὸς ἔξω καὶ μπορεῖ καὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ μείνῃ πολὺ.

Ἄγνης.— Παρεκάλεσέ την, θὰ τὸ κἀνῃ.

Ἐγὼ ἄλλως τε, σοῦ εἶπα θὰ γυρίσω ἀμέσως.
Λοιπὸν . . . (Κάνει νὰ τὴν φιλήσῃ. Χτυπᾷ τὸ κου-
δοῦνι) Ἄ! Ὠραῖα! Ἡ Ρίτα θάναί . . .

Δανάη.— Δὲ στέκεσαι μιὰ στιγμὴ νὰ δοῦμε.
μήπως εἶναι ὁ Γιατρός;

Ἄγνης.— Δὲν μπορεῖ νὰν' ἐκεῖνος. Ὁ γιατρός
κάθεται μακριά! Καὶ δὲν εἶναι πολὺ ὥρα ποῦ τοῦ
τηλεφωνήσαμε. Καὶ καθὼς μᾶς ἀπήντησε. θὰ πε-
ράσῃ πρῶτα ἀπὸ κάποιον ἄλλον ἄρρωστο. Ἡ Ρίτα
θάναί.

Δανάη.— Μὰ δὲ χάνεις τίποτε.

Ἄγνης (πέρνοντας τὶς μετοχές ἀπ' τὸ γρα-
φεῖο).— Κιλά, θὰ περάτῳ μιὰ στιγμὴ μέσα στὸ
γραφεῖο μου νὰ τακτοποιήσω αὐτά, (Δείχνει τὶς
μετοχές) κι' ἂν τύχει πάλι κ' εἶναι ὁ γιατρός, φώ-
ναξέ με.

Δανάη.— Καλά.

Ἄγνης.— Ὁρεβουάρ λοιπὸν Δανάη μου . . .
(Τῆς πιάνει τὸ χέρι καὶ τὴ φιλεῖ στὸ μέτωπο μὲ
συγκίνηση, γυρίζοντας ἄλλοῦ τὸ κεφάλι του γιὰ
νὰ τὴν ἀποκρύψῃ).

Δανάη.— Ὁρεβουάρ Ἄγνη . . . καὶ ὅπως
εἶπαμε . . .

Ἄγνης (φεύγοντας).— Ναί, νάί . . . Ἐννοια
σου . . . (Φεύγει)

Δανάη (τρέκεται λίγο σιωπηλὴ καὶ πιάνει
κατόπιν τὸ κεφάλι τῆς. σι νὰ αἰσθινεταὶ πονοκέ-
φαλὸ. Χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι καὶ μπαίνει ἀμέσως ὁ
ὕπνρῆτης. Τὸ ρωτᾷ) Ποιὸς ἦταν;

Ὑπνρῆτης.— Ἡ κυρία Ρίτα. Ἀνεβαίνει . . .

Δανάη.— Περίξου σὲ παρακαλῶ μιὰ στιγμὴ

στο φαρμακείο πούναι δῶ κοντά μας καὶ πάρε μου δυό-τρεῖς ἀσπιρίνες.

Ἵπυρρέτης.— Μάλιστα κυρία! (Φεύγει. Μπαίνει ἡ Ρίτα).

ΣΚΗΝΗ 4η

ΔΑΝΑΗ—ΡΙΤΑ

Δανάν (μέ ἀνακούφιση).— Ἄ! ἤρθεσ Ρίτα;... Σ' εὐχαριστῶ . . . (Τῆς δίνει τὸ χέρι).

Ρίτα.— Μὲ κατατρόμαξες καὶ μὲνῃ! Ἔμαθες τίποτε;

Δανάν.— Σοστ . . . Πιὸ σιγά . . .

Ρίτα.— Τί συμβαίνει; Μὲ τὸ «ἔλα ἀμέσως» ποῦ μὲ τηλεπώνησες, δὲν κατάλαβα τίποτε. Μήπως ἤρθε ἀπὸ δῶ; Τὸν εἶδε ὁ Ἄγνης πρῶθενά;

Δανάν.— Κακόμοιρη Ρίτα! Πῶς ἤθελα νά-ταν γιὰ τὸ Ρολάνδο!

Ρίτα.— Μὰ τότε, περὶ τίνος πρόκειται; τί τρέχει;

Δανάν.— Ἡ Μιμόζι μου Ρίτα . . . Ἡ Μιμόζα μου . . .

Ρίτα.— Καμμιά κρίσις πάλι Κι' ὁ Ἄγνης, ποῦ εἶναι;

Δανάν.— Βγῆκε τώρα-δὲ γιὰ νὰ στείλῃ πιὸ γρήγορα τὸ γιατρὸ καὶ γιὰ μιὰν ἄλλη σπουδαία ὑπόθεση στὸ Κλούμπ. Θὰ γυρίσῃ ἀμέσως.

Ρίτα.— Ἐγὼ ἔταν εἶδα τὸν ἄσχημο καιρὸ ἀπόψε, σὲ συλλογίσθηκα. Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν καταιγίδων στὸ Παρίσι.

Δανάν.— Ἄχ Ρίτα μου. ἡ ἀποψινὴ κρίσις

ποῦ τῆς ἦρθε ἦταν σωστή καταιγίδα γιὰ μένα. . .

Ρίτα.— Πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὴ πρωινή;

Δανάν.— Πιὸ δυνατὴ λές; Δέν μπορῶ νὰ σοῦ τὴν παραστήσω.

Ρίτα.— Καὶ τώρα πῶς εἶναι; Νά πάγω νὰ τὴν δῶ;

Δανάν.— Κάθισε λίγο. Εἶναι κάπως καλύτερα. Εἶναι λίγη ὥρα ποῦ τὶς ἔπεσε ὅπως δὴ ποτε ἡ κρίσις καὶ κατόρθωσα νὰ τὴν ἐβάλω στὸ κρεβάτι. Τῆς κάνει συντροφιά ἡ Ζουλιέτα μὲ τὴν Ἀνθοῦλα. Ἐγώ, τὸ πιστεύεις; ὅπως τὴν εἶδα ἀπόψε. δὲν ἔχω τὸ κουράγιο οὔτε . . .

Ρίτα.— Γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ πῇ ὁ γιατρός. Ἵσως δὲν εἶναι τίποτε σοβαρό. Μὴν τὰ μεγαλύνεις τὰ πράγματα.

Δανάν.— Δέν τὰ μεγαλώνω καθόλου . . . Καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως εἶναι τὰ συμπτώματα καμμιᾶς βαρυᾶς ἀρρώστιας ποῦ τῆς ἔρχεται. . .

Ρίτα.— Σώπα! μὴ, πάγῃ ὁ νοῦς σου στὸ κακό . . .

Δανάν.— Πῶς νὰ μὴ πάγῃ . . . (Βουρκωμένη) Ἐπρεπε νὰ τὴν ἐβλεpes πῶς ἀγρίευε . . . πῶς ἔκανε τὸ πουλάκι μου, καὶ πῶς ταράζωνταν τὸ κορμάκι του σὰν τὸ ψάρι . . . Καὶ τὰ μάτια τῆς Ρίτα . . . κείνο τὸ ἀπλανές βλέμμα τῆς! . . . Τί νὰ σοῦ πῶ, τέτοια τρομικὰ δὲν τὴν δοκίμασα ποτέ στὴ ζωὴ μου . . .

Ρίτα.— Ἄς περιμένουμε τὸ Γιατρό. Δέν πρέπει ν' ἀνησυγῇς ἔτσι πρὶν νὰ τὴν κυττάξῃ . . .

Δανάν.— Τί θὰ γίνω Θεέ μου! Τί φουρτούνα ποῦ μοῦρθε . . .

Ρίτα.— Καὶ μήπως ἡ δική μου εἶναι μικρότερη; Ἄν ἤξερες τὴν ἀγωνία μου αὐτὴ τῇ στιγμῇ! Εἴπαξα τ' ὅλο τὸ Παρίσι. Καὶ γιὰ νὰ εἶναι ἔτσι χαμένος ἀπὸ προχθές, δὲν ἐξηγεῖται ἀλλοιῶτῃκα; . . . Ἡ δὲ θέλει πιά νὰ μὲ δῇ ἢ θὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι μ' αὐτὴν ποῦ τὸν . . . (Κομπιάζει καὶ κάνει νὰ κλάψῃ).

Δανάη.— Πόσο σὲ λυποῦμαι Ρίτα μου. Μὰ δὲν εἶναι δυνατό αὐτό. Θὰ σὲ εἰδοποιούσε. Ὅ,τι καὶ νὰ συμβαίνει θὰ σὲ εἰδοποιήσῃ. Περίμενε. Μὴν ἀπελπίζεσαι. Ὁ Ρολάνδος εἶνε καλός, εὐγενής, δὲν μπορεῖ νὰ . . .

Ρίτα. Ὅχι, ὄχι Δανάη μου Μὴν ἐλπίζεις τίποτε. Τὴν ἀγαπᾷ τρελλά. Αὐτὸ πιά εἶναι ὀλοφάνερο. Καὶ μιά ποῦ τὴν ἀγαπᾷ ἔχει ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ θέλῃ νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ. Δὲν τὸν ἀδικῶ γι' αὐτό. Δὲ φταίει καθόλου αὐτός. Ἐγὼ μονάχα φταίω ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ξεριζώσω ἀπὸ μέσα μου καὶ γυρίζω ἀκόμα σὰν τρελλή, νὰ τὸν εὔρω . . . Ἄς μποροῦσα νὰ τὸν ξεγᾶσω! Μὰ δὲν μπορῶ. . . Καὶ σὲ κάθε προσπάθεια ποῦ κάνω, βγαίνω νικημένη. . . Γιατί νὰ τὸν ἀγαπῶ ἔτσι; Γιατί; (Κλαίει).

Δανάη.— Δυστυχισμένη Ρίτα! . . . Μὰ ἔχει δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμα. Δὲ θὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ. Μὴ λυπάσαι. Θὰ τοῦ μιλήσω, θὰ τὸν παρακαλέσω κι' ἐγώ! Καὶ εἶμαι βέβαιη, πῶς κι' ἄλλη ν' ἀγαπᾷ, θὰ μετανόησῃ καὶ θὰ ξανάρθῃ πάλι κοντά σου. Τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλωσύνη τῇ δικῇ σου πουθενά δὲ θὰ τῇ βρῇ.

Ρίτα (σφουγγίζοντας τὰ μάτια της). Ἀλλοῖμονο!

Δανάν.— 'Εν τῷ μεταξύ ελπίε τί δικά μου καί δίνε λίγο κουράγιο στὸν ἑαυτό σου.

Ρίτα.— Ναί, μὰ ἐσένα τέλος πάντων ὁ Ἄγνης σὲ ἀγαπᾷ . . . Καὶ ἀφοῦ ὅπως μοῦπες τὸ πρῶτ' σου ὑποσχέθηκε πῶς θὰ φύγετε σὲ ὀκτῶ μέρες, γλυτώνεις κι' ἀπὸ τῆ Γιοχάννα μιὰ γιὰ πάντα Πρόσεξε μόνο νὰ μὴν τὸν ἀφήσης καὶ ἀναβάλλει πάλι τὸ ταξίδι.

Δανάν.— Δὲν μπορεῖ, τὸ ἀπαιτεῖ κι' ὁ Γιατρός αὐτό. Μεῖνε ἡσυχῇ, κι' ἀπο χθὲς τὸ βράδυ κατάλαβα καλὰ τί θὰ πῇ Παρίσι! (Ἀκούεται τὸ κουδοῦνι. Ἡ Δανάνη σηκώνεται πάνω) Τὸ κουδοῦνι! Θᾶναι ὁ Γιατρός... Καὶ δὲν εἶναι κανένας κάτω ν' ἀνοίξῃ. Θὰ πῇγε ὁ ὑπηρέτης στὸ Φαρμακεῖο. Μιὰ στιγμή νὰ φωνάξουμε τὴν Ἀνθούλα . . . (Πηγαίνει στὴ πόρτα τῆς ἀρρωστῆς καὶ φωνάζει μὲ νεῦμα τὴν ὑπηρέτρια. Ἡ ὑπηρέτρια ὑγαίνει ἀμέσως) Πῶς εἶναι;

Ὑπηρέτρια.— Ἀρκετὰ ἡτυχῇ Κυρία.

Δανάν.— Πῇγαίνε νὰ ὀῆς ποιὸς εἶναι στὴν πόρτα καὶ ἔλα νὰ μοῦ πῆς ἀμέσως. Ἄν εἶναι ὁ Γιατρός πές του νὰ περάσῃ χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς.

Ὑπηρέτρια.— Μάλιστα Κυρία (Φεύγει).

Δανάν (πλησιάζοντας τὴ Ρίτα).— Σὲ παρακαλῶ Ρίτα, κάνε μου τὴ χάρη καὶ πέρασε μέσα γιὰ νὰ δῇς τὴ Μιμόζα. Θὰ χαρῇ πολὺ ποῦ θὰ σὲ δῇ. Σὲ ζήτησε πρὶν ἔρθῃς. Ἐγὼ θὰ ὑποδεχθῶ τὸν γιατρό. Μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ μὲ ρωτήσῃ τίποτε.

Ρίτα (καθὼς σηκώνεται).— Εὐχαρίστως, πηγαίνω . . .

Δανάη.— Παρηγόρησέ την . . .

Ρίτα.— Έννοια σου, έννοια σου . . . (Φεύγει. Μόλις φύγει ξαναμπαίνει ή ύπηρέτρια με μιὰ κάρτα στο χέρι).

Δανάη (κάπως ανήσυχη).— Ποιός είναι ;

Ύπηρέτρια.— 'Ο Κύριος Ρολάνδος Κυρία.

Δανάη (μ' έκπληξη).— Ποιός είπες ;

Ύπηρέτρια.— 'Ο Κύριος Ρολάνδος, και μουδωσε να σās φέρω αὐτή τήν κάρτα. Περιμένει έξω.

Δανάη (Διστάζοντας να πάρη τήν κάρτα).— Κάρτα ; . . . Δώτε μου την ! (Άφοῦ τήν διαβάση ανησυχώντας Κατ' ιδίαν) Πρέπει να τόν δεχθῶ . . . (Στήν ύπηρέτρια) Πές του Κυρίου να περάση. (Η ύπηρέτρια φεύγει και ή Δανάη μένει μόνη περιμένοντας ανήσυχα και ξνακυττάζοντας τήν κάρτα.

ΣΚΗΝΗ 5η

ΔΑΝΑΗ Μόνη

Δανάη.— Τί επείγον και σοβαρό έχει να μου ανακοινώση ; . . . Μήπως έρχεται για τή Ρίτα ; . . . Μά θλι, γράφει δι ενδιαφέρει εμένα αυτό . . .

ΣΚΗΝΗ 6η

ΔΑΝΑΗ—ΡΟΛΑΝΔΟΣ

(Μπαίνει ό Ρολάνδος δειλά και άφοῦ χαιρετίση στήν είσοδο, προχωρεϊ λίγο, τή στιγμή που ή Δανάη σηκώνεται πάνω αξιοπρεπής και ψυχρή.

Ὁ Ρολάνδος σ' ὅλη αὐτὴ τῇ σκηνῇ μιλεῖ μὲ κά-
ποια βαθειὰ καὶ συγκρατημένη θλίψη).

Ρολάνδος (στοματώντας λίγο μικρὰ καὶ
ξαναχαιρετώντας).— Κυρία . . . (Ἡ Δανάη τὸν
χαιρετᾷ μὲ κίνημα τῆς κεφαλῆς ἐλαφρὸ καὶ ψυ-
χρὸ καὶ στέκεται περιμένοντας νὰ μιλήσῃ) Σᾶς
ζητῶ συγγνώμην Κυρία γιὰ τὴν ἀπρόσπτό αὐτὴν
ἐνόχληση . . . Ἄλλ' ὅ,τι ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώ-
σω εἶναι τόσο ἐπείγον, ποῦ πιστεύω νὰ μὲ συγ-
χωρήσετε ἂν ἔλαβα τὸ θάρρος . . .

Δανάη.— Τί ἔχετε νὰ μοῦ ἀνακοινώσητε
Κύριε; ἡ κάρτα σας μὲ ἀνησυχῆσε τόσο, ποῦ ἐ-
νόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ σᾶς δεχθῶ καὶ . . . λέγετε
σᾶς παρακαλῶ . . .

Ρολάνδος.— Κυρία, ἴσως σᾶς φαίνομαι κά-
πως . . . ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ μὴ παρεξηγήσετε
τὴ συγκίνησή μου . . . Αὐτὴ τῇ στιγμῇ, μονάχα
κάποιος κίνδυνος ποῦ . . . σᾶς ἀπειλεῖ μὲ ἕκαμε . . .

Δανάη (διακόπτοντας πολὺ ἀνήσυχη).— Κίν-
δυνος; Τί κίνδυνος; Μὲ κάμετε καὶ ἀνησυχῶ ὑ-
περβολικῶς. Μήπως συμβαίνει τίποτε στὸν Ἄγνη;

Ρολάνδος.— Ναι, καὶ δυστυχῶς κατόπιν
τῆς χθεοῖνῃς μου ἐλαφρότητος δὲν εἶχα τὸ θάρ-
ρος νὰ ὁμιλήσω ὁ ἴδιος στὸν Κύριον Ἄγνη γιὰ
νὰ τὸν προφυλάξω ἀπὸ τὸν κίνδυνον αὐτόν, του-
λάχιστον ἀπόψε . . . Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμα τὸ ἐ-
πιχειροῦσα, δὲν ἤμουν βέβαιος ὅτι θὰ ἔφερνα ἀ-
ποτέλεσμα ἐνῶ ἐσεῖς θὰ μπορούσατε, χωρὶς ἄλλο
νὰ κατορθώσετε περισσότερα.

Δανάη.— Μὰ σᾶς παρακαλῶ . . . λέγετε
μου γρήγορα . . . μὲ τρομάζετε . . .

Ρολάνδος.— Τὸ βλέπω, καὶ γι' αὐτὸ πρὶν

νά μιλήσω θα σᾶς παρακαλέσω νά συγκρατήσετε ἢ τουλάχιστον νά μετριάσετε τὴν συγκίνησή σας.

Δανάν.— Θὰ προσπαθῇσω νά τὸ κάμω... προχωρήσατε . ! . Τί συμβαίνει;

Ρολάνδος.— Κυρία, ἔμαθα ὅτι ὁ Κύριος Ἄγνης ἔχασε χθὲς ἓνα μεγάλο ποσὸν στὰ χαρτιά κι' ἀπόψε πάλι χάνει . . .

Δανάν (γλωμιάζοντας).— ὦ! τί λέτε; (Μένει σάν κεραυνόπληκτος).

Ρολάνδος.— Δυστυχῶς. Τὸ ἔμαθα ἀπὸ κάτι φίλους μου ποῦ συνήντησα πρὸ ὀλίγου στὸ Κλούμπ. Καὶ ἐπειδὴ ξέρω ὅτι τὸ Κέντρον αὐτὸ εἶναι ὑποπτον, ἐθεώρησα καθήκον νά ἔλθω καὶ νά σᾶς εἰδοποιήσω, γιὰ νά προλάβετε ὅσο εἶναι καιρὸς ἀκόμη, καμμιάν ὀλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τῆς περιουσίας σας.

Δανάν.— Θεέ μου! . . . Καὶ κεῖνος μοῦ εἶπε . . . Σᾶς εὐχαριστῶ . . .

Ρολάνδος.— Πρέπει ὅμως νά κάμετε γρήγορα, γιὰτὶ κάθε στιγμὴ ποῦ περνᾷ . . .

Δανάν (καθὼς συνέρχεται σαστισμένη).— Ναί . . . πρέπει! . . . τί νά κάμω; . . . τὸ τηλέφωνο . . . πρέπει νά τὸν τηλεφωνήσω... (Πηγαίνει στὸ γραφεῖο καὶ ψάχνει τὸ διέλις τῶν διευθύνσεων σαστισμένη. Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἐρωτᾷ τὸ Ρολάνδο) Μήπως γνωρίζετε παρακαλῶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου; . . .

Ρολάνδος.— Διακόσια εἴκοσι τρία . . .

Δανάν.— Εὐχαριστῶ . . . (Τηλεφωνεῖ) Ἐμ. πρὸς 223 παρακαλῶ . . . (Τηλέφωνο) Ἐμπρός! Παρακαλῶ! Κλούμπ Καλλιτεχνῶν; Ἐμπρός! ὁ

Κύριος Ἀγνης ὁ συγγραφεύς, εἶναι αὐτοῦ παρακαλῶ; . . . Ἡ γυναῖκα του, μάλιστα εἰδοποιήσετέ τον παρακαλῶ ὅτι τὸν ζητεῖ σμέσως ἡ γυναῖκα του στὸ τηλέφωνο. (Περιμένει ὕστερ' ἀπὸ λίγο, τηλέφωνο) Ἐμπρός! . . . Πῶς; ἔφυγε; . . . Μὰ μοῦ εἶπατε πρὸ ὀλίγου πῶς ἦταν ἐπάνω . . . πῶς; . . . Καλὰ, καλὰ! . . . (Κόπτει ἀποτόμως τὸ τηλεφώνημα καὶ γυρίζει μὲ ἀπαγοήτευση πρὸς τὸ Ρολάνδο) ὦ δυστυχία! τ' ἀκούσατε . . . δὲ θέλει ὡς φαίνεται νὰ φανερωθῇ . . .

Ρολάνδος.— Ἀμφιβάλλω πολὺ πῶς θὰ τὸν εἰδοποιήσαν. Διότι ὅλο τὸ προσωπικὸ ξέρει καὶ παίζει τὸ ρόλο του καλὰ!

Δανάη.— Τί νὰ κάμω τώρα; . . . Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸν εἰδοποιήσω . . . Ἄν ἔττελνα τὸν ὑπηρέτη, μὲ ἓνα ὁτομομπίλ . . . δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος . . . Ναί, πρέπει νὰ τοῦ γράψω . . .

Ρολάνδος.— Ἐπιχειρήσατε το κι' αὐτό, δὲν χάνετε τίποτε.

Δανάη.— Νξί! . . . Χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι καὶ παίρνει διαστικὰ χαρτί καὶ πένα. Συλλογίζεται) Τί νὰ τοῦ γράψω; . . . (ὕστερα ἀπὸ λίγο) Ναί, ἴσως μ' αὐτὸ εἰμπορεῖ νάρθῃ . . . (Σὰ νὰ μιλᾷ στὸν ἑαυτὸ της) Θὰ τοῦ γράψω πῶς ἦρθε τῆς Μιμοζας κι' ἄλλη κρίσις πὸ δυνατὴ . . . ναί . . . (Γράφει γρήγορα καὶ παίρνει φάκελλο. Πῶς σ' αὐτὸ μπαίνει ὁ ὑπηρέτης μὲ ἓνα κουτάκι στὸ χέρι)ᾠ

Ὑπηρέτης (πλησιάζοντας καὶ δίνοντας τὸ κουτάκι).— Κυρία . . .

Δανάη.— Τ' εἶναι αὐτό;

Ὑπηρέτης.— Οἱ ἀσπρίνες Κυρία . . .

Δανάη.— Καλά, βάλτες εκεί . . . (Ὁ ὑπηρέτης τ' ἀποθέτει στὸ τραπέζακι καὶ περιμένει. Ἡ Δανάη τοῦ δίνει τὸ γράμμα) Πάρε γρήγωρα ἓνα ὁτομομπιλ καὶ πήγαινε στὸ Κλούμπ τῶν Ἑλλαμιτεχνῶν νὰ δώσης τοῦ Κυρίου σου αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ νὰ μοῦ φέρης ἀμέσως ἀπάντηση. Ν' ἀνέβης ἐπάνω καὶ νὰ τὸν ζητήσης νὰ τοῦ τὸ δώσης στὰ χέρια του. Ἄν ὧς καὶ πληροφορηθῇς καλὰ πῶς δὲν εἶναι ἐκεῖ. νὰ ζητήσης νὰ μάθης ποῦ πῆγε καὶ νὰ πᾶς νὰ τὸν εὑρῇς ἀμέσως γιὰ νὰ τοῦ τὸ δώσης.

Ὑπηρέτης.— Μάλιστα Κυρία . . . (Φεύγει).

Δανάη (ὥστερα ἀπὸ στεναγμὸ λύπης, στὸ Ρολάνδο). Τί συμφορά! Καὶ μπορεῖτε σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆτε κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα μὲ τὰ ὁποῖα παιζεῖ ὁ Ἄγνης;

Ρολάνδος.— Δὲν τοὺς ξέρω, εἶναι πολλοί. Μεταξὺ αὐτῶν γνωρίζω μόνον κάποιον ποῦ λέγεται Αὐγουστος Σατέλ καὶ διευθύνει τὸ Χαρτοπαίγνιο. Εἶναι πολὺ στενὸς καὶ ὑποπτος φίλος τῆς Γιοχάνας.

Δανάη (χλωμιάζοντας).— Ἄ! τῆς διαβολικῆς αὐτῆς γυναίκας! Τὸ ὑπέθεσα! Αὕτη θὰ μᾶς καταστρέψῃ . . .

Ρολάνδος.— Πρέπει νὰ προφυλαχθῇτε.

Δανάη (καθίζοντας στὸ καναπέ θλιβερά).— Καὶ ὅμως ὁ Ἄγνης μοῦ ὑποσχέθηκε . . . (Κάνει νὰ κλάψῃ) Μὲ συγχωρῇτε . . . Ὑποφέρω τόσο αὕτη τῇ στιγμῇ! . . .

Ρολάνδος.— Σᾶς λυποῦμαι κατάκαρδα Κυρία, καὶ λυποῦμαι ἀκόμη ποῦ ἐγὼ ἂν καὶ ἐξακαλουθῶ νὰ εἶμαι ὁ φίλος ἐκεῖνος ποῦ πάντοτε συμ-

μετέχει καὶ στίς πιδ μικρὲς οἰκογενειακὲς σας θλιψαίς, πρέπει νὰ θεωροῦμαι πιά σάν ἕνας ξένος. Ἐν τούτοις αἰσθάνομαι μεγάλην ἀνακούφιση ποῦ σᾶς ὑπηρετῶ, ἔστω καὶ σὲ θλιβερὴ στιγμή, σάν παλαιὸς φίλος.

Δανῆν.— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτό. Παρὰ βλέπετε μόνο ποῦ με πνίγει ἡ λύπη τώρα καὶ δὲν μπορῶ . . .

Ρολάνδος (ὑποκλινόμενος).— Κυρία . . .

Δανῆν (κουνώντας θλιβερά τὸ κεφάλι).— Ἀλλοίμονο! (Μένει δουεή).

Ρολάνδος.— Πιστεύω ὅτι δὲν ἔχετε πιά τίποτε ἄλλο νὰ με ρωτήσετε καὶ γιὰ νὰ μὴν σᾶς λυπῶ περισσότερο, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε . . .

Δανῆν (Καθὼς σηκώνεται).— Φεύγετε ; . . . Μά . . . (Κυττάζοντας γύρω τῆς ἀνήσυχα) Σταθῆτε μιὰ στιγμή . . . Πάνω στὴν ταραχὴ μου ξέχασα νὰ σᾶς τὸ πῶ αὐτό . . . Εἶναι ἡ Ρίτα μέσα . . . ὅπως ἀκούσατε ποῦ ἔγραψα, εἶχε ἔλθῃ μιὰ δυνατὴ κρίσις τῆς Μιμόζας μου καὶ τηλεγράφησα τῇ Ρίτα κ' ἦρθε νὰ μοῦ κάνῃ συντροφιὰ. Δὲ θέλετε νὰ τὴν ὀῆτε ; . . .

Ρολάνδος (βιαστικὰ καὶ με ταρχὴ κάνοντας νὰ φύγει).— Ὅχι! σᾶς παρακαλῶ, μὲ συγχωρῆτε, ἔχι δὲν εἶναι κατάλληλος στιγμή, θὰ τῆς γράψω . . . θὰ τὴν εἰδοποιήσω αὐριο . . . Χαίρετε . . . (Ὑποκλίνεται καὶ ὀπισθοχωρεῖ πρὸς τὴν ἐξοδο).

Δανῆν.— Μά! . . . ὥστε . . . ὅπως . . . ἀγαπᾶτε . . . Χαίρετε . . .

Ρολάνδος (ἀφοῦ σταθῇ μιὰ στιγμή καὶ τὴν κυττάξῃ θλιβερά στὰ μάτια).— Χαίρετε . . . (Φεύ-

γει απότομα, ξαναφαίνεται ὅμως ὕστερα ἀπὸ λίγο κρυφὰ στὴν εἴσοδο καὶ κυττάζει βουδὸς καὶ γλωμὸς τὴν Δανάη τὴν στιγμὴ ποῦ ἐκείνη στέκεται σὰν χαμένη καὶ στρέφει γύρω τὸ βλέμμα της. Ἡ Δανάη μόλις φαίνεται πῶς τὸν ἀντιλαμβάνεται τὴν ὥρα ποῦ ἐκεῖνος ἐξαφάνίζεται ἀμέσως).

Δανάη (ξετρομάζοντας). — Ποιὸς ἦταν ; . . . Μοῦ φάνηκε σὰν τὸν Ρολάνδο . . . (περιμένει λίγο καὶ προχωρεῖ κατόπιν φοβισμένη καὶ κυττάζει στὸ διάδρομο. Καθὼς ξαναγυρίζει) Παράξενο! Μήπως τὰ μάτια μου . . . Καὶ ὅμως τὸν εἶδα . . . (Προχωρεῖ καὶ κάθεται στὸν καναπέ ἀφίνοντας νὰ πέσουν ἀπελπιστικὰ τὰ χέρια της).

Δανάη. — Θεέ μου! . . . Τί καταστροφάι! . . . Δὲ ξέρω γιατί φοβοῦμαι κι' ἄλλες ἀκόμα! Μοῦ φαίνεται πῶς φαντάσματα, πῶς κάποια πνοή τῶ μου γεμίζει ὅλο τὸ σπίτι ἀπόψε . . . (Μπρίκει ἄξαφνα ἡ ὑπηρέτρια).

Ὑπηρέτρια. — Κυρία . . .

Δανάη (τρομάζοντας). — Ἄ . . . Ἐτύσουν ἐκεῖ; . . . Τί θές;

Ὑπηρέτρια. — Ὁ Κύριος Ρολάνδος Κυρία πεῦ ἔφυγε τώρα δά, μοῦ ἔδωκε νὰ σᾶς φέρω αὐτὸ τὸ γράμμα . . .

Δανάη (καθὼς ἀνασηκώνεται, φοβισμένη). Γράμμα; . . . (Διστάζοντας νὰ τὸ πάρῃ) Σὲ ποιὸν σὲ εἶπε νὰ τὸ δώσης;

Ὑπηρέτρια. — Σὲ σᾶς Κυρία. Μοῦ εἶπε πῶς ἐλησμόνησε νὰ σᾶς τὸ δῶσῃ ὁ ἴδιος φεύγοντας . . .

Δανάη. — Δῶσε μου το καὶ πήγαινε, δὲ σὲ χρειάζομαι ἀμέσως. (Ἡ ὑπηρέτρια φεύγει ἐνῶ ἡ

Δανάη κυττάζει ἀνήσυχη τὴν ἐπιγραφὴ καὶ συνε-
χίζει) Περιεργο!.. Μήπως εἶναι γιὰ τὴ Ρίτα; ..
ὄχι, εἶναι γιὰ μένα . . . Πολὺ περιεργο. . . (Α-
νοίγει διαστικὰ τὸ γράμμα καὶ διαβάζει. Ὅσο
προχωρεῖ στὸ διάβασμα τὸ πρόσωπό της γίνεται
χλωμότερο καὶ πέρνοντας μιὰ ἔκπραση φόβου, ἀ-
φίνει νὰ πέση σιγὰ σιγὰ τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέ-
ρις της) Θεέ μου εἶναι φοβερό! . . φοβερό! . .
Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἦρθε; Καὶ γι' αὐτὸ μὲ κύτταζε
ἔτσι θλιδερὰ φεύγοντας . . . (Ὑστερα ἀπὸ λίγο)
κ' ἡ Ρίτα; κακόμοιρη Ρίτα! τί νὰ κάνω τώρα;
(Σηκώνεται πάνω σαστισμένη) Ἄν μπορούσαμε
νὰ προλάβομε; (Κάνει νὰ φωνάξῃ τὴ Ρίτα μὰ
σταματᾷ) Μὰ εἶναι ἀδύνατο! ποῖος ξέρει ποῦ πά-
ει . . . (Στέκεται) Νὰ εἰδοποιήσω τουλάχιστον τὴ
Ρίτα; Μὰ πῶς νὰ τῆς τὸ πῶ; θὰ πεθάνῃ ἀπ' τὸ
φόβο της . . . Τί νὰ κάνω; Καὶ νᾶμαι ἡ ἀπορ-
μὴ ἐγώ . . . (Παίρνει ἀπὸ χάμου τὸ γράμμα καὶ
τὸ ξαναδιαβάζει σὰν χαμένη) Πῶς φοβᾶμαι! Κι'
ἂν δὲν φεύγει . . . Ἄν . . . Εἶναι τόσο διαφοροῦ-
μενα καὶ μυστηριώδη τὰ λόγια του . . . (Ξανα-
κυττάζει τὸ γράμμα) Καὶ νὰ γράψῃ πῶς ἡ μόνη
λύπη ποῦ παίρνει μαζὺ του τὴ στιγμὴ ποῦ φεύ-
γει . . . ποῦ . . . πῶς εἶναι τὸ ἀποψινὸ δυστύ-
χημα τοῦ Ἄγνη! . . Μ' ἀγαποῦσε λοιπὸν ἔτσι;
(Πέφτει ἐξουλημένη πάνω στὸν καναπέ) Τί ἀ-
γωνίες! τί φρίκη! . . . Καὶ σὲ μιὰ τέτοια στιγ-
μὴ! . . . Μιὰ τέτοια νύχτα! . . . Καὶ νὰ λείπῃ κι'
ὁ Ἄγνης . . . Νᾶναι . . . (Πέφτουν κάτω σὰν
παρὰ πᾶν τὰ χέρια της καὶ κυττάζει ψηλὰ σὰν
χαμένη. Ἀξάρνα ἀκούεται νὰ χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι
καὶ πετιέται πάνω τρομαγμένη κρύβο-τας τὸ γράμ-
μα στὸ γραφεῖο) Μήπως εἶναι ὁ Ἄγνης; . . .

Θιέ μου, ἄς ἦσαν νᾶναι ἐκεῖνος! . . . Ἴσως προλά-
βομε . . . Ἴσως ἔχομε καιρὸ ἀκόμα . . . (Στέ-
κεται κυττάζοντας τὴν εἰσοδὸ καὶ περιμένοντας
μὲ ἀγωνία. Σὲ λίγο μπαίνει ὁ Γιατρός.)

ΣΚΗΝΗ 9η

ΔΑΝΑΗ—ΓΙΑΤΡΟΣ

Γιατρός (καθὼς μπαίνει, χαιρετώντας).— Κυ-
ρία . . .

Δανάη (ταραγμένη δίνει τὸ χέρι).— Ἄ! ἐ-
πεῖς εἶστε Γιατρέ;

Γιατρός.— Δὲν πιστεύω ν' ἄργησα πολύ;

Δανάη (συνερχομένη λίγο).— Ὅχι γιατρέ
μου, περάσετε, καθήσετε . . . (Τοῦ δείχνει τὸν
καναπέ. Ὁ Γιατρός ὑποκλίνεται καὶ κάθεται. Ἡ
Δανάη κάθεται στὴν ἄλλη γωνία καὶ συνεχίζει ἀ-
νήσυχη) Ἄ! Γιατρέ μου . . . νά . . . μά! . . .

Γιατρός.— Τί συμβαίνει; Σᾶς βλέπω πῶ
ἀνήσυχη ἀπὸ τὸ πρῶτ . . .

Δανάη.— Νά . . . τῆς ἤρθε Γιατρέ μου δεύ-
τερη κρίσις πῶ δυνατὴ ἀπὸ τὴν πρῶινή . . .

Γιατρός.— Πῶ δυνατὴ εἶπατε;

Δανάη.— Μάλιστα, ἔχει σημασίᾳ αὐτό;

Γιατρός.— Μμ . . . ἔχι . . . μὴν ἀνησυ-
χῆτε Κυρία . . .

Δανάη.— Καὶ τῆς ἤρθε μὲ ἐξάψεις καὶ πα-
ραμιλητά . . .

Γιατρός.— Ἔτσι; Καὶ πότε παρακαλῶ;

Δανάη.— Ὅα εἶναι καμμιά-μιὰ-μισὺ ὥρε
τώρα. Μόλις ἐπίασε ἡ καταιγίς.

Γιατρός.— Αὐτὸς ὁ διαβολοκαίρος! Ἐν πάσει περιπτώσει πρέπει νὰ τὴν κυττάξῃς (Κάνει νὰ σηκωθῇ) Ἄν ἐπιτρέπεται . . . (Σηκώνεται).

Δανάη (καθὼς σηκώνεται καὶ κείνη).— Ὁρίστε Γιατρέ μου, ἀπὸ δῶ . . . εἶναι καὶ μιὰ φίλη μου κοντὰ της, ἡ Δεσποινὶς Ρίτα Βιβιέ. Θέλετε νὰ τῆς φωνάξω νὰ ἔλθῃ ἔξω;

Γιατρός.— Καὶ νὰ μείνῃ δὲν πειράζει. Εἶναι ἡ Δεσποινὶς Βιβιέ, ἡ αἰδὸς; Νομίζω πῶς τὴν ἐγνώρισα ἄλλοτε ἐδῶ;

Δανάη.— Μάλιστα . . . Ἄς τὴν φωνάξωμε, μπαρεῖ νὰ στενοχωρήθῃκε . . .

Γιατρός.— Ὅπως ἀγαπᾶτε . . .

Δανάη.— Παρντὸν Γιατρέ μου . . .

Γιατρός (ὑποκλινόμενος).— Παρακαλῶ . . .

(Ἡ Δανάη πηγαίνει σιγὰ σιγὰ στὴν πόρτα τῆς ἀρρωστητῆς καὶ κάνει νεῦμα στὴ Ρίτα νὰ ἔβγῃ ἔξω. Ἡ Ρίτα βγαίνει ἀμέσως).

ΣΚΗΝΗ 10η

ΔΑΝΑΗ—ΓΙΑΤΡΟΣ—ΡΙΤΑ

Δανάη (στὴ Ρίτα).— Πῶς τὴ βρῆκες Ρίτα;

Ρίτα (χωρὶς νὰ προσέξῃ ἀμέσως τὸ Γιατρό).— Εἶναι ἀρκετὰ ἡσυχῇ. Δὲν πιστεύω νὰ εἶναι τίποτε.

Δανάη (δείχνοντας τὸ Γιατρό).— Ἦρθε καὶ ὁ Γιατρός μας.

Ρίτα (στὸ Γιατρό πλησιάζοντας).— Ἀ! Ὁ Κύριος Λενοῦά! . . .

Γιατρός (χαιρετώντας).— Δεσποινὶς . . .

Ρίτα (Δίνοντας τὸ χέρι) — Πῶς περιᾶτε
Γιατρέ μου;

Γιατρός. — Εὐχαριστῶ Δεσποινίς.

Δανάη (στὴ Ρίτα). — Ὁ Γιατρός ἐπιθυμεῖ
μιὰ στιγμή νὰ κοιτάξῃ τὴ Μιμόζα . . .

Γιατρός (στὴ Ρίτα). — Μᾶς συγχωρῆτε Δε-
σποινίς

Ρίτα. — Παρακαλῶ Κύριε Λενοῦά! . .

Δανάη (Στὴ Ρίτα). — Ρίτα μου, ἂν θές μεῖ-
νε σὺ ἐδῶ μιὰ στιγμή ὥς ποῦ νὰ βγοῦμε. Θὰ
στενοχωρήθηκες. Κι' ἂν δέ σοῦ κάνει κόπο, χτύ-
πησε νάρθη ἢ Ἀνθούλα. Μπορεῖ νὰ τὴ χρειαστοῦ-
με σὲ τίποτε.

Ρίτα. — Καλὰ Δανάη μου ὅπως θές.

Δανάη (στὸ Γιατρό). — Περᾶσετε Γιατρέ μου.
(Ὁ Γιατρός ὑποκλίνεται καὶ μπαίνει στὴ κάμαρα
τῆς ἄρρωστης. Ἡ Δανάη δισταζει λίγο καὶ κατό-
πιν τὸν ἀκολουθεῖ. Ἡ Ρίτα ἀφοῦ χτύπησῃ τὸ
κουδοῦνι πηγαίνει σιγά-σιγά στὴν πόρτα τῆς ἄρ-
ρωστης καὶ ἀφιγράζεται. Σὲ λίγο μπαίνει ἡ ὑ-
πηρέτρια καὶ τὴν βρῖσκει ἐκεῖ).

ΣΚΗΝΗ 11η.

ΡΙΤΑ—ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ὑπηρέτρια. — Μὲ χτύπησε ἡ Κυρία;

Ρίτα (φέρνοντας τὸ δάχτυλο στὸ στόμα). —
Σσσσ . . . ὄχι Ἀνθούλα Ἐγὼ τὲ χτύπησα Μπο-
ρεῖ μοῦ εἶπε ἡ Κυρία σου νὰ σὲ χρειαστοῦμε σὲ
τίποτε.

Ὑπηρέτρια. — Τί λέει ὁ Γιατρός Δεσποινίς;

Ρίτα. — Δὲν ξέρουμε ἀκόμα. Τώρα τὴν κοι-
τά.

τάζει. (Μικρή σιωπή. Ἡ Ρίτα ἀνήσυχη κάνει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόρτα).

Ἵπνερέτρια (κάνοντας νεῦμα στὴ Ρίτα νὰ πλησιάσῃ).— Δεσποινίς... Δεσποινίς... σὰς παροκαλῶ... εἰμπορεῖ νὰ σὰς πῶ μιὰ στιγμή...

Ρίτα (πλησιάζοντας τὴν ὑπνέρειτρα καὶ κλοντάς της νεῦμα νὰ τραδηχθοῦν μπροστὰ στὴ σκηνὴ γιὰ νὰ μὴν ἀκουεῖται).— Τί εἶναι Ἀνθούλα; Σιγὰ ὁμῶς...

Ἵπνερέτρια.— Νὰ Δεσποινίς, ἤθελα νὰ σὰς πῶ... δὲν ξέρω ἂν τὸ προτέξτε καὶ σεῖς, μὲ μοῦ φαίνεται πῶς τὸ καρίτσι μὲς δὲν πῆκε πολὺ καλὰ! Προτῆτερα ποῦ ἤμουν μέτα, δὲν ἤθελα νὰ τὸ πῶ τῆς Κυρίως αὐτὸ γιὰτὶ τὴ βλέπω πολὺ φοβισμένη ἀπόψε, λοιπὸν προτῆτερα Δεσποινίς, ὅλη τὴν ὥρα παραμιλοῦσε τὸ κακόμοιρο. Κεὶ τὰ μέτια του δὲν ξέρω, μὲ μοῦ φάνηκεν σὲ νὰ κυττοῦσαν ἀλλοιωτικὰ σήμερα... Ἦταν, σὲν ποῖς ἀγρία. Ἀχ, καλλίτερα ποῦ δὲν τύχατε εἰδῶ τὴν ὥρὰ ποῦ τῆς ἐπίασε τὸ κακὸ. Ἦταν λυπημὸς, ἀγριεμὸς τὸ πῶς ξερώνιζε καὶ πῶς ἔκανε σὲν ἀκουε καμμιὰ βροντὴ. Σπαρταροῦσε σὰ πεταλουδίτσα καὶ πετιῶταν πάνω σὲν... Τὸ πιστεύετε πῶς τὴ βαστοῦσα καὶ μὲ τὰ δύο μου χέρια καὶ πάλι μ' ἔκανε καλὰ; Θαρροῦσε πῶς τὰ νεῦρα της ἦταν ἀπὸ σίδηρο. Ξέσχιζε τὰ ροῦχα της, καὶ πολλές φορές χυμοῦσε καὶ μὲ τὰ δόντια... Ἐγὼ ἀγριεύτηκα... Ποτὲ δὲν ἦταν ἔτσι!

Ρίτα.— Νεὶ... καὶ μὲνα καυμένη Ἀνθούλα, μοῦ φάνηκε πῶς ἦταν κάπως πὶδ παραγμένη ἀπόψε... Μὰ μὴ μιλάς... Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴ πῆς τίποτε τῆς Κυρίως σου... Ὁὰ πάθῃ ἀπὸ τὸ φόβο της.

Ἵπηρετρια.— Θεὸς φυλάξῃ! ποῦ τὴν ἀγαπᾷ ἱσσι. Ἡ καυμένη ἡ Κυρία μου! δὲν ξέρετε πῶς τὴν ἀγαπᾷ! Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ τῆς περᾷσῃ κι' αὐτὸ ἀπόψε γιατί ἀλλοιῶς...

Ρίτα (διακόπτοντας).— Σσσσ... στάσου... θαρρῶ πῶς βγαίνουν.

Ἵπηρετρια.— Ναί... (Πέρνει στάση παράμερη. Βγαίνει ὁ Γιατρός περπατώντας σκεφτικῶς καὶ πίσω του πολὺ θλιβερὴ καὶ ἀνήσυχη ἡ Δανάη).

Δανάη (στὴν ὑπηρετρίαν).— Πήγαινε μέσα στὴ Μιμόζα Ἀνθούλα, καὶ θάρθουμε καὶ μεῖς σὲ λίγο.

Ἵπηρετρια.— Πολὺ καλὰ Κυρία. (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 12η

ΡΙΤΑ—ΔΑΝΑΗ—ΓΙΑΤΡΟΣ

(Ὁ Γιατρός προχωρεῖ καὶ καθίζει στὸ καναπέ μαζὺ μὲ τὴν Δανάη ποῦ κάθεται στὴν ἄλλη γωνιά. Ἡ Ρίτα παίρνει κάθισμα καὶ τοὺς πλησιάζει).

Δανάη (στὸ Γιατρό).— Λοιπὸν Γιατρέ μου ἵπῶς τὴν βρήκατε; Ἐμένα μού φάνηκε πῶς ἦταν τώρα πιδ... Καὶ σᾶς, σᾶς βλέπω λίγο...

Γιατρός.— Μὰ... κάπως... βέβαια... ἦταν δυνατώτερη τῇ κρίσει αὐτῇ... Ἐν τούτοις Κυρία δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῇτε... Ὅπως δὴποτε, ἐπέρασε... Μόνο... (Κυττάζει γύρω του).

Δανάη.— Λέγετε Γιατρέ μου...

Γιατρός.— Ὁ Κύριος Ἀγνης... ἤθελα νὰ... Δὲν εἶναι ὁ κύριος Ἀγνης ἐδῶ;

Δανάη.— Ὅχι, μὰ θὰ ἔρθῃ ὑποθέτω ἀμέσως. Δὲν τὸν εἶδατε πρὸ ὀλίγου; Τὸν ἔστειλα καὶ

κείνον νὰ σᾶς πῇ τὰ δικτρέξαντα καὶ νὰ σᾶς πληροφορήσῃ νὰ ἐλθετε γρηγορώτερα.

Γιατρός.— Εἶναι πολὺ ὥρα.

Δανάη.— Μὰ ἔρχετή!

Γιατρός.— Δὲ μὲ πρόλαβε. Ἐν πάσει περιπτώσει τὸ ἴδιο κάνει... Εἰμπορῶ νὰ τοῦ ἀφίσω δυὸ λέξεις; (Κάνει νὰ σηκωθῇ).

Δανάη.— Παρακαλῶ Γιατρέ μου... (Σηκώνεται καὶ τοῦ δείχνει) Λάβετε τὸν κόπο νὰ κηφήσετε στὸ γραφεῖο... (Ὁ Γιατρός κάθεται στὸ γραφεῖο καὶ ἡ Δανάη τοῦ δίνει χαρτί καὶ πένα. Ὁ Γιατρός σκέπτεται λίγο καὶ κατόπιν ἀρχίζει νὰ γράφῃ. Ἐν τῷ μεταξύ διακόπτει καὶ ἀποτείνεται στὴ Δανάη).

Γιατρός.— Τοῦ γράφω τοῦ Κυρίου Ἀγνη ἐδῶ καὶ γιὰ κάποιον φάρμακο ποῦ θὰ σᾶς στείλω ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ τὸ Φαρμακεῖο, καὶ ποῦ θὰ κάνατε χρῆσιν, μόνον ὅταν μεσολαβήσῃ ἀνάγκη. Εἶναι ἓνα ναρκωτικὸ δυνατώτερον ἀπὸ κείνο ποῦ κάνει τὴν ἐνεση στὴ μικρὴ ὁ Κύριος Ἀγνης, ὅταν τῆς ἔρχεται καμμιὰ κρίσις. Ἄν παρουσιασθῇ ἀνάγκη, ἃς τῆς κάμει μόνον μιὰ ἐνεση καὶ μετὴ λερωνεῖτε τότε αἰσέντως νὰ ἔρθω. Πιθανὸν ὁ καιρὸς, ὁ καλὸς καὶ ὁ κακὸς, ποῦ δὲ θέλει νὰ παύσῃ, νὰ τὴν ἐπηρεάτῃ.

Δανάη.— Μάλιστα Γιατρέ μου, εἰμπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ τῆς κάνω τὴν ἐνεση αὐτὴ. Μοῦ ἔδειξε ὁ Ἀγνης πῶς τὴν κάνει, καὶ ἔκανα καὶ ἐγὼ ἑνα-δυὸ φορές τῇ Μιμῆζας.

Γιατρός.— Θὰ προτιμοῦσα ὁ Κύριος Ἀγνης ποῦ εἶναι πρὸ ψύχραιμος. Τὸ φάρμακο εἶναι ὀνητηριον ἀπὸ τὰ δυνατώτερα καὶ θέλει μεγάλη προσοχή.

Δανάη.— Καλὰ Γιατρέ μου.

Γιατρός.— Ὅσον ἄφορᾷ αὐτό. (Δείχνει τὸ γράμμα) εἶναι κάτι ἄλλαι ἐδηγίαι ἢ μάλλον πληροφόρησι γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχήσετε.

Δανάη.— Καὶ ὅμως ἔτσι ἀνησυχῶ περισσότερο. Πέστε μου καθαρά, θαρρῶ κάτι μοῦ κρύβετε...

Γιατρός.— Μὰ... μὰ... Ἄς εἶναι. Σὰς δεβιῶ πῶς δὲν εἶναι τίποτε τὸ πολὺ σοβαρὸν. Δὲν πιστεύω ν' ἀργήσῃ ὁ Κύριος Ἀγνης. Θὰ τὰ διαβάσετε καὶ σεῖς ἐντὸς ὀλίγου καὶ θὰ πεισθῇτε. (Σηκώνεται πίνω) Καὶ τώρα... ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε...

Δανάη.— Φεύγετε Γιατρέ μου; Τίποτε ἄλλο;

Γιατρός.— Τίποτε Κυρία. Πρὸς τὸ πρὸν τοῦλάχιστον ἡ ἐπιστήμη εἶναι περιττή.

Ρίτα.— Ἄν μοῦ ἐπιτρέπατε Κύριε Λενουά, πρὸ ὀλίγου ποῦ ἤμουν μέσα, ἡ Μιμόζα μὲ παρέκάλεσε νὰ τῆς παίξω λίγο πιάνο καὶ νὰ τραγουδήσω. Ἄν τὸ ξαναζητήτῃ μπορῶ...

Γιατρός.— Μάλιστα νὰ τῆς παίξετε, νὰ τραγουδήσετε. Ἡ μουσικὴ κάνει πολὺ καλὸ ὅταν τὰ νεῦρα εἶναι κάπως ἐξερεισμένα. Νὰ μὴν εἶναι μόνο θορυβώδης.

Ρίτα.— Εὐχαριστῶ Γιατρέ μου...

Γιατρός.— Παρακαλῶ... (Δίνοντας τὸ χέρι στὴ Δανάη) Κυρία, εἶμαι πάντοτε πρόθυμος. Καὶ λιγάκι θάρρος... Καληνύχτα σας... (Ἡ Δανάη τοῦ δίνει τὸ χέρι ἀπρημένη).

Γιατρός (στὴ Ρίτα).— Δεσποινὶς παρακαλῶ,

ἐνθάρρυνετε καὶ σεῖς λίγο τῇ φίλῃ σας. Ἄν δὲν ἀπατώμαι εἶναι κάπως δειλή,

Ρίτα.— Ναὶ Κύριε Λενοιά, τῆς τὸ λέγω καὶ ἐγώ.

Γιατροῦς (Δίνοντας τὸ χέρι). Καληνύχτα σας Δισποινίς. (Ὑποκλίνεται. Ἡ Ρίτα τὸν ὁδηγεῖ εἰς τὴν εἰσοδο καὶ ξαναγυρίζει).

Ρίτα.— Καληνύχτα σας Κύριε Λενοιά. (Ὁ Γιατρός φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 13η

ΔΑΝΑΗ—ΡΙΤΑ

Δανάη (πέφτοντας κατασκατωμένη στὴν κανπέ).— Καὶ τώρα; τώρα Θεέ μου; Κι' ὁ Ἄγγελος; ὁ Ἄγγελος;

Ρίτα.— Ἀλήθεια, ἀργεῖ νᾶρθῃ... Μὰ σὺ δὲν κάνεις Δανάη μου... Ἐλα, ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ ἐγώ.

Δινίη (ἔτοιμη νὰ κλάψῃ).— Ρίτα, χρυσὴ μου Ρίτα, (τὴν χαιδεύει) Ἄν ἤξερες, ἂν μπορούσα νὰ... ὦ! δοῦναι με! Πῶς νὰ τὸ βαστάξω κι' αὐτό; Ἡ Μιμόζα, ἡ γλυκειά μου, ἡ μονάκριβή μου! Πῶς νὰ τὴν πλησιάσω πιά τὴν ἀγαπημένη μου Μιμόζα;... Ὅχι, ὄχι! δὲν μπορῶ, θὰ πείσω, θὰ σωριαστῶ ἐκεῖ! στὸ κατώφλι της, ἐκεῖ! (Δείχνει τὸ κατώφλι τῆς ἄρρωστης καὶ ἀφαιρεῖται πολὺ, κυττάζοντάς το).

Ρίτα (παρηγορητικά).— Δανάη μου, καλὴ μου Δανάη, ἀκουσε δὲν τὸ καταλαβαίνω γιατί νὰ φοβᾶσαι τόσο! Θὰ δῆς πῶς θὰ τῆς περάσῃ σὲ λίγο. Ἐλα, μὴν πικραίνεσαι, μὴ συλλογίζεσαι ἔτσι! (Τὴν τραβᾷ γιὰ ν' ἀποσπάσῃ τὴν προσοχὴν της ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ κυττάζει). Ἐλα λοιπόν; Τί κυττᾷς ἐκεῖ; Δὲ μ' ἀκοῦς; Δανάη! μὲ τρομάζεις.

Δανάη (σπαραχτικά) — Ρίτα! ὁ Ρολάνδος.

Ρίτα (πετιέται πάνω) — Τί; ὁ Ρολάνδος; ποῦ εἶναι; (ἡ Δανάη δὲ μιλεῖ) Τί ἐπαθες καλέ; Πιρίεργο...

Δανάη (πάντα ἀφηρημένα). — Ὅχι... ὄχι, κάτι μὴν... (Μπαίνει ἡ ὑπηρέτρια).

ΣΚΗΝΗ 14η

Οἱ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.

Ὑπηρέτρια. — Κυρία...

Δανάη (καθὼς πετιέται πάνω μετ' τρόμου). — Τί; ποῖος εἶν' ἐκεῖ;

Ὑπηρέτρια. — Ἐγὼ εἶμαι Κυρία... κ' ἤρθα νὰ σᾶς πῶ. πῶς ἡ Μιμέζα ζητεῖ ἐσᾶς καὶ τὴ Δεσποινίδα. Θέλει λέει νὰ τῆς ποιῇ λίγο πιάνο (Ἡ Δανάη συνέρχεται λίγο καὶ κάθεται χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τίποτε σὰν χαμένη πάνω στὸ καναπέ, ἐνῶ ἡ Ρίτα σηκώνεται πάνω μετ' μιὰ προσποιητὴ χαρά).

Ρίτα (στὴν ὑπηρέτρια). — Ἄ μπράβο! ἔρχομαι ἀμέσως. (Στὴ Δανάη) Βλέπεις Δανάη μου; ἐκεῖνο ποῦ σοῦ ἔλεγα, τῆς πέρασε. (Στὴν ὑπηρέτρια) Μείνε Ἀνθούλα μιὰ στιγμή ἐδῶ μετ' τὴ Κυρία σου κ' ἐγὼ πηγαίνω μέσα στὴ Μιμόζα νὰ τῆς πῶ πῶς θὰ παίξω. (Φεύγει. Ἀκούεται ἄξαφνα τὸ κουδοῦνι).

Δανάη (ξαρτισμένη στὴν ὑπηρέτρια). — Τὸ κουδοῦνι! τρεξε γρήγορα! ἐκεῖνος θάναι, ὁ Κύριος! (Ἡ ὑπηρέτρια φεύγει βιαστικὴ καὶ ἡ Δανάη μένει ἀκίνητη κυτταζοντας τὴν πόρτα καὶ περιμένοντας.

Σὲ λίγο ξαναμπαίνει ἡ ὑπηρετρία κρατώντας ἕνα μπουκαλόκι).

Δανάη (μὲ ἀγωνία). — Ποῦ εἶναι; ἔρχεται;
Ἵπηρετρία (προχωρώντας) — Ὁχι Κυρία,
δὲν εἶναι ὁ Κύριος. Ἐφεραν μόνο αὐτὸ τὸ μπου-
καλόκι ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο.

Δανάη (συνεφιασμένη). — Βάλτο κεῖ πάνω
στὸ τραπέζι. (Ἡ ὑπηρετρία τὸ βάζει Ξανακού-
εται τὸ κουδεῦνι. Δανάη στὴν ὑπηρετρία) Τρέχα!
αὐτὴ τῇ φορὰ θὰ εἶν' ἐκεῖνος! (Ἡ Ἵπηρετρία
φεύγει κ' ἐνῶ ἡ Δανάη περιμένει μὲ περισσότερη
αγωνία, μπαίνει ὁ ὑπηρετής)

ΣΚΗΝΗ 13η

ΔΑΝΑΗ—ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Δανάη. — Πῶς; ἦρθες μόνος; Ἐλα πρὸ δῶ.
(Ὁ ὑπηρετής πλησιάζει) Ποῦ εἶναι ὁ Κύριος; Δὲν
τὸν βρήκες;

Ἵπηρετής. — Μάλιστα Κυρία, τὸν βρήκα
στὸ Κλούμπ τῶν Καλλιτεχνῶν.

Δανάη. — Στὸ κλούμπ;... Καὶ γιατί ἄργη-
σες ἔτσι;

Ἵπηρετής. — Γιατὶ ὅπως μοῦ εἶπατε, ἔ-
πρεπε νὰ δώσω τὸ γράμμα στὰ χέρια τοῦ Κυρίου
καὶ ὁ δευθυντὴς τοῦ Κλούμπ δὲν μ' ἄρρησε νὰ
τὸν δῶ ἀμέσως. Μοῦ εἶπε πῶς εἶχε τέτοια δια-
ταγή. Νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς.

Δανάη (χλωμιάζοντας). — Πῶς;... Καὶ δὲν
τοῦ ἀπήντησες πῶς σὲ στέλνω ἐγώ;

Ἵπηρετής. — Μάλιστα Κυρία. Τοῦ εἶπα
πῶς ἔχω νὰ δώσω ἕνα πολὺ ἐπείγον γράμμα τῆς
Κυρίας στὸν Κύριο. Τότε ἔφυγε καὶ ξανάρθε ὁ-
στερα ἀπὸ λίγο καὶ μοῦπε νὰ περιμένω.

Δανάη. — Περίμενες πολλὴ ὥρα;

Ὑπηρέτης.— Πολλή ὥρα κυρία.

Δανάη.— Καὶ δὲν ἐτεχίρητες ἐν τῷ μεταξῷ...

Ὑπηρέτης.— Ἐπέμεινα πολὺ Κυρία. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐπέτρεψαν. Μοῦ ζήτησε μάλιστα πολλές φορές ὁ διευθυντὴς τὸ γράμμα γιὰ νὰ τὸ δώσῃ, μὰ δὲν τοῦ τὸ ἔδωτα ὅπως εἶχα δαταγή. Στὸ τέλος ἄρχισα νὰ κάνω περισσότερο θόρυβο καὶ τότε ὁ Διευθυντὴς διέταξε ἕνα γκιρτὴν ποῦ με πῆρε καὶ μ' ὁδήγησε σ' ἕνα μικρὸ ταλόνι ποῦ ἦταν ὁ Κύριος.

Δανάη.— Ἦταν μόνος σου;

Ὑπηρέτης.— Ὁχι Κυρία, ἦταν με τὴν Κυρία Γιοχάνα καὶ...

Δανάη (συγκρατώντας κάποιο τρέμος).— Τῆ; με ποιδὼν εἶπες;

Ὑπηρέτης.— Μὲ τὴν Κυρία Γιοχάνα καὶ με τέσσερες πέντε ἄλλους Κυρίους καὶ Κυρίες. Τότε τὸν ἐπλησίασα, τὸν ἐχαιρέτησα καὶ τοῦ ἔδωσα τὸ γράμμα στὰ χέρια του. Ὁ Κύριος ὁμοίως δὲν τὸ ἀνοίξε.

Δανάη.— Δὲν τὸ ἀνοίξε;

Ὑπηρέτης.— Ὁχι Κυρία. Τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ὅταν εἶδα αὐτό, ἐτόλμησα καὶ τοῦ εἶπα ὅτι τὸ γράμμα εἶνε τῆς Κυρίας καὶ νὰ λήξῃ τὸν κόπο νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν ποῦ περιμένει ἡ Κυρία. Ὁ Κύριος ὁμοίως...

Δανάη (μὲ ἀγωνία).— Λοιπόν; δὲν σοῦ δώσῃ ἀπάντησιν;

Ὑπηρέτης.— Μὲ συγχωρῆτε Κυρία... ὁ Κύριος...

Δανάη (ἐπιτακτικῶς).— Λέγε λοιπόν! Ἐἴχα-
σες τί ἤθελες νὰ πῆς;

Ὑπηρέτης. — Ὅχι Κυρία . . . ἀλλὰ . . . μὲ συγχωρήτε . . . ὁ Κύριος δὲ μὲ ἀνεγνώρισε καὶ μὲ ρώτησε, ποῖος εἶμαι κίπως ἀλλοιῶτικα . . .

Δανάη. — Δηλαδή;

Ὑπηρέτης. — Δηλαδή ἔτσι . . . σὰν ἀρηρημένος πολὺ. Ἐκαθόταν σὲ μιὰ γωνιά τοῦ καναπέ καὶ μπροστὰ στὸ τραπέζι ποὺ καθόταν ἦταν πίνων πολλὰ μπουκάλια σαμπάνιας. Οἱ ἄλλοι Κύριοι καὶ οἱ Κυρίες ἔπιναν καὶ ἔκαναν πολὺ θόρυβο. Ὁ Κύριος ὁμως ἔπινε χωρὶς νὰ μιλή. Ἐφαινόταν ποιοῦ συλλογιζόμενος. Τοῦ εἶπα τότε ὅτι εἶμαι ὁ ὑπηρέτης σου καὶ ὅτι περιμένω τὴν ἀπάντησιν γιὰ τὸ γράμμα τῆς Κυρίας. Καὶ κεῖνος τότε μοῦ εἶπε: «τὸ γράμμα; γιὰ πὸ γράμμα μοῦ μιλεῖς; καλὰ, καλὰ, πῆγαινε!» Ὡς φαίνεται θὰ τῶχε ἐσχάση πῶς τὸ ἔβαλε στὴ τσέπη του. Ἐκρίνα καλὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσω πὰ περισσύτερο γὰρ ὅπως σὰς εἶπα . . . Κυρία . . .

Δανάη (Σκοτεινὰ καὶ μὲ σβυσμένη φωνή)

— Καλὰ . . . ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῆς;

Ὑπηρέτης. — Ὅχι Κυρία, τίποτε.

Δανάη. — Πολὺ καλὰ! Πῆγαινε τώρα κάτω καὶ ἀφοῦ πῆς στὴν Ἀννούλα νὰ πλαγιάσῃ, πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς καὶ ἐσὺ κατόπιν.

Ὑπηρέτης (ὕποκλινόμενος). — Μάλιστα Κυρία. (Φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 16η

ΔΑΝΑΗ μόνη

(Μόλις φύγει ὁ ὑπηρέτης, ἡ Δανάη στέκεται μιὰ στιγμὴ καὶ κυττάζει δουδὴ καὶ ἀκίνητη τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν οἰκίαν εἶγε φύγει ὁ ὑπηρέτης. Τὸ πρόσωπό της πέρνει σιγὰ σιγὰ κατὰ τὸ φαντασματώδες καὶ τραγικόν. Κατόπιν ἀφοῦ σηκωθῇ, προ-

χωρεῖ κυττάζοντας φοβισμένη δεξιά καὶ ἀριστερὰ καὶ πηγαίνει καὶ καθεται στὸ γραφεῖο. Παίρνει μὴχανικὰ χαρτί καὶ τὴν πένα καὶ φαίνεται πῶς συλλογίζεται γιὰ νὰ γράψῃ. Ἀλλὰ τὸ χέρι τῆς δὲν προχωρεῖ καθόλου στὸ γράψιμο καὶ τέλος μ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο ἀφίνει νὰ πέσῃ ἡ πένα καὶ φαίνεται σὰ νὰ βυθίζεται σὲ κάποιο βαθὺ καὶ θλιβερὸ ὄνειρο. Ἀξαφνὰ τὰ μάτια τῆς πέφτουν στὸ γράμμα τοῦ Γιατροῦ ποῦ ἄφησε στὸ γραφεῖο. Συνέρχεται ἀμέσως, ἀνοίγει διασπικὰ τὸ γράμμα καὶ ἀρ-
ζει νὰ διαβάξῃ. Ὅσο προχωρεῖ στὸ διάβαγμα, καταλαμβάνεται ἀπὸ τρόμο, γουρλώνει τὰ ματιὰ τῆς καὶ φέρνει τὰ χέρια ψηλὰ μὲ ἀνοιγμένα τὰ δάχτυλα, λέγοντας κούφια καὶ σπαραχτικά: Ὁ θεέ μου! Καμμιὰ ἐλπίδα! Τρεῖλλα! Θάνατος! Ὁχι! Ὁχι! Ὁχι! Θεέ μου! Ὁχι τὸ παιδί μου! Λυπήσου το! Λυπήσου μας! Πιάνει καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ κεφάλι τῆς ἀκουμπώντας στὸ γραφεῖο καὶ ξιναβυθίζεται σ' ἓνα βαθὺ καὶ ἀδάκρυτο πόνο. Πάνω σ' αὐτὸ μπαίνει ἡ Ρίτα καὶ σταματᾷ στὴν πόρτα διστακτικῇ, βλέποντας τὴν Δανάη ἔτσι συλλογισμένη).

ΣΚΗΝΗ 17η

ΔΑΝΑΗ—ΡΙΤΑ

Ρίτα (ὑστερα ἀπὸ λίγο).— Δανάη... μόνη κάθεσαι; γράφεις; (Ἡ Δανάη σιωπᾷ, ἡ Ρίτα δυνατώτερα) Δανάη... γιατί κάθεσαι ἔτσι συλλογισμένη; Τῆς ἦρθε τῆς Μιμόζας...

Δανάη (κινῶς πετιέται πάνω).— Τί;..

Ρίτα.— Μὴν τρομάζεις... ὄχι, ὄχι κρίσις... τῆς ἦρθε μιὰ μεγάλη χαρά... (Ἡ Δανάη τὴν κυττάζει σὰν χαμένη καὶ ξανακάθεται). Μὰ πολὺ μεγάλη. (Πλησιάζει τῇ Δανάῃ μὲ κάποια προσ-

πειρητή (γὰρ) Καὶ μ' ἔστειλε νὰ τῆς παίξω στὸ πιάτο καὶ νὰ τραγουδήσω τὴ νοσταλγία. (Ἡ Δανάη τῆς χαμογελά ὑψιμένα κυττάζοντας γύρω ἃ σηρημένα καὶ κυλώντας τὸ κεφάλι της). Ἐσύ ἂν θες μπορεῖς νὰ μείνεις ἐδῶ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶς μέσα...

Δινάνη (παρίζενα). — Πού; (ξανακάθεται μη-χανικά).

Ρίτα (ἀνήσυχα). — Μέσα... Μὰ γιατί μι-λεῖς ἔτσι ἀλλοιωτικά; Μὴ φοβᾶται. Ἡ ἴδια μου πε πῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πᾶς μέσα καὶ πῶς μπορεῖ νὰ μείνῃ μονοχῆ μὲ τὴ Γκυβερνάντα.

Δινάνη (σιγὰ καὶ παράξενα) — Ποιός;...

Ρίτα. — Ἡ Μιμόζα... (Στρέφει καὶ σὰ νὰ θέλῃ νὰ δώσῃ θάρρος στὴ Δανάη, προχωρεῖ σιγὰ στὴν πόρτα τῆς ἀρρωστης) Νά! θάρσισα καὶ τὴν πόρτα μιτάνοιχτη ἐπειδὴ θὰ τραγουδήσω σιγὰ... Γιά ν' ἀκούῃ... (Κάνει νὰ τὴν ἀνοίξῃ).

Δινάνη (ξαρνικά) — Ρίτα μὴ...

Ρίτα. — Μὰ εἶσαι πολὺ φοβιτσιόρα. Σοῦ λέ-γω πῶς δὲν ἔχει τίποτε... (ἀφιγχεῖται στὴν πόρτα καὶ τὴν μισανοίγει). Νά! βλέπεις τί ἥτυχα ποῦ κάθεται;.. οὔτε ἡ ἀναπνοή της δὲν ἀκούε-ται. (Ἡ Δανάη ξανακουνεῖ θλιβερά τὸ κεφάλι της) Μὰ τί ἔχεις; γιατί κουνεῖς ὅλο τὸ κεφάλι σου; (Τὴν κυττάζει πολὺ ἀνήσυχη. Μικρὴ σιωπὴ (Πᾶω λοιπὸν καὶ ὁρεβουάρ ὡς ποῦ νᾶβγω...)

Δανάη (ἀξαρνα μὲ φόβο). — Ρίτα!

Ρίτα (πολὺ ἀνήσυχα). — Τί θες;

Δανάη (σιγὰ κυττάζοντας γύρω σὰν χαμένη). — Ὅχι... τίποτε... ποῦ πᾶς;

Ρίτα. — Μὰ στὸ σαλόνι... ὅπως σοῦπε... τῶπε κι' ὁ γαίτης.

Δινία (ξινγκουνώντας τὸ κεφάλι). — 'Ο Γκι-
τρός; Μί...

Ρίτα. — Ναί... (ὕστερα ἀπὸ λίγο) 'Ορεβουάρ
λειπόν.

Δανάν (παράξενα). — Στάσου!

Ρίτα. — Τί;

Δινάν. — Ναί... 'Ορεβουάρ... 'Ορεβουάρ...
'Ορεβουάρ Ρίτα μου... (Ξαναστρέφει καὶ κυττά-
ζει γύρω σὰν χαμένη. Ἡ Ρίτα στέκεται, τὴν κυτ-
τάζει πολὺ ἀγέφυχη καὶ ὑποπτεῖ καὶ κατόπιν μπαί-
νει δεξιά στοὺς σαλόνι).

ΣΚΗΝΗ 11η

ΔΑΝΑΗ μόνη

(Μόλις φύγει ἡ Ρίτα, ἡ Δανάη μένει ὅπως τὴν
ἄφησε καὶ κυττάζει μπροστὴ τῆς ἀρηρημένη. χω-
ρὶς νὰ φαίνεται πῶς βλέπει τίποτε. Πάνω σ' αὐτὸ
ἀκούεται ἀπὸ μέσα τὸ προκνήκρουσμα τοῦ πιάνου
κ' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀρχίζει ἡ Ρίτα νὰ τραγουδῇ
τὴ «Νοσταλγία». Ἡ Δανάη στοὺς ἀκουσμοὺς τοῦ πι-
άνου ξαφνίζεται λίγο, σιγὰ-σιγὰ ὅμως τὸ πρόσωπό
τῆς γλυκαίνεται καὶ σὰ νὰ τῆς φέρνει τὸ «ρα-
γοῦδι παληὲς εὐτυχισμένες ἀναμνήσεις, γέρνει τὸ
κεφάλι τῆς στοὺς χεῖρες, καὶ φαίνεται πῶς ἡ σκέψη
τῆς θυθίζεται περισσότερο μέσα στοὺς ὄνειρο. Ἀ-
ξαφνα ἀκούεται ἄροντὴ κι' ἀμέσως κατόπιν ἓνας
κούφιος κρότος στὴν κάμαρα τῆς ἄρρωστης. Ἡ
Δανάη πετιέται πάνω, ἐπιγκράζεται καὶ προχωρεῖ
σιγὰ καὶ κατατρομαγμένη στὴν πόρτα τῆς ἄρρω-
στης καὶ κάνει νὰ μῆναι μέσα. Ὁ τρόμος τῆς ὅ-
μως τὴν ἐμποδίζει καὶ ὀπισθοχωρεῖ σὰ νὰ βλέπει
κάποιο τρομαχτικὸ πρᾶγμα μέσα. Ἀπὸ τραβηγμῆ

Ήτσι, σχεδόν πρὸ μέσον τῆς σκηνῆς, σταματᾷ καὶ συλλογίζεται πὰ νὰ θέλει νὰ πάρῃ κάποια ἀπόφαση. Τέλος φέρεται πῶς τὴν παίρνει καὶ κυττώντας πάντα προφυλακτικὰ καὶ φροδισμένα στήν πόρτα τῆς ἀρρωστής, διευθύνεται ἐλαφροπιρπατώντας στὸ τραπεζάκι καὶ παίρνει στὸ χέρι κλεψιάτα τὸ ναρκωτικόν. Ἀφ' οὗ τὸ κυττάξῃ μὲν στιγμὴν, κουνεῖ τὸ κεφάλι τῆς θλιβερᾶ καὶ προχωρεῖ κατόπιν σιγὰ καὶ σβύνει τὸ ἡλεκτρικόν. Ἡ σκηνὴ μένει σχεδὸν σκοτεινὴ καὶ μόλις ξεχωρίζεται ἡ σκιά τῆς ποῦ σὰν λαδωμένο πρὸς γλυττερὰ ἴριστερά στήν πόρτα τῆς διὰ τῆς κρεββατοκάμαρας. Τὴν ἀνιόγει, στρέφει κατόπι, στέκεται κυττάζοντας ἀπελπισμένα στήν πόρτα τῆς Μιμόζας, καὶ τέλος ἀπλώνοντας τὰ χέρια καὶ προτρέποντας κούρην καὶ σπαραχτικὰ σὰν τελευταῖον ἀποχιρευτισμὸς τῇ λέξει «Μιμόζα μου! παιδί μου!» ἐξαρπνίζεται. Ἡ σκηνὴ μένει ἀδεικνύ. Τὴ στιγμὴ αὕτῃ ἡ Ρίσα τελειώνει ἀπὸ μέτε τὴ δεύτερη στρώρῃ τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τελειώνοντας, ἀρχίζει νὰ καταβρίνη ἢ ἀνὰ τὰ σιγὰ-σιγὰ μὲ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ φινάλε τῆς μουσικῆς, ποῦ ἀκούγεται στὸ πιάνο, μακρυνὸ καὶ ἀνά-λκροστον, ξεψύχιστα).